

Luisa Piccarreta (1865–1947) z jihoitalského Corata, dobrovolná oběť na smír s Bohem, pod poslušností v 36 svazcích zaznamenala své mystické zážitky a napsala dvě knihy: *Panna Maria v království Boží Vůle* a *Hodiny utrpení našeho Pána Ježíše Krista*. Cílem této druhé knihy dle autorky není vylíčit děj utrpení (už existuje mnoho knih), ale „podat zadostiučinění: spojit dohromady různé body utrpení Páně s rozmanitostí tolika urážek a spolu s Ježíšem za ně konat hodné zadostiučinění. V některých případech duše trpícímu Ježíši dobrořečí, v jiných mu projevuje soucit, vzdává mu chválu, utěšuje ho, podává náhradu nebo žadoní, prosí ho a žádá.“

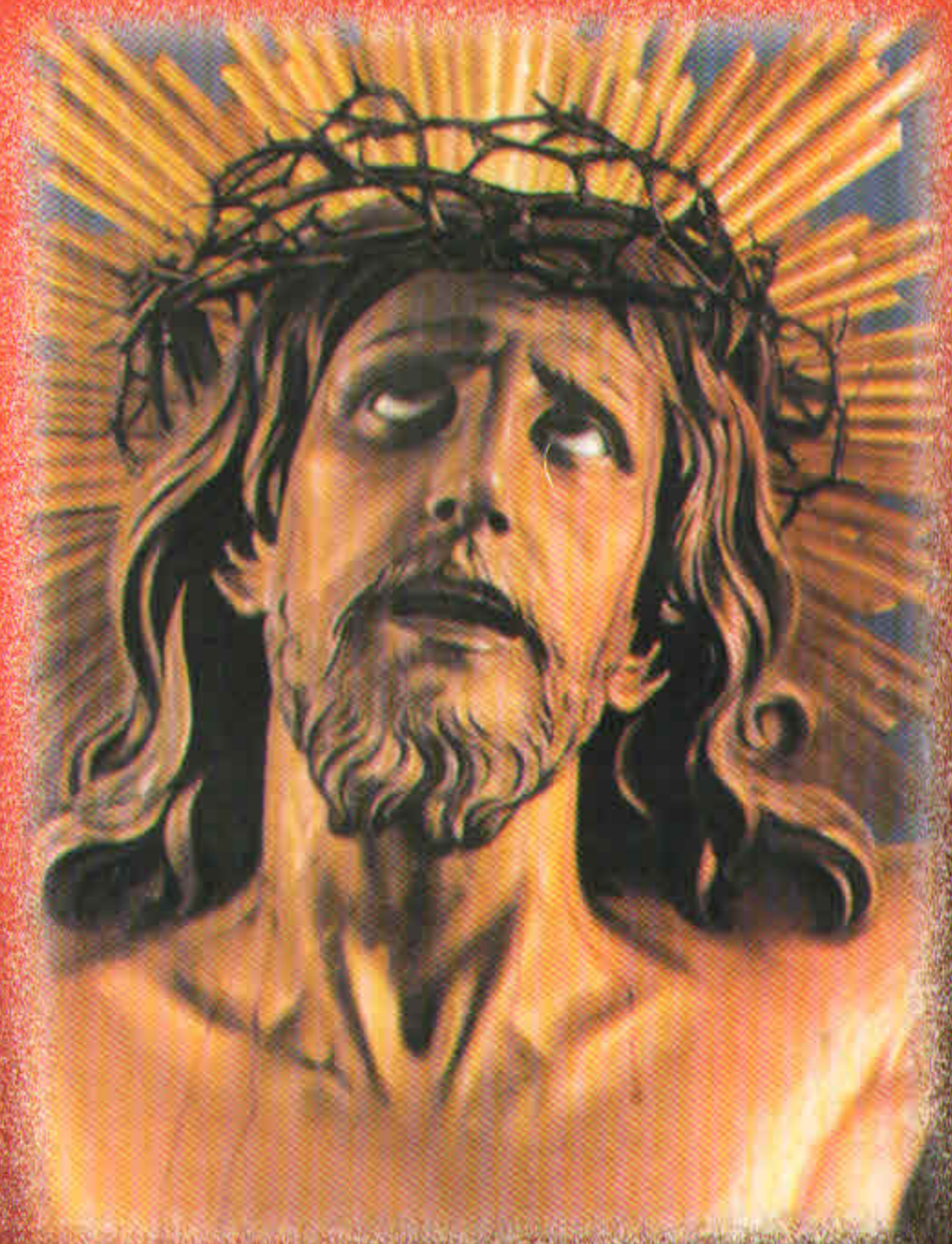
V událostech jednotlivých hodin od rozloučení s Matkou až po pohřbení mystička vstupuje do tělesného i vnitřního utrpení až intimními akty účasti. K cíli, který sama knížce vytyčila, vede duše v závěru každé kapitoly v *Zamyšleních a zbožných cvičeních*, jež konfrontací láskyplného sebedarování Bohočlověka a bezmezné lidské hříšnosti čtenáře naléhavě burcuje k duchovní aktivitě.

ISBN 978-80-7266-358-3

HODINY UTRPENÍ NAŠEHO PÁNA JEŽÍŠE KRISTA

LUISA PICCARRETA

Luisa Piccarreta

Hodiny utrpení
našeho Pána
Ježíše Krista

Matice cyrilometodějská s. r. o.

Olomouc 2011

Předmluva

Jeho Svatost papež Pavel VI. dne 14. října 1966 potvrdil dekret Posvátné kongregace pro šíření víry (č. 58/59 A.A.S.), který dovoluje uveřejňování spisů týkajících se nadpřirozených zjevení, i když nemají „Nihil obstat“ církevní autority.

- © Comunità Figli del Divin Volere, Nicolosi, Italia
- © Český překlad P. Filip M. A. Stajner, Poděbrady 2010
- © Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc 2010

ISBN 978-80-7266-358-3

Knihu *Hodiny utrpení našeho Pána Ježíše Krista* sepsala Luisa Piccarreta, „malá dcera Boží Vůle“, kolem roku 1914 v poslušnosti tehdejší církevní autoritě, nyní blahoslavenému Annibalovi Maria di Francia, který byl jejím duchovním vůdcem. Tento krátký úvod je do velké míry převzat z předmluvy ke 4. vydání, kterou napsal bl. Annibale Maria di Francia.

Luise bylo sedmnáct let (jak popisuje tyto skutečnosti ve 36 svazcích, které psala v poslušnosti svému zpovědníkovi). V poslední den vánoční novény, ke které ji Ježíš vybídl, ji překvapil mimořádně živým zakoušením obdivuhodných tajemství své lásky. Řekl jí tato slova:

„Dcero znovuzrozená Mou láskou, vzhůru, pozvedni se k životu Mé milosti a Mé lásky. Vyhov Mi ve všem, a jako jsi Mi dělala společnost devíti úvahami o přemíře Mé lásky po dobu novény k Mému narození, tak pokračuj a konej jiných čtyřiaadvacet rozjímání o mém utrpení a smrti na Kříži. Rozděl je na čtyřiaadvacet hodin dne, v nichž uzříš další, ještě vznešenější přemíru Mé lásky, a budeš Mi neustálou úlevou v přebolestných útrapách, kterých se Mi dostává od nevděčných lidí. A v životě budeš především milovnicí Mého pohřbu a ve smrti budeš mít nejlepší podíl na Mé slávě.“

Asi po třiceti dvou letech, kdy Luisa po celá ta léta prožívala *Hodiny utrpení* intenzivně den co den, bl. An-

nibale Maria di Francia, který byl církevním delegátem pro věci týkající se Luisiných spisů a který se o této její pobožnosti dozvěděl, jí pod poslušností uložil, aby tyto *Hodiny* zapsala. To jsou tedy počátky díla *Hodiny utrpení našeho Pána Ježíše Krista*.

Tehdy tuto knihu bl. Annibale di Francia vydal poprvé. Po tomto vydání následovalo sedm dalších: pět italských a dvě německá, vždy s příslušným církevním schválením. Kniha byla vydána anglicky a také španělsky.

Když Luisa *Hodiny utrpení* dokončila, napsala dopis, který předala bl. Annibalovi spolu s knihou, a on jej vložil do předmluvy vydávané knihy. A díky tomuto dopisu poznáváme, jaké má Ježíš zalíbení v duši a jakých dobrodiní se jí dostává, když se tyto *Hodiny utrpení* modlí denně, jako když člověk požívá chléb nezbytný pro život. A zde je dopis, který Luisa poslala d. p. kanovníkovi di Francia:

„Konečně Vám posílám tento rukopis *Hodin utrpení našeho Pána Ježíše Krista*. Kéž je to všechno ke slávě našeho Pána. Přikládám také jiný lístek, který obsahuje účinky a nádherné Ježíšovy přísliby pro toho, kdo koná tyto *Hodiny utrpení*.

Věřím, že jestliže ten, kdo je rozjímá, je hříšník, obrátí se. Je-li nedokonalý, stane se dokonalým. Je-li svatý, stane se světější. Je-li pokoušen, dosáhne vítězství. Trpí-li, nalezne v těchto *Hodinách* sílu, lék a útěchu. Je-li jeho duše slabá a ubohá, nalezne duchovní pokrm a zrcadlo, do něhož se bude stále dívat, aby se zkrášlila a stala se podobnou Ježíši, našemu Vzoru.

Potěšení, které Pán Ježíš zakouší při našem rozjímání těchto *Hodin*, je takové, že by rád viděl, aby v každém městě nebo vesnici byl alespoň jeden exemplář těchto rozjímání a aby se konala. Pak by to tedy bylo, jako by v těchto zadostiučiněních Ježíš slyšel opakovat svůj vlastní hlas a své modlitby, které pozvedal ke svému Otci během dvaceti čtyř hodin svého bolestného utrpení. A kdyby to konalo v každé vesnici nebo městě alespoň několik duší, zdá se, že mi Ježíš dává vědět, že by Boží Spravedlnost byla zčásti upokojena a byly by částečně zadrženy a jakoby zmírněny Jeho tresty v těchto smutných dobách utrpení a krveprolévání.

Důstojný otče, naléhejte na všechny. Dokonejte toto malé dílo, které mi dal vykonat můj láskyhodný Ježíš.

Proto Vám jen říkám, že cílem těchto *Hodin utrpení* není ani tak vylíčit děj utrpení, protože již existuje mnoho knih, které pojednávají o tomto zbožném předmětu, a nebylo by nutné psát další. Ale cílem je podat zadostiučinění: Spojit dohromady různé body utrpení Páně s rozmanitostí tolika urážek a spolu s Ježíšem za ně konat hodné zadostiučinění, že takřka odčiníme všechno, co Mu všichni lidé dluží.

Z toho v těchto *Hodinách* pocházejí různé způsoby zadostiučinění. V některých případech duše trpícímu Ježíši dobrořečí, v jiných Mu projevuje soucit, vzdává Mu chválu, utěšuje Ho, podává Mu náhradu nebo žadoní, prosí Ho a žádá.

Proto ponechávám na Vás, důstojný otče, abyste pomocí předmluvy uvedl ve známost cíl těchto spisů.“

A tak vytvářejme v každém městě, obci a národě co nejvíce večeřadel, v nichž se rozjímá a prožívá těchto čtyřadvacet *Hodin utrpení Páně*. Kéž jako co nejvíce živých hodin věrně označují hodiny každého dne, abychom Ježíši dělali společnost svou láskou, svým zadostiučiněním a svou vděčností, protože není milován, jak si zasluhuje. Ano, Jeho vlastní děti Ho urážejí a opět Ho ve svých srdcích křížují, když zavírají dveře před milostí a před Boží Vůlí.

8

Když duchovní vůdce Luisy bl. P. Annibale Maria di Francia představoval kapitolu Ukřižování Svatému otci Piu X., papež ho přerušil slovy: „Otče, tato kniha by se měla číst na kolenou. Je to Ježíš Kristus, kdo mluví!“

Přípravná modlitba

Pane Ježíši Kriste, padám na tvář ve Tvé božské přítomnosti a prosím Tvé láskyplné Srdce, aby mě ráčilo připustit k bolestnému rozjímání 24 hodin, v nichž jsi z lásky k nám chtěl v klaněním hodném Těle a ve své nejvyšší Duši tolik trpět až k smrti na Kříži. Dej mi pomoc, milost, lásku, hluboký soucit a pochopení Tvých útrap, když rozjímám Hodinu ... (řekne se kterou).

A za ty, které nemohu rozjímat, Ti obětuji vůli k jejich rozjímání a hodlám je rozjímat ve své mysli během všech hodin, po které jsem nucena oddávat se svým povinnostem nebo spánku.

Přijmi, milosrdný Pane, můj láskyplný úmysl a dej, ať je ku prospěchu mému i mnoha, jako bych skutečně a svatě vykonala to, co toužím konat. Zatím Ti vzdávám díky, můj Ježíši, že mě prostřednictvím modlitby voláš ke spojení s Tebou, a abych se Ti zalíbila ještě více, беру si Tvé myšlenky, Tvůj jazyk a Tvé Srdce a jím se hodlám modlit a celá se vlévám do Tvé Vůle a do Tvé lásky. A rozpínám své ruce, abych Tě objala, kladu svou hlavu na Tvé Srdce a začínám.

Děkovná modlitba

*Můj láskyhodný Ježíši, volal jsi mě, abych Ti v této hodině Tvého utrpení dělala společnost, a já jsem přišla. Měla jsem za to, že Tě vidím v úzkostech a bolestech, jak se modlíš, podáváš zadostiučinění a trpíš a přeněžným a výmluvným hlasem vyprošuješ spásu duší. Snažila jsem se Tě ve všem následovat a teď, když Tě musím opustit kvůli svým obvyklým povinnostem, cítím, že Ti musím říci **děkuji** a **dobrořečím Ti**.*

*Ano, Ježíši, **děkuji Ti** opakují tisíc a tisíckrát a chválím Tě a dobrořečím Ti za všechno, co jsi vykonal a vytrpěl pro mne a pro všechny. Děkuji a dobrořečím Ti za každou krůpěj Krve, kterou jsi prolil, za každý Tvůj dech, tep, krok, slovo, pohled a za každou hořkost a urážku, kterou jsi snášel. Za všechno, můj Ježíši, Tě hodlám poznamenat svým **děkuji Ti** a **dobrořečím Ti**.*

Ježíši, učiň, aby Ti celé mé bytí posílalo neustálý proud díky a dobrořečení, abych tak na sebe a na všechny stáhla proud Tvých milostí a požehnání!

*Ježíši, přitiskni mě svými nejsvětějšíma rukama na své Srdce a poznamenej všechny částičky mého bytí svým **žehnám ti**, aby ze mne nemohlo vycházet nic jiného než neustálý hymnus Tobě! Proto se zanechávám v Tobě, abych Tě následovala v tom, co učiníš, dokonce co Ty sám pro mne vykonáš. Od nynějška v Tobě*

*zanechávám své myšlenky, abych Tě hájila před Tvými nepřáteli, svůj dech jako družinu a společnost, svůj tep, aby Ti stále říkal **miluji Tě** a nahrazoval Ti lásku, kterou Ti ostatní nedávají. [Zanechávám v Tobě] krůpěje své krve, abych Ti podala zadostiučinění a vrátila Ti pocty a ocenění, které Ti Tvoji nepřátelé odnímají tupením, plivanci a políčky. A [zanechávám v Tobě] celé své bytí na stráž.*

Má líbezná Lásko, přestože se musím věnovat svým povinnostem, zůstávám ve Tvém Srdci. Bojím se, abych z něho nevyšla. Ty mě budeš držet v sobě, že? Náš tep bude zajedno a spolu splyne, takže mi dá život, lásku a těsné neoddělitelné spojení s Tebou. Můj Ježíši, jestliže uvidíš, že Ti začínám unikat, ať se Tvůj tep v mém zrychlí, Tvé ruce ať mě ještě silněji přitisknou k Tvému Srdci a Tvé oči ať mě střeží a vrhnou na mne ohnivé šípy, abych se já, až Tě budu vnímat, nechala ihned přitáhnout ke spojení s Tebou.

Můj Ježíši! Dej mi polibek božské lásky, obejmi mě a požehnej mi. Já Tě líbám na Tvé nejsladší Srdce a zůstávám v Tobě.

PRVNÍ HODINA

Od 5 do 6 hodin odpoledne

Ježíš se loučí se svou přesvatou Matkou

Přípravná modlitba, str. 9

Nebeská Matičko, hodina odloučení už nastává a já přicházím k Tobě. Ó Matko, dej mi svou lásku a svá zadostičinění, dej mi svou bolest, protože spolu s Tebou chci krok za krokem následovat milovaného Ježíše.

A hle, Ježíš přichází a Ty, překypujíc láskou, Mu běžíš naproti, a když Ho vidíš tak bledého a smutného, Srdce se Ti svírá bolestí, síly Tě opouštějí a takřka Mu padáš k nohám.

Moje líbezná Matičko, víš, proč k Tobě přišel kláníhodný Ježíš? Přišel, aby Ti dal poslední sbohem, aby Ti řekl poslední slovo, aby přijal poslední objetí! Ó Matko, tisknu se k Tobě s veškerou něžností, již je schopno mé ubohé srdce, abych mohla i já těsně přivinutá k Tobě přijmout objetí zbožňovaného Ježíše. Odmítneš mě snad, nebo není to spíše útěcha pro Tvé Srdce, abys u sebe měla duši, která s Tebou sdílí bolesti, city a zadostičinění?

Ježíši, v této tak trýznivé hodině pro Tvé přeněžné Srdce, jaké naučení nám dáváš o synovské a láskypl-

né poslušnosti vůči své Matce! Jaký líbezný souzvuk plyne mezi Tebou a Marií! Jak lahodné okouzlení lásky stoupá až k trůnu Věčného a šíří se ke spáse všech pozemských tvorů!

Má nebeská Matičko, víš, co od Tebe chce zbožňovaný Ježíš? Nic jiného než poslední požehnání. Je pravda, že z každé částičky Tvého bytí nevychází nic než dobrořečení a chvály Tvému Stvořiteli. Ale Ježíš, když se s Tebou loučí, chce slyšet sladké slovo: **Žehnám Ti**, Synu. A ono **žehnám Ti** odvrací od Jeho sluchu všechna rouhání a sladce a lahodně sestupuje do Jeho Srdce. A Ježíš chce Tvé **žehnám Ti**, aby takřka postavilo hráz všem urážkám tvorů.

Také já se spojuji s Tebou, líbezná Matičko: Na křídlech větrů chci obcházet nebem a žádat Otce, Ducha Svatého a všechny anděly o jedno **žehnám Ti** pro Ježíše, abych mohla jít k Němu a přinést Mu jejich požehnání. A zde na zemi chci jít ke všem tvorům a žádat od každého rtu, od každého tepu, od každého kroku, od každého dechu, od každého pohledu a od každé myšlenky žehnání a chvály pro Ježíše. A kdyby mi je nikdo nechtěl dát, hodlám Mu je dát za ně.

Líbezná Matičko, když jsem obcházela kolem a kolem, abych žádala od Nejsvětější Trojice, od andělů, ode všeho tvorstva, od slunečního světla, od vůně květin, od mořských vln, od každého závanu větru, od každé jiskry ohně, od každého chvějícího se lístku, od třpytu hvězd a od každého pohybu přírody jedno **žeh-**

nám Ti, přicházím k Tobě a k Tvým žehnáním kladu svá.

Má líbezná Matičko, vidím, že v nich přijímáš útěchu a úlevu a podáváš Ježíšovi všechna má dobrořečení jako zadostiučinění za rouhání a zlořečení, kterých se Mu dostává od tvorů. Ale zatímco Ti všechno podávám, slyším Tvůj chvějící se hlas, jak říká: „Synu, požehnej mi také!“

Má líbezná Lásko, spolu se svou Matičkou požehnej i mně. Požehnej mým myšlenkám, mému srdci, mým rukám, mým krokům, mým skutkům a se svou Matkou požehnej všem tvorům.

Moje Matko, když hledíš na Tvář bolestného Ježíše, bledou a smutnou, zmučenou, znovu se v Tobě probouzí vzpomínka na bolesti, které bude muset zanedlouho trpět. Dopředu vidíš Jeho Tvář pokrytou plivanci a žehnáš ji; Hlavu proniknutou trny, oči oslepené, Tělo ztýrané bičováním, ruce a nohy proboděné hřeby, a kamkoliv se chystá jít, Ty Ho následuješ se svým žehnáním. A spolu s Tebou Ho následuji i já. Až Ježíš bude zraňován dűtkami, probodáván hřeby, políčkován a korunován trním, všude nalezne spolu s Tvým **žehnám Ti** i mé.

Ó Ježíši, ó Matko, soucítím s Vámi. Nesmírná je Vaše bolest v těchto posledních okamžicích. Zdá se, že Srdce jednoho drásá Srdce druhého.

Ó Matko, odtrhni mé srdce od země a pevně je připej k Ježíši, aby těsně spojené s Ním mohlo mít účast na Tvých bolestech. A zatímco se k sobě tisknete, objímáte se a věnujete si poslední pohledy a poslední polibky, já stojím mezi Vašimi dvěma Srdci, abych mohla přijmout Vaše poslední polibky a Vaše poslední objetí. Nevidíte, že bez Vás navzdory své bídě a chladnosti nemohu být?

Ježíši, Matičko, držte mě těsně u sebe. Dejte mi svou lásku, svou Vůli. Zasahujte šípy mé ubohé srdce a tiskněte mě do svého náručí. A spolu s Tebou, líbezná Matko, chci krok za krokem následovat zbožňovaného Ježíše s úmyslem poskytnout Mu útěchu, úlevu, lásku a zadostiučinění za všechny.

Ježíši, spolu s Tvou Matičkou líbám Tvou levou nohu a prosím Tě, abys mně a všem tvorům ráčil odpustit, kdykoliv jsme nekráčeli k Bohu.

Líbám Tvou pravou nohu. Odpusť mně a všem, kdykoliv jsme nenásledovali dokonalost, kterou jsi od nás chtěl.

Líbám Tvou levou ruku: Uděl nám svou čistotu.

Líbám Tvou pravou ruku: Požehnej všechen můj tep, myšlenky a city, aby zhodnoceny Tvým požehnáním, všechny byly posvěceny. A se mnou požehnej také všem tvorům a svým požehnáním zpečet spásu jejich duší.

Ježíši, spolu s Tvou Matičkou Tě objímám a líbám Tvé Srdce Tě prosím, abys mezi Vaše dvě Srdce vložil mé, aby se neustále živilo Vaší láskou, Vašimi bolestmi, Vašimi vlastními city a tužbami a Vaším vlastním životem.

Zamyšlení a zbožná cvičení

Ježíš před začátkem svého utrpení jde ke své Matce, aby Ji žádal o požehnání. V tomto úkonu nás Ježíš učí poslušnosti nejen vnější, ale také niterné, kterou musíme mít, abychom odpovídali na vnuknutí milosti. Někdy nejsme ochotni splnit nějaké dobré vnuknutí buď proto, že jsme zadržováni sebeláskou, k níž se připojuje pokušení, nebo kvůli lidským ohledům, nebo proto, že nečiníme svaté násilí sobě samým.

Ale odmítnout dobré vnuknutí, abychom cvičili nějakou ctnost, splnili nějaký ctnostný čin, vykonali nějaký dobrý skutek nebo konali nějakou pobožnost, působí, že se Pán odtahuje, což nás zbavuje nových vnuknutí. Kdežto pohotová, zbožná a rozvážná odpověď na svatá vnuknutí nám přitahuje větší osvícení a milosti.

V případech pochybností se rychle a s čistým úmyslem utíkejme k velikému prostředku modlitby a k pozitivě a osvědčené radě. Tak dobrý Bůh neponechá duši bez osvícení, aby mohla následovat spasitelné vnuknutí a aby je rozhovňoval ke stále většímu užitku té duše.

*Musíme konat své činnosti, své skutky, své modlitby a **Hodiny utrpení** se samotnými úmysly Ježíšovými a v Jeho Vůli a obětovat sebe samy jako On ke slávě Otce a pro dobro duší.*

Musíme se dát k dispozici, abychom se ve všem obětovali z lásky k našemu láskyhodnému Ježíši tím, že se sjednotíme s Jeho duchem, že budeme jednat s Jeho vlastním smýšlením a že se Mu odevzdáme nejen ve všech vnějších bolestech a protivenstvích, ale mnohem více ve všem, co On bude moci připravit v našem nitru, a tak budeme kdykoliv hotovi přijmout jakékoliv soužení. Když budeme takto jednat, dáme našemu Ježíši malé sladké doušky. Jestliže to všechno budeme konat ve Vůli Boží, která obsahuje veškeré sladkosti a všechna uspokojení v nesmírné míře, dáme Ježíši veliké sladké doušky, takže zmírníme otravu, kterou Mu působí tvorové, a utěšíme Jeho Božské Srdce.

Dříve než začneme jakoukoliv činnost, vždy vzývejme Boží požehnání, aby naše skutky měly dotek Božství a stáhly Jeho požehnání nejen na nás, ale na všechny tvory.

8

Můj Ježíši, ať mě Tvé požehnání předchází, provází a následuje, aby všechno, co konám, neslo otisk Tvého Žehnám ti.

Děkovná modlitba, str. 10

DRUHÁ HODINA

Od 6 do 7 hodin večer

Ježíš odchází od své přesvaté Matky
a ubírá se k večeřadlu

Přípravná modlitba, str. 9

Můj klaněníhodný Ježíši, zatímco jsem spolu s Tebou přijala účast ve Tvých bolestech a v bolestech Tvé zarmoucené Matičky, vidím, že se rozhoduješ odejít, aby ses ubíral tam, kam Tě volá Otcova Vůle. Láska mezi Synem a Matkou je tak veliká, že Vás činí neodlučitelnými, a tak se zanecháváš v Srdci Matičky a Královna a líbezná Matička se ukládá do Tvého, jinak by Vám Vaše odloučení bylo nemožné. Ale pak si vzájemně požehnáte, Ty Jí dáš poslední polibek, abys Ji posílil v ostrých bolestech, které se chystá podstoupit, a abys Jí dal poslední sbohem, a odcházíš od Ní.

Ale bledost Tvé Tváře, Tvé chvějící se rty a Tvůj zalykající se hlas jako by chtěl propuknout v pláč, když říká sbohem, ach, to všechno mi říká, jak mnoho Ji miluješ a jak trpíš, když Ji opouštíš! Ale abyste splnili Vůli Otce, se svými Srdci vlitými jedno do druhého, ve všem se podrobujete a chcete podat zadostiučinění za ty, kdo nepřemáhají něžnosti rodičů a přátel a pouta a náklonnosti i dovolené a svaté a nestarají se, aby plnili svatou Vůli Boží a aby odpovídali stavu svatosti, k němuž je Bůh volá. Jakou bolest Ti působí tyto duše,

když ze svého srdce zapuzují lásku, kterou jim chceš dát, aby se spokojovaly s láskou tvorů!

Má láskyhodná Lásko, zatímco s Tebou podávám zadostiučinění, dovol, abych zůstala s Tvou Matičkou a těšila a podporovala Ji, zatímco odcházíš. Pak zrychlím krok, abych přišla a dostihla Tě. Ale ke své největší bolesti vidím, že moje Matička se úzkostí chvěje, a bolest je tak veliká, že zatímco se snaží Synovi říci sbohem, hlas se jí ztrácí na rtech a nemohouc ze sebe vypravit slova, umdlévá a v mdlobách lásky říká:

„Synu můj, Synu můj, žehnám Ti! Jak hořké odloučení, krutější než každá smrt!“

Ale bolest jí brání dále mluvit a působí, že oněmí.

Bezútešná Královno, dovol, abych Tě podpírala, osušila Tvé slzy a soucítila s Tebou v Tvé hořké bolesti. Matičko moje, já Tě nenechám samotnou a Ty mě vezmi s sebou. V této době tak bolestné pro Tebe a pro Ježíše mě nauč, co mám dělat, jak Ho mám bránit, jak Mu podávat zadostiučinění, jak Ho těšit a zda mám položit život, abych bránila život Jeho. Ne, neustoupím zpod Tvého pláště. Na Tvůj pokyn zaletím k Ježíši a podám Mu Tvou lásku, Tvé city, Tvé polibky spolu s mými a vložím je do každé rány, do každé krůpěje Jeho Krve, do každé bolesti a urážky, aby až v každé bolesti pocítí polibky a lásku Matičky, Jeho bolesti byly zmírněny. Pak se vrátím pod Tvůj plášť a přinesu Ti Jeho polibky, abych ulevila Tvému probodenému Srdci.

Moje Matičko, srdce mi tluče, chci jít za Ježíšem. A zatímco líbám Tvé mateřské ruce, Ty mi požehnej, jako jsi požehnala Ježíši, a dovol mi jít za Ním.

Můj líbezný Ježíši, láska mi ukazuje na Tvé kroky a dostihuji Tě, když spolu se svými učedníky procházíš ulicemi Jeruzaléma. Hledím na Tebe a vidím Tě opět bledého a slyším Tvůj líbezný hlas, ano, ale tak smutný, že až láme srdce Tvých učedníků, kteří jsou tím zmateni.

„To je naposledy,“ říkáš, „co procházím těmito cestami sám od sebe. Zítřejím budu procházet spoután, smykán a za tisíce urážek.“

A ukazuješ na místa, kde budeš nejvíce tupen a trýzněn a pokračuješ:

„Můj život zde na zemi se chystá zapadnout, jako se chystá zapadnout slunce, a zítra touto dobou už zde nebudu. Ale jako slunce opět vstanu třetího dne.“

Když to řekneš, apoštolové upadnou do sklíčenosti a oněmí a nevědí, co odpovědět. Ale Ty dodáváš:

„Odvahu, neklesejte na duchu. Já vás neopustím, budu stále s vámi. Avšak je třeba, abych zemřel pro dobro vás všech.“

Když tak promlouváš, jsi pohnut, ale chvějícím se hlasem pokračuješ, abys je poučil. A dříve než se uzavřeš do večerádky, hledíš na slunce, jak zapadá, jako

se chystá zapadnout Tvůj život, obětuješ své kroky za ty, kdo se nalézají u západu svého života, a dáváš jim milost, aby mu dali zapadnout v Tobě, a podáváš zadostiučinění za ty, kdo se navzdory nepříjemnostem a rozčarováním života zatvrzují a nepodrobují se Ti.

Potom se znovu díváš na Jeruzalém, středisko Tvých zázraků a zalíbení Tvého Srdce, které Ti na oplátku už připravuje Kříž, ostríc hřeby, aby spáchalo bohovraždu, a Ty se chvěješ, Srdce Ti puká a pláčeš nad jeho zkázou. Tím podáváš zadostiučinění za tolik duší Tobě zasvěcených, z nichž ses s takovou péčí snažil utvořit divy své lásky, a ony, nevděčné a lhostejné, Ti dávají trpět ještě více hořkostí. Chci podávat zadostiučinění spolu s Tebou, abych zmírnila pukání Tvého Srdce.

Ale vidím, že jsi zhrozen pohledem na Jeruzalém a odtahuješ pohled a vstupuješ do večeřadla. Má Lásko, přitiskni mě na své Srdce, abych jeho hořkosti učinila svými, abych je obětovala spolu s Tebou, a Ty pohled' soucitně na mou duši, vlij do ní svou lásku a požehnej mi.

Zamyšlení a zbožná cvičení

Ježíš se ochotně odloučí od své nejsvětější Matky, ačkoliv při tom Jeho přeněžné Srdce puká. Jsme i my ochotni, abychom splnili Boží Vůli, obětovat i nejoprávněnější a nejsvětější city? (Zpytujeme se zvláště v pří-

padech, když je nám vzdálena citová Boží přítomnost a citová zbožnost.)

Když Ježíš činil poslední kroky, nečinil je naprázdno. Jimi oslavoval Otce a prosil za spásu duší. Máme do svých kroků vkládat tytéž úmysly, které vkládal Ježíš, to jest obětovat se ke slávě Otce a k dobru duší. Navíc si máme představovat, že své kroky vkládáme do kroků Ježíše Krista. A jako Ježíš Kristus je nečinil naprázdno, ale do svých kroků uzavíral všechny kroky tvorů a tak podával zadostiučinění za všechny špatné kroky, aby vzdal Otcí slávu, jaká Mu náleží, a aby dal život všem špatným krokům tvorů, aby mohli kráčet po cestách dobra, tak budeme činit i my a klást své kroky do kroků Ježíše Krista se samotnými Jeho úmysly. Chodíme po ulici skromně a usebraně, takže jsme příkladem ostatním?

Zatímco zkormoucený Ježíš krácel, občas pronesl nějaké slovo k apoštolům a mluvil k nim o svém blížícím se utrpení. A co říkáme my ve svých rozhovorech? Činíme předmětem svých rozhovorů, kdykoliv se naskytne příležitost, utrpení božského Vykupitele?

Milující Ježíš, když viděl apoštoly smutné a skleslé, snažil se je posílit. Vkládáme do svých rozhovorů úmysl poskytnout úlevu Ježíši Kristu? Snažíme se je učinit Vůli Boží tím, že do ostatních vléváme ducha Ježíše Krista?

Ježíš jde k večeřadlu. Máme myšlenky, city, tep, modlitby, skutky, pokrm a práci uzavírat do Srdce Ježíše Krista v úkonu jednání, a když tak budeme činit,

naše skutky nabudou božského postoje. Ale jelikož je nesnadné mít stále tento božský postoj, protože duše stěží může neustále do něho vlévat své úkony, může jej tedy nahradit postojem své dobré vůle a Ježíš jej přijme s takovou radostí, že se učiní bdělou stráží každé její myšlenky, každého slova a každého tepu. A umístí je jako družinu uvnitř i vně sebe a bude na ně pohlížet s velikou láskou jako na ovoce dobré vůle tvora.

Když se pak duše vlévá do Ježíše a koná své skutky bezprostředně s Ním, dobrý Ježíš se cítí natolik přitahován k této duši, že spolu [s ní] bude konat, co koná ona, a jednání tvora promění v božské. Toto všechno je účinek dobroty Boha, který započítává všechno a odměňuje všechno, i malý skutek v Boží Vůli, aby učinil, že tvor nebude ošizen v ničem.

8

Můj Živote a mé Všechno, kéž Tvoje kroky řídí mé, a zatímco šlapu po zemi, dej, ať moje myšlenky jsou v nebi.

Děkovná modlitba, str. 10

TŘETÍ HODINA

Od 7 do 8 hodin večer

Starozákonní večere

Přípravná modlitba, str. 9

Ježíši, už se svými milovanými učedníky přicházíš k večeřadlu a zasedáš s nimi k večeři. Jakou líbeznost, jakou přívětivost projevuješ celou svou Osobou, když se snižuješ, abys naposledy přijal hmotný pokrm! Všechno v Tobě je láska. I tímto nejen podáváš zadostiučinění za hříchy obžerství, ale také vyprošuješ posvěcení pokrmu, a jako se pokrm mění v sílu, tak pro nás vyprošuješ svatost i ve věcech nejnižších a nejobyčejnějších.

Ježíši, můj Živote, zdá se, že Tvůj líbezný a pronikavý pohled zkoumá všechny apoštoly, a i v tomto úkonu přijímání pokrmu je Tvé Srdce probodeno, když vidíš, že Tvoji drazí apoštolové jsou ještě slabí a skleslí, zvláště věrolomný Jidáš, který již nakročil do pekla. A Ty z hloubi Srdce hořce říkáš: „Jaký je užitek z Mé Krve? Hle, jedna duše, kterou jsem tolik zahrnoval dobrem, je ztracena!“

A díváš se na něho svými očima jiskřícíma světlem a láskou, jako bys mu chtěl dát pochopit veliké zlo, které se chystá spáchat. Ale Tvá nejvyšší láska Ti dá snést tuto bolest a nevyjevíš ji ani jemu, ani svým milovaným učedníkům.

A zatímco se rmoutíš nad Jidášem, Tvé Srdce se naplňuje radostí natolik, že když vidíš po levici svého milovaného učedníka Jana, už nemůžeš zadržet lásku, sladce ho přitahuješ k sobě, dáváš mu spočinout hlavou na svém Srdci a zakusit předchuť ráje. V této slavnostní hodině je ve dvou učednících znázorněn dvojí lid, zavržený a vyvolený: zavržený v Jidášovi, který již cítí v srdci peklo. Vyvolený v Janovi, který v Tobě odpočívá a v Tobě se těší.

Mé líbezné Dobro, také já usedám blízko Tebe a spolu s Tvým milovaným učedníkem chci spočinout svou unavenou hlavou na Tvém klaněním hodném Srdci a prosím Tě, abys mi i na této zemi dal zakusit rozkoše nebe, aby země pro mne už nebyla zemí, ale nebem, uchváčena líbeznými harmoniemi Tvého Srdce. Ale v oněch přelíbezných a božských harmoniích slyším, jak Ti uniká bolestný tep: Je pro zatracené duše! Ježíši, ach, nedovol, aby byly zatraceny nové duše! Učiň, aby do nich proudiv Tvůj tep a dal jim pocítit tep nebeského života, jako jej pocítoval Tvůj milovaný učedník Jan, a aby se Ti všechny mohly podrobit, přitahovány lahodností a sladkostí Tvé lásky.

Ježíši, zatímco zůstávám ve Tvém Srdci, dej také mně pokrm, jako jsi jej dal apoštolům: pokrm lásky, pokrm Tvého božského slova, pokrm Tvé Boží Vůle. Můj Ježíši, neodpírej mi tento pokrm, který mi Ty sám toužíš dát, aby ve mně utvářel Tvůj vlastní život.

Mé líbezné Dobro, zatímco zůstávám blízko Tebe, vidím, že pokrm, který přijímáš spolu se svými drahými učedníky, není nic jiného než beránek. Tento beránek je předobrazem. A jako v tomto beránkovi silou ohně nezůstává životní míza, tak Ty, mystický Beránek, se musíš silou lásky celý strávit pro tvory, ani kapky Krve nebudeš šetřit pro sebe a všechnu ji prolíješ z lásky k nám. Nečiniš, Ježíši, tedy nic, co by živě nezobrazovalo Tvé přebolestné utrpení, které máš stále přítomno v mysli, v Srdci, ve všem. A to mi dává poučení, že kdybych i já měla na mysli a v srdci myšlenku na Tvé utrpení, nikdy bys mi neodepřel pokrm své lásky. Jak Ti za něj děkuji!

Můj Ježíši, neunikne Ti žádný skutek, v němž bych nebyla přítomna a který by nezamýšlel prokázat mi zvláštní dobro. Proto Tě prosím, aby Tvé utrpení bylo stále v mé mysli, v mém srdci, v mých pohledech, v mých krocích a v mých bolestech, abych, kamkoliv se obrátím, uvnitř i vně sebe, vždy našla Tebe přítomného ve mně. A uděl mi milost, abych nikdy nezapomněla, co jsi pro mne vykonal a vytrpěl. Tvé utrpení ať je mým magnetem, který bude celé mé bytí přitahovat do Tebe a už mi nedovolí, abych se od Tebe vzdálila.

Zamyšlení a zbožná cvičení

Dříve než přijmeme pokrm, spojme své úmysly s úmysly svého láskyhodného a dobrého Ježíše, před-

stavme si, že máme Ježíšova ústa ve svých, a pohybujeme svým jazykem a svými čelistmi spolu s Jeho. Když tak budeme činit, nejenže do sebe vtáhneme život Ježíše Krista, ale spojíme se s Ním, abychom Otci vzdali slávu, chválu, lásku, děkování a úplné zadostiučinění, jimiž jsou povinováni tvorové a které dobrý Ježíš podával v tomto úkonu přijímání pokrmu.

Také si představme, že jsme u stolu v blízkosti Ježíše Krista, hned abychom na Něho pohlédli, hned abychom Ho poprosili, aby si s námi rozdělil sousto, hned abychom políbili lem Jeho pláště, hned abychom pozorovali pohyb Jeho rtů a nebeských očí, hned abychom si všimli náhlého zachmuření Jeho přelíbezné Tváře, když dopředu vidí tolik lidského nevděku.

Jako milující Ježíš během večeře hovořil o svém utrpení, tak my, když budeme přijímat pokrm, učiníme nějaké zamyšlení nad způsobem, jak jsme rozjímali **Hodiny utrpení**. Andělé nám visí na rtech, aby sbírali naše modlitby a naše zadostiučinění a přinášeli je před Otce, aby nějakým způsobem zmírnili spravedlivý hněv za tolik urážek, kterých se Mu dostává od tvorů, jako je přinášeli, když náš Ježíš byl na zemi. A když se modlíme, můžeme říci, že andělé byli spokojeni a že jsme byli usebrání a uctíví, takže oni mohli naše modlitby přinášet do nebe s radostí, jako přinášeli modlitby našeho Ježíše, anebo jsou z nich zarmoucení?

Zatímco zkormoucený Ježíš přijímal pokrm, byl proniknut bolestí při pohledu nad záhubou Jidáše

a v Jidášovi viděl všechny duše, které měly být zatraceny. A protože záhuba duší byla největší z Jeho bolestí a nemohl ji zadržet, přitáhl k sobě Jana, aby v něm měl občerstvení. Tak i my Mu budeme jako Jan stále blízko, budeme s Ním soucítit v Jeho bolestech a poskytneme Mu úlevu a odpočinek ve svém srdci. Učiníme Jeho bolest svou a ztotožníme se s Ním, a tak budeme vnímat tep Jeho Božského Srdce probodeného kvůli záhubě duší. A my Mu dáme svůj tep, abychom odňali ona probodnutí, a na jejich místo vložíme duše, které chtějí být zatraceny, aby se obrátily a byly spaseny.

Každý tep Ježíšova Srdce je jedním **miluji tě**, jež zaznívá v každém tepu tvorů, které by chtěl všechny uzavřít do svého Srdce, aby měl výměnou jejich tep. Ale milující Ježíš jej od mnoha nemá, a proto je Jeho tep jakoby zalknutý a zhořklý. A my prosme Ježíše, aby označil náš tep svým **miluji tě**, aby i naše srdce mohlo žít životem Jeho Srdce a zaznívalo v tepu tvorů a tak je nutilo říkat **miluji Tě, Ježíši!** Ba budeme se do Něho vlévat a láskyhodný Ježíš nám dá uslyšet své **miluji tě**. A toto **miluji tě** je tak nezměrné, že naplňuje nebe i zemi, koluje ve svatých a sestupuje do očištvacího. Toto **miluji tě** se dotýká srdcí všech tvorů. Samotné živly cítí nový život, takže všichni zakoušejí jeho účinky.

Ježíš jako by se i ve svém dechu zalykal kvůli záhubě duší. A my Mu k Jeho úlevě poskytneme svůj dech lásky. A vezmeme Jeho dech a dotkneme se duší, které se vymaňují z Jeho náruče, abychom jim dali život

božského dechu, aby se místo útěku mohly k Němu vrátit a ještě více se k Němu přitisknout.

A když se nacházíme v bolestech a takřka cítíme, jak náš dech nevychází volně, pak myslíme na Ježíše, který ve svém dechu zahrnuje dech tvorů. Také On cítí, jak Mu ubývá dechu, když jsou duše zatracovány. Vložme tedy svůj bolestný a namáhavý dech do dechu Ježíšova, abychom Mu poskytli úlevu, a se svou bolestí běžme za hříšníkem, abychom ho přiměli uzavřít se do Ježíšova Srdce.

§

Mé milované Dobro, kéž je můj dech neustálým voláním ke každému dechu tvorstva, abych je přiměla uzavřít se do Tvého dechu!

První slovo, které milující Ježíš vyřkl na Kříži, bylo slovo odpuštění, aby před Otcem omluvil všechny duše a zaměnil Spravedlnost za Milosrdenství. A my Mu poskytneme své úkony jako omluvu hříšníka, aby byl obměkčen našimi omluvami a žádná duše nemohla jít do pekla. Spojíme se s Ním, abychom utvořili stráž u srdcí tvorů, aby Ho nikdo neurážel. Způsobíme, že [Ježíš] dá volný průchod lásce, když ochotně přijmeme všechno, co pro nás připraví: chlad, tvrdost, temnotu, sklíčenost, pokušení, roztržitost, pomluvy, nemoci a jiné, abychom Ho posílili z toho, čeho se Mu dostává od tvorů. Ježíš se nesvěřuje duším jen s projevy lásky, ale mnohokrát, když pocituje chlad od tvorů,

jde s ním k duši a dá jí pocítit svůj chlad, aby se jí svěřil. A jestliže duše přijímá, Ježíš se cítí posílen z veškerého chladu tvorů a tento chlad bude stráž u srdce někoho jiného, aby dal milovat milujícího Ježíše.

Jindy Ježíš pocituje ve svém Srdci tvrdost srdcí, a protože ji nemůže pojmout, chce se svěřit a přichází k nám. Dotkne se svým Srdcem našeho srdce a dá nám účast na své bolesti. A když Jeho bolest učiníme svou, položíme ji kolem hříšníka srdce, abychom rozpustili jeho tvrdost a přivedli ho zpět k Němu.

Moje milované Dobro, Ty tolik trpíš kvůli záhubě duší a já Ti ze soucitu dávám k dispozici své bytí. Vezmu na sebe Tvé bolesti a bolesti hříšníků a zanechám Tě zotaveného a hříšníka přivinutého k Tobě.

§

Můj Ježíši! Dej, aby se celé mé bytí rozpustilo v lásce, abych Ti mohla být ustavičnou úlevou a zjemnila všechny Tvé hořkosti.

Děkováná modlitba, str. 10

ČTVRTÁ HODINA
Od 8 do 9 hodin večer

Eucharistická Večeře

Přípravná modlitba, str. 9

Má líbezná Lásko, vždy neuspokojitelný ve své lásce, vidím, jak se svými milovanými učedníky končíš starozákonní večeři, zvedáš se od stolu a sjednocen s nimi zazpíváš děkovný hymnus Otci, že vám dal pokrm, a chceš podat zadostičinění za nedostatek děkování tvorů za tolik prostředků, které nám Bůh dává k zachování tělesného života. Proto, Ježíši, ve všem, co konáš, čeho se dotýkáš a co vidíš, máš stále na rtech slova: *Vzdáváme Ti díky, Otče.*

Také já, Ježíši, spojená s Tebou, беру slova ze Tvých rtů a budu stále a ve všem říkat: Děkuji za sebe a za všechny, abych pokračovala v zadostičiněních za nedostatek děkování.

Ježíš umývá apoštolům nohy

Můj Ježíši, zdá se, že Tvá láska nezná odpočinku. Vidím, že znovu posazuješ své milované učedníky. Bereš mísu s vodou, opásáváš se bílým ručníkem a poklekáš k nohám apoštolů v takovém úkonu pokory, že přitahuješ pozornost celého nebe a zanecháváš

je ve vytržení. Samotní apoštolové zůstávají takřka bez pohybu, když Tě vidí klečet u svých nohou. Ale řekni mi, má Lásko, co chceš? Co zamýšlíš tímto tak pokorným úkonem? Pokora nikdy nevidaná a která se nikdy neuvidí!

„Ach, má dcero! Chci všechny duše a klečím u jejich nohou jako ubohý žebrák, prosím je, vtírám se a plačky strojím úklady lásky, abych je získal.

Když klečím u jejich nohou s touto mísou vody smíšené s Mými slzami, chci je očistit od jakékoliv nedokonalosti a připravit je, aby Mne přijaly ve Svátosti. Tento úkon Mého přijetí v Eucharistii Mi tolik leží na srdci, že tuto službu nechci svěřit ani andělům, ani své drahé Matičce. Já sám je chci očistit do nejnějnějších vláken, abych je připravil k přijetí ovoce Svátosti. A v apoštolech jsem zamýšlel připravit všechny duše.

Hodlám podat zadostiučinění za všechny svaté skutky a za vysluhování svátostí především konané kněžími s duchem pýchy a prázdné od Božího Ducha a od nezištnosti. Ach, kolik dobrých skutků Mne dosahuje, spíše aby Mne zneuctily, než aby Mi vzdaly čest! Spíše aby Mi působily hořkost, než aby se Mi zalíbily! Spíše aby Mi přivodily smrt, než aby Mi daly život! To jsou urážky, které Mne nejvíce zarmucují. Ano, Má dcero! Spočítej všechny nejnějnější urážky, které se Mi dějí, a podávej Mi zadostiučinění Mými vlastními zadostiučiněními. Těš Mé Srdce plné hořkosti.“

Moje zarmoucené Dobro, činím Tvůj život svým a spolu s Tebou Ti chci podat zadostiučinění za všechny tyto urážky. Chci vstoupit do nejnějnějších úkrytů Tvého Božského Srdce a Tvým vlastním Srdcem podat zadostiučinění za nejnějnější a nejtajnější urážky, kterých se Ti dostává od Tvých nejdražších. Chci Tě následovat ve všem, můj Ježíši, a spolu s Tebou chci obejít všechny duše, které Tě mají přijmout v Eucharistii, a vstoupit do jejich srdcí, a spolu s Tvými rukama přikládám i své, abych je očistila. Ježíši, těmito Tvými slzami a vodou, jíž jsi apoštolům umyl nohy, omyjme duše, které Tě mají přijmout. Očistme jejich srdce, roznětme je a setřesme prach, jímž jsou zašpiněna, abys až Tě přijmou, v nich mohl nalézt spíše své zalíbení než své hořkosti.

Ale, mé něžné Dobro, zatímco jsi cele soustředěný, abys apoštolům umyl nohy, vidím, že další bolest probodává Tvé nejsvětější Srdce. Tito apoštolové představují všechny budoucí syny Církve a každý z nich řadu všech zel, která budou muset v Církvi existovat, proto ta řada všech Tvých bolestí. V někom [jsou to] slabosti, v někom podvody, v někom pokrytectví, v někom přehnaná náklonnost k zištnosti, ve svatém Petrovi nedostatek předsevzetí a všechny urážky hlav Církve, ve svatém Janovi urážky od Tvých nejvěrnějších a v Jidášovi odpadlíci s celou řadou těžkých zel, která jsou jimi páchána. Tvé Srdce se zalyká bolestí a láskou natolik, že nemůžeš vydržet, zůstáváš u nohou každého apoštola a propukáš v pláč a modlíš se a odčiňuješ každou z těchto urážek a vyprošuješ pro všechny vhodný lék.

Můj Ježíši, také já se připojuji k Tobě. Činím svými Tvé modlitby, Tvá zadostiučinění a Tvé vhodné léky pro každou duši. Chci své slzy smísit s Tvými, abys nikdy nebyl sám, ale měl mě stále s sebou, abys sdílel své bolesti.

Ale zatímco postupuješ, má líbezná Lásko, při mytí nohou apoštolů, vidím, že už jsi u nohou Jidášových. Slyším Tvůj namáhavý dech. Vidím, že nejen pláčeš, ale štkáš. A jak ty nohy myješ, líbáš je a tiskneš k svému Srdci. A jelikož nemůžeš mluvit hlasem, protože se zalyká pláčem, díváš se na něho očima zalitými slzami a říkáš mu Srdcem:

„Můj synu, ach, prosím tě hlasem slz, nechod' do pekla! Dej Mi svou duši, o niž tě žádám kleče u tvých nohou. Řekni Mi, co chceš? Co žádáš? Všechno ti dám, jen když se neztratíš. Ach, ušetři této bolesti Mne, svého Boha!“

A znovu ty nohy tiskneš na své Srdce. Ale když vidíš Jidášovu tvrdost, Srdce se Ti svírá, láska Tě zalyká a omdléváš. Mé Srdce a můj Živote, dovol, abych Tě podepřela svými rukama. Chápu, že tohle jsou Tvé úskoky lásky, které používáš s každým zatvrzelým hříšníkem.

Ach, prosím Tě, Srdce mé, zatímco s Tebou soucím a podávám Ti zadostiučinění za urážky, jichž se Ti dostává od duší, které se zatvrzují a nechtějí se obrátit, obejděme spolu zemi, a kde jsou zatvrzelí hříšní-

ci, dejme jim Tvé slzy, aby je obměkčily, Tvé polibky a Tvá těsná objetí lásky, aby je připoutala k Tobě, takže Ti nebudou moci uniknout a posílí Tě z bolestí nad Jidášovou záhubou.

Ustanovení nejsvětější Eucharistie

Můj Ježíši, moje Radosti a Slasti, vidím, že Tvá láska běží, a běží rychle. Zvedáš se, jakkoliv jsi bolestný, a takřka běžíš k oltáři, kde je připraven chléb a víno k proměňování. Vidím Tě, Srdce mé, že nabýváš zcela nového vzezření, nikdy nevidaného. Tvá Božská Osoba nabývá něžného, láskyplného a milujícího vzezření: Tvé oči se třpytí světlem více, než kdyby byly slunci. Tvoje růžová Tvář září, Tvé rty se usmívají a hoří láskou. Tvé stvořitelské ruce zaujmají výraz tvoření. Vidím Tě, má Lásko, zcela proměněného: Zdá se, že z Tvého Lidství překypuje Božství.

Ježíši, Srdce mé a můj Živote, toto Tvé nikdy nevidané vzezření přitahuje pozornost všech apoštolů: Jsou uchvázeni sladkým okouzlením a neodvažují se ani hlesnout. Tvá líbezná Matička v duchu běží k patě oltáře, aby pozorovala zázraky Tvé lásky. Andělé sestupují z nebe a táží se mezi sebou: „Co to je? Co to je? Je to opravdové šílenství, opravdový výstřelek: Bůh, který tvoří nikoliv nebe a zemi, ale sebe sama. A kde? Uvnitř nejnižší hmoty, trochy chleba a trochy vína!“

Ale zatímco všichni jsou okolo Tebe, nenasytná Lásko, vidím, že bereš do rukou chléb, obětuješ ho Otci a slyším Tvůj přelíbezný hlas, jak říká:

„Otče Svatý, vzdávám Ti díky, že vždy vyslyšíš svého Syna. Otče Svatý, spolupůsob se Mnou. Ty jsi Mne jednoho dne poslal z nebe na zemi, abych se vtělil v lůně své Matičky a přišel spasit Naše děti. Nyní Mi dovol, abych se vtělil v každé Hostii, abych pokračoval v jejich spáse a byl životem každého ze svých dětí. Pohleď, Otče: Z Mého života zbývá něco málo hodin. Kdo bude mít to srdce zanechat Mé děti sirotky a samotné? Jejich nepřátel je mnoho, temnoty, vášně a slabosti, kterým jsou podrobovány. Kdo jim pomůže? Ach, snažně Tě prosím, abych zůstal v každé Hostii, abych byl životem každého a tak zahnal nepřátele na útěk a abych byl jejich světlem, silou a pomocí ve všem. Kam jinak půjdou? Kdo jim pomůže? Naše díla jsou věčná, Moje láska je nezadržitelná. Nemohu, ani nechci opustit své děti.“

Otec je dojímán něžným a milujícím hlasem Syna. Sestupuje z nebe. Již je na oltáři a spojen s Duchem Svatým, aby spolupůsobil se Synem. A Ježíš zvučným a jímavým hlasem pronáší slova proměňování, a aniž opustí sebe sama, tvoří sebe sama v onom chlebě a víně.

Pak se dáváš svým apoštolům. A věřím, že naše nebeská Matička nezůstala připravena o přijetí Tebe. Ach Ježíši! Nebesa se sklánějí a všichni Ti posílají úkon klanění ve Tvém novém stavu hlubokého zmaření.

Líbezný Ježíši, ale zatímco je Tvá láska uspokojena a je jí učiněno zadost a nemáš, co jiného bys vykonal, vidím, mé Dobro, na tomto oltáři všechny proměněné Hostie, které se budou neustále udržovat až do konce věků, a v každé Hostii seskupené celé Tvé bolestné utrpení, protože Ti tvorové k výstřelkům Tvé lásky připravují přemíru nevděčnosti a nesmírné zločiny. A já se chci, Srdce mého srdce, stále nalézat s Tebou v každém svatostánku, ve všech ciboriích a v každé proměněné Hostii, která bude až do konce světa, abych vysílala své úkony zadostiučinění podle urážek, kterých se Ti dostává.

Ježíši, patřím na Tebe ve svaté Hostii, a jako bych Tě viděla ve Tvé klaněňhodné Osobě, líbám Tvé vznešené čelo, ale když Tě líbám, cítím bodání Tvých trnů. Můj Ježíši, kolik tvorů Tě v této svaté Hostii nešetří trnů! Oni k Tobě míří, ale místo aby Ti posílali poctu svých dobrých myšlenek, posílají Ti své zlé myšlenky a Ty znovu skláníš Hlavu jako během utrpení a přijímáš a snášíš trny jejich zlých myšlenek. Má Lásko, také já spolu s Tebou skláním hlavu, abych sdílela Tvé bolesti. Vkládám do Tvé mysli všechny své myšlenky, abych vytahovala tyto trny, které Ti působí takovou bolest, a každá moje myšlenka ať proudí do každé Tvé myšlenky, abych Ti podala zadostiučinění za každou zlou myšlenku a tak těšila Tvou smutnou mysl.

Ježíši, mé Dobro, líbám Tvé krásné oči: Vidím Tě v této svaté Hostii s Tvýma láskyplnými očima, jak

očekáváš všechny ty, kdo míří do Tvé přítomnosti, aby ses na ně díval svými pohledy lásky a výměnou měl jejich pohledy lásky. Ale kolik jich přichází před Tebe, a místo aby se dívali na Tebe a hledali Tebe, dívají se na věci, které je rozptylují, a tak Tě připravují o potěšení, které pocítuješ při výměně pohledů lásky! Pláčeš. A já Tě líbám a cítím své rty smáčené Tvými slzami. Můj Ježíši, neplač. Chci vložit své oči do Tvých a spolu s Tebou sdílet tyto Tvé bolesti a plakat s Tebou. A chtějíc podat zadostiučinění za všechny roztržité pohledy tvorů, obětuji Ti svůj pohled stále upřený na Tebe.

Ježíši, má Lásko, líbám Tvé nejsvětější uši. Již Tě vidím, jak pozorně nasloucháš tomu, co od Tebe tvorové chtějí, abys je utěšil. Ale k Tvým uším od nich naopak doléhají špatně odříkávané modlitby, plné nedůvěry, modlitby konané ze zvyku. A Tvůj sluch v této svaté Hostii je obtěžován více než v samotném Tvém utrpení. Můj Ježíši, chci vzít všechny harmonie nebe a vložit je do Tvých uší, abych Ti podala zadostiučinění, a chci vložit své uši do Tvých, nejen abych spolu s Tebou sdílela tyto bolesti, ale abych byla stále pozorná k tomu, co chceš a co trpíš, abych ihned obětovala svůj neustálý úkon zadostiučinění a abych Ti poskytla útěchu.

Ježíši, můj Živote, líbám Tvou nejsvětější Tvář. Vidím ji krvácející, bledou a oteklou. Ježíši, tvorové přicházejí před tuto svatou Hostii a svými neslušnými postoji a špatnými rozhovory, které před Tebou ve-

dou, Tě políčkují a plivají na Tebe, místo aby Ti vzdávali čest. A Ty jako při svém utrpení přijímáš políčky a plivance s veškerým pokojem a trpělivostí a všechno snášíš. Ježíši, chci položit svou tvář nejen blízko Tvé, abych Tě laskala a líbala, když přijímáš tyto políčky, a abych Ti stírala plivance, ale [chci svou tvář vložit] do Tvé vlastní Tváře, abych sdílela tyto bolesti. Mimo to chci ze svého bytí učinit tolik maličkových kousků, abych je před Tebe umístila jako tolik klečících soch, které by Ti v ustavičném pokleku odčiňovaly všechna zneuctění, jež jsou před Tebou páchána.

Ježíši, mé Všechno, líbám Tvá přelíbezná ústa. Vidím, že když sestupuješ do srdcí tvorů, nejprve spočineš na jejich jazyku. Ach, jak jsi roztrpčen, když nalézáš mnoho jazyků uštěpačných, nečistých a zlých! Cítím, že jsi těmito jazyky jako otráven jedem, a ještě hůře, když sestoupíš do jejich srdcí! Ježíši, kdyby bylo možné, chtěla bych se nalézat v ústech každého tvora, abych Tě konejšila a odčiňovala Ti jakoukoliv urážku, které se Ti od nich dostává.

Mé zemdlené Dobro, líbám Tvou nejsvětější šíji. Vidím Tě unaveného, vyčerpaného a cele zaměstnaného námahou lásky. Řekni mi, co děláš?

A Ježíš:

„Má dcero, v této Hostii pracuji od rána do večera a vytvářím neustálé řetězy lásky, takže jak ke Mně duše přicházejí, nalézají připravené Moje řetězy lás-

ky, abych je připoutal k svému Srdci. Ale víš, co mi [duše] dělají? Mnoho jich má tyto Mé řetězy za zlé a násilím se jich zbavují a rozbíjejí je na padrt', a poněvadž jsou tyto řetězy spojeny s Mým Srdcem, jsem tím mučen, až blouzním. Ony pak tím, že lámou Mé řetězy, maří Mou námahu a hledají řetězy tvorů a to dělají i v Mé přítomnosti a slouží si Mnou, aby dosáhly svých záměrů. To Mi působí takovou bolest, že dostávám prudkou horečku, až omdlévám a blouzním.“

Jak s Tebou soucítím, Ježíši! Tvá láska je sevřena. Ach, prosím Tě! Abych Tě posílila v Tvé námaze a podala Ti zadostiučinění, když Tvé řetězy lásky jsou rozbíjeny na padrt', spoutej mé srdce všemi těmito řetězy, abych Ti za ně mohla dát svou oplátku lásky.

Můj Ježíši, božský Lučištníku, líbám Tvou hrud'. Zadržuješ v ní takový a tak veliký oheň, že abys poněkud dal průchod svým plamenům (které šlehají příliš vysoko), a chtěje učinit malou přestávku ve své práci, chceš si v této svátosti také hrát. Tvou hrou je vytvářet šipky, kopí a šípy. Takže jak před Tebe tvorové přicházejí, dáváš se s nimi do hry a vystřeluješ na ně šípy lásky, které vycházejí z Tvé hrudi, abys je zranil. Když je dostanou, Ty se raduješ a tak se odvíjí Tvá hra. Ale mnozí Ti je, Ježíši, odrážejí, a na oplátku Ti posílají šipky chladu, kopí vlažnosti a šípy nevděčnosti a Ty jsi tím tak sklíčen, že pláčeš, protože tvorové kazí Tvou hru lásky. Ježíši, hle, mé srdce je připraveno přijmout nejen Tvé šípy určené pro mne, ale také

ty, které Ti ostatní odmítají. A tak Tvé hry už nebudou neúspěšné a náhradou Ti chci podat zadostiučinění za chlad, vlažnost a nevděk, kterých se Ti dostává.

Ježíši, líbám Tvou levou ruku a hodlám podat zadostiučinění za všechny nedovolené dotyky a nesvaté skutky ve Tvé přítomnosti. A prosím Tě, touto rukou mě stále drž těsně na svém Srdci.

Ježíši, líbám Tvou pravou ruku a hodlám podat zadostiučinění za všechny svatokrádeže, zvláště za špatně celebrowané mše. Má Lásko, kolikrát jsi nucen sestoupit z nebe do rukou kněží, kteří Tě svolávají silou moci, která je jim dána, ale shledáváš ony ruce plné bahna a jak z nich kape hnis. A třebaže je Ti v těch rukou na zvracení, nicméně Tě Tvá láska nutí, abys v nich zůstal. Ba v jistých Tvých služebnících je to ještě horší: V nich nalézáš kněze svého utrpení, kteří svými nesmírnými zločiny a svatokrádežemi obnovují bohovraždu. Můj Ježíši, jen na to pomyslet mi nahání hrůzu: Jindy jsi v oněch rukou jako při svém utrpení jako mírný Beránek a znovu očekáváš svou smrt. Ach, Ježíši, jak mnoho trpíš a jak bys chtěl nějakou milující ruku, aby Tě vysvobodila z oněch krvelačných rukou! Ach, prosím Tě, když se nalézáš v těchto rukou, dej, abych byla přítomna a podávala Ti zadostiučinění. Chci Tě pokrýt čistotou andělů a provonět Tvými ctnostmi, abych zmírnila zápach oněch rukou a nabídla Ti své srdce jako únik a útočiště. Zatímco budeš ve mně, já budu prosit za kněze, aby byli Tvými hodnými služebníky a už Tvůj svátostný život nevydávali v nebezpečí.

Ježíši, líbám Tvou levou nohu a hodlám podat zadostiučinění za ty, kdo Tě přijímají ze zvyku a bez náležité přípravy.

Ježíši, líbám Tvou pravou nohu a hodlám podat zadostiučinění za ty, kdo Tě přijímají, aby Tě uráželi. Ach, prosím Tě, když se opováží to učinit, obnov zázrak, který jsi vykonal, když Ti Longinus kopím probodl Srdce: V proudu řinoucí se Krve, která se dotkla jeho očí, jsi ho obrátil a uzdravil. Tak svým svátostným dotykem obrať urážky v lásku.

Ježíši, líbám Tvé Srdce, kde se soustřeďují všechny urážky, a hodlám podat zadostiučinění za všechno a za všechny, dávat Ti náhradu lásky a Tvé bolesti stále sdílet spolu s Tebou.

Ach nebeský Lučištníku lásky! Jestliže nějaká urážka mému zadostiučinění unikne, prosím Tě, uvězni mě ve svém Srdci a ve své Vůli, aby mi už žádná uniknout nemohla. Budu prosit líbeznou Matičku, aby nadě mnou stále bděla, a spolu s Ní Ti budeme podávat zadostiučinění za všechno a za všechny. Budeme Tě společně líbat a poskytneme Ti útočiště a vzdálíme od Tebe vlny hořkostí, kterých se Ti, žel, dostává od tvorů. Ježíši, vzpomeň si, že i já jsem ubohou vězeňkyní.* Je pravda, že Tvá vězení jsou jen malý prostor Hostie a jsou těsnější než mé [vězení]. Proto mě uza-

* Luisa má na mysli, že žila dlouhá léta upoutaná na lůžko jako smírná oběť.

vři do svého Srdce a nejen mě uvězni, ale řetězy své lásky svaž jednu po druhé mé myšlenky, city a touhy a připoutej mé ruce a nohy ke svému Srdci, abych neměla jiné ruce a jiné nohy než Tvoje.

Takže, má Lásko, mým vězením bude Tvé Srdce. Mými řetězy bude láska. Mřížemi, které mi naprosto zabrání vyjít z Tvého Srdce, bude Tvá nejsvětější Vůle. Tvé plameny budou mým pokrmem, mým dechem, mým vším, a tak nebudu vidět nic než plameny, nebudu se dotýkat než ohně, který mi dává život a smrt, jimž se podrobuješ v Hostii, a tak Ti dám svůj život. A zatímco budu v Tobě uvězněna, Ty budeš ve mně z vězení vysvobozen. Není tohle Tvým záměrem, když jsi vězněn v Hostii, abys byl z vězení vysvobozován dušemi, které Tě přijímají, a získával v nich život?

A teď mi na znamení lásky požehnej a dej mi polibek, zatímco já Tě objímám a zůstávám v Tobě.

Mé sladké Srdce, vidím, že poté, co jsi ustanovil Nejsvětější Svátost a viděl jsi nesmírný nevděk a urážky od tvorů vůči výstřelkům Tvé lásky, třebaže jsi jimi zraňován a roztrpčován, přece neustupuješ, ba chceš všechno utopit v nezměrnosti své lásky.

Vidím Tě, Ježíši, že sám sebe rozdělujeme svým apoštolům a dodáváš, že co jsi vykonal Ty, mají konat oni, a dal jsi jim moc proměňovat a z toho důvodu je světiš na kněze a ustanovuješ další svátosti. Takže,

Ježíši, myslíš na všechno a všechno odčiňuješ: špatně konaná kázání, svátosti udělované a přijímané bez přípravy, a proto bez účinku; mylná kněžská povolání ze strany jejich i ze strany těch, kdo je světi, protože nevyužívají všech prostředků k rozeznání pravých povolání. Nic Ti, Ježíši, neunikne! A já Tě hodlám následovat a podávat Ti zadostiučinění za všechny tyto urážky.

Proto, když jsi naplnil všechno, bereš své apoštoly a vydáváš se na cestu ke Getsemanské zahradě, abys započal své bolestné utrpení. Budu Tě všude následovat, abych Ti dělala věrnou společnost.

Zamyšlení a zbožná cvičení

Ježíš je skrytý v Hostii, aby dával život všem. Ve svém úkrytu zahrnuje všechny věky a dává světlo všem. Tak se my budeme skrývat v Něm se svými modlitbami a zadostiučiněními a budeme dávat světlo a život všem a i samotným bludařům a nevěřícím, protože Ježíš nikoho nevylučuje.

Co dělat v tomto úkrytu? Abychom se připodobnili Ježíši Kristu, musíme v Něm skrýt všechno, to jest myšlenky, pohledy, slova, tep, city, tužby, kroky a skutky a nakonec samotné modlitby skrýt v modlitbách Ježíšových. A jako milující Ježíš v Eucharistii zahrnuje všechny věky, tak je zahrneme spolu s Ním a v těsném spojení s Ním budeme myšlenkou každé myslí, slovem

každého jazyka, tužbou každého srdce, krokem každé nohy a dílem každé ruky. Když tak budeme činit, odvrátíme od Ježíšova Srdce zlo, které by Mu chtěli působit všichni tvorové, a budeme se snažit všechno toto zlo nahradit veškerým dobrem, které nám bude možné vykonat, a takovým způsobem budeme na Ježíše naléhat, aby dal všem duším spásu, svatost a lásku.

Aby náš život odpovídal [životu] Ježíšovu, musí se Jeho [životu] celý připodobnit. Duše musí mít úmysl nalézat se ve všech svatostáncích světa, aby Mu dělala neustálou společnost a poskytovala Mu ustavičnou úlevu a zadostiučinění, a s tímto úmyslem musíme konat všechny činnosti dne. První svatostánek je v nás, v našem srdci, a tudíž je třeba věnovat velkou pozornost tomu, co dobrý Ježíš v nás chce konat. Ježíš je mnohokrát v našem srdci a dává nám pocítit potřebu modlitby. Chce se modlit sám Ježíš a chce, abychom se my modlili s Ním, a takřka se ztotožňuje s naším hlasem, s našimi city a s celým naším srdcem, aby naši modlitbu učinil jedno s Jeho. A tak abychom Ježíšově modlitbě vzdávali čest, budeme Mu s pozorností propůjčovat celé své bytí, aby milující Ježíš pozvedal svou modlitbu k nebi, aby hovořil s Otcem a obnovoval svět svou vlastní modlitbou.

Je třeba být pozorný ke všem vnitřním hnutím, protože nás dobrý Ježíš hned nechává trpět, hned nás chce k modlitbě, hned nás uvádí do jednoho stavu ducha a hned do jiného, aby v nás mohl opakovat svůj vlastní život.

Dejme tomu, že Ježíš nás uvede do okolnosti, v níž se máme cvičit v trpělivosti. Jemu se od tvorů dostává takových a tak velikých urážek, že se cítí puzen, aby sáhl po důtkách a tvory udeřil, a hle, dává nám příležitost, abychom se cvičili v trpělivosti. A my Mu máme vzdát čest a všechno snášet pokojně, jako to snáší Ježíš, a naše trpělivost Mu důtky, které si od Něho žádají ostatní tvorové, vytrhne z ruky, protože On v nás bude vykonávat svou vlastní božskou trpělivost. A jako trpělivost, tak všechny ostatní ctnosti. Milující Ježíš ve Svátosti koná všechny ctnosti a my od Něho budeme čerpat sílu, mírnost, trpělivost, snášenlivost, pokoru a poslušnost.

Dobrý Ježíš nám dává za pokrm své Tělo a my Mu jako výživu dáme lásku, vůli, tužby, myšlenky a city a tak budeme soutěžit s Ježíšovou láskou. Nevpustíme do sebe nic, co by nebyl On, takže všechno, co vykonáme, všechno musí sloužit našemu milovanému Ježíši jako výživa. Naše myšlenka má živit myšlenku Boží, to jest myslet, že v nás je skryt Ježíš a chce se živit naší myšlenkou, a tak když myslíme svatě, živíme Boží myšlenku. Slovo, tep, city, tužby, kroky a skutky, všechno musí sloužit k Ježíšově výživě a máme vkládat úmysl v Ježíši živit všechny tvory.

Má líbezná Lásko, Ty jsi v této hodině přepodstatnil sebe sama v Chléb a Víno. Ježíši, dej, aby všechno, co říkám a konám, bylo neustálým proměňováním Tebe do mne a do duší.

Můj líbezný Živote, když do mne přicházíš, učiň, aby každý můj tep, každá touha, každý cit, myšlenka, slovo a krok pocitovaly moc svátostného proměňování, takže se proměněné celé mé malé bytí stane tolika Hostiemi, aby Tě mohlo dát duším.

§

Ježíši, má líbezná Lásko, kéž jsem Tvou malou Hostií, abys do mne jako živé Hostie mohl skrýt celého sebe sama.

Děkovaná modlitba, str. 10

TŘI HODINY SMRTELNÉHO ZÁPASU V GETSEMANSKÉ ZAHRADĚ

Přípravná modlitba
před každou hodinou smrtelného zápasu
v Zahradě

Můj Božský Vykupiteli Ježíši! Ved' mě s sebou spolu se svými třemi drahými apoštoly, abych byla při Tvém smrtelném zápasu v Olivetské zahradě. Napomenuta jemnou výtkou, kterou jsi učinil Petrovi a ostatním dvěma spícím učedníkům, chci bdít s Tebou v Getsemanech alespoň jednu hodinu. Chci pocítit alespoň jedno probodení Tvého zápasícího Srdce, jeden dech Tvého namáhavého dýchání. Chci upřít svůj pohled na Tvou božskou Tvář a pozorovat, jak bledne, jak se kalí, jak se zneklidňuje a jak se sklání až do prachu.

Už vidím, můj trpící Ježíši, jak se Tvá Osoba potácí a padá hned na jednu stranu, hned na druhou a jak se Tvé zkrhlé milující ruce proplétají. Začínám slyšet Tvé vzdechy, výkřiky lásky a nepochopitelnou bolest, kterou pozvedáš k nebi. Můj Ježíši, zápasící v pochmurné Getsemanské zahradě, dej v této hodině, během níž Ti budu dělat společnost, na mne stékat potůček, proud oné klaněnéjshodnější Krve, která v potocích stéká ze všech Tvých klaněných údů. Ó drahocenná lázni mého nejvyššího Dobra, které pro mne zápasí! Ach lázni! Kéž Tě vysaji, kéž Tě vypiji až

do poslední kapky a s Tebou ať nasají a vypijí alespoň jeden doušek hořkého kalicha Milovaného a pocítím v sobě bolesti Jeho Božského Srdce, ba ať cítím, že mi srdce puká lítostí, že jsem urážela svého Pána, který se pro mne stává zuboženým až ke smrtelnému zápasu.

Můj Ježíši! Uděl mi milost, pomoz mi, abych s Tebou alespoň jednu hodinu trpěla, rmoutila se a plakala v Olivetské zahradě!

Bolestná Matko Maria, dej mi pocítit soucit Tvého probodeného Srdce s Ježíšem zápasícím v Getsemanech. Amen.

Děkovná modlitba po každé hodině smrtelného zápasu v Zahradě

Vzdávám Ti díky, můj nejsladší Pane, že jsi mě ráčil mít ve své společnosti během svého strašného smrtelného zápasu v Zahradě alespoň jednu hodinu. Žel, můj dobrý Ježíši, ve mně jsi mohl nalézt příliš skrovnou útěchu! Ale nekonečná a překypující láska Tvého žalostného Srdce Ti dává nalézat úlevu i v nejmenším úkonu soucitu, který Ti tvor projeví. Ach, už mi z mysli nevymizí návštěva Tvé klaněnihodné Osoby, chvějící se, skleslé, zdrcené, v prach ponížené a celé plné krvavého potu v temné hrůze Getseman. Zakusila jsem, Ježíši, že být s Tebou trpícím a vnímat i jedinou kapku úzkostné hořkosti Tvého Božského Srdce je největším údělem, jaký lze mít na této zemi.

Ježíši, velkodušně se zříkám všech pozemských a klamných věcí. Chci jen Tebe, svého sklíčeného, trpícího a zkormouceného Pána. Chci Ti stále dělat věrnou a sladkou společnost v Zahradě na Kalvárii.

Ježíši, dej, abych s Tebou byla zatčena a s Tebou vláčena k soudům. Dej mi podíl na urážkách, potupách, plivancích a políčcích, jimiž Tě zahrnou Tvoji nepřátelé. Ved' mě s sebou od Piláta k Herodovi, od Heroda k Pilátovi. Přivaž mě s sebou ke sloupu a dej mi pocítit část svého bičování. Dej mi něco svých trnů, Ježíši, aby mě bodaly. Dej, ať jsem s Tebou odsou-

zena k smrti na Kříži: Ty jako oběť lásky za mne a já jako Tvá smírná oběť za své hříchy.

Dej mi úděl Šimona z Kyrény, abych Tě následovala na Kalvárii, a tam dej, abych s Tebou byla přibita na Kříž a byla s Tebou ve smrtelném zápasu a s Tebou zemřela.

Bolestná Matko, která jsi mi poskytla pomoc, abych soucítila s Ježíšem v Jeho smrtelném zápasu v Zahradě, pomoz mi, abych s Tebou byla ukřižována na samotném Kříži Ježíšově a abych Mu uměla podat nejdůstojnější zadostiučinění samotnými zásluhami Jeho utrpení a smrti na Kříži. Amen.

PÁTÁ HODINA

Od 9 do 10 hodin v noci

První hodina smrtelného zápasu v Getsemanské zahradě

Přípravná modlitba před každou hodinou, str. 9

*Přípravná modlitba před každou hodinou
smrtelného zápasu v Zahradě, str. 51*

Můj zkormoucený Ježíši, cítím se do této Zahrady přitahována jako elektrickým proudem. Rozumím, že mě voláš Ty, mocný magnet mého zraněného srdce. A já běžím a u sebe uvažuji: Co je to za půvaby lásky, které v sobě vnímám? Ach, snad se můj ztrápený Ježíš nalézá ve stavu takové hořkosti, že pocituje potřebu mé společnosti! A já letím.

Ale co! Při vstupu do této Zahrady jsem zděšena: temnota noci, pronikavost chladu a pomalý pohyb listů, které jakoby naříkavým hlasem oznamují útrapy, smutek a smrt pro mého bolestného Ježíše. Sladké mihotání hvězd, které jako plačící oči jsou zcela soustředěny, aby se dívaly, jsou ozvěnou Ježíšovým slzám a vytýkají mi můj nevděk. A já se chvěji a tápavě Ho jdu hledat a volám: Ježíši, kde jsi? Přitahuješ mě, a neukážeš se? Voláš mě, a skrýváš se?

Všechno je hrůza, všechno je děs a hluboké mlčení. Ale napínám uši a slyším namáhavý dech a je to opravdu Ježíš, koho nalézám, ale jaká to neblahá proměna! Už to není líbezný Ježíš eucharistické Večeře, v jehož Tváři zářila třpytná a uchvacující krása, ale je smutný a Jeho smrtelný zármutek až znetvořuje Jeho vrozenou krásu. Už je ve smrtelném zápasu a já jsem rozrušena při pomyslení, že už snad neuslyším Jeho hlas, protože se zdá, že umírá. Proto se přivinu k Jeho nohám, dodám si více odvahy, přiblížím se k Jeho rukám, položím Mu svou ruku na čelo, abych Ho podpírala, a polohlasně Ho volám: „Ježíši, Ježíši!“

A On, vytržen mým hlasem, se na mne podívá a říká:

„Dcero, jsi tady? Očekával jsem Tě a tohle byl zármutek, který Mne nejvíce sklíčoval: naprostá opuštěnost všemi. Očekával jsem tě, abych tě učinil svědkem svých útrap a dal ti pít spolu se Mnou kalich hořkosti, který Mi Můj nebeský Otec zanedlouho pošle prostřednictvím anděla. Budeme z něho upíjet společně, protože to nebude kalich útěchy, ale pronikavých hořkostí a pociťuji potřebu, aby nějaká milující duše z něho vypila alespoň nějakou kapku. Proto jsem Tě zavolal, abys ho ty přijala a sdílela se Mnou Mé útrapy a ujistila Mne, že Mne v tak veliké opuštěnosti nenecháš samotného.“

Ach ano, můj ztrápený Ježíši, budeme pít kalich Tvých hořkostí spolu, budeme trpět Tvé bolesti a já od Tvého boku nikdy neustoupím!

Mezitím zkormoucený Ježíš, mnou ujištěný, vstupuje do smrtelného zápasu a trpí bolesti nikdy nevidané ani neslýchané. A já nemohu vydržet, chci mít účast v Jeho utrpení a poskytnout Mu úlevu a říkám Mu: „Řekni mi: Proč jsi tak smutný a sklíčený a sám v této Zahradě a v tuto noc? Je to poslední noc Tvého smrtelného života: Zbývá Ti několik hodin, abys započal své utrpení. Věřila jsem, že tady naleznu alespoň nebeskou Matičku, milující Magdalénu a věrné apoštoly. A zatím Tě nalézám samotného a za kořist smutku, který Ti působí nemilosrdnou smrt, aniž bys zemřel. Ó mé Dobro a mé Všechno, neodpovíš mi? Mluv ke mně!“ Ale zdá se, že se Ti nedostává slov, tak velký je zármutek, který Tě tísní. Ten Tvůj pohled, ano, plný světla, ale sklíčený a pátravý, že se zdá, že hledáš pomoc, Tvoje Tvář bledá, Tvé rty vyprahlé láskou, Tvá Božská Osoba, která se celá chvěje od hlavy až k patě, Tvé Srdce, které tak silně buší, a ten tlukot hledá duše a působí Ti trápení, že se zdá, že z okamžiku na okamžik vydechneš naposled, to všechno mi říká, že jsi osamocen, a proto chceš mou společnost.

Zde jsem, Ježíši, celá pro Tebe, spolu s Tebou, ale nemám to srdce vidět Tě vrženého k zemi. Beru Tě do svého náručí a tisknu na své srdce. Chci jedno po druhém spočítat Tvá trápení, jednu po druhé Tvé urážky, které se k Tobě blíží, abych Ti za všechno poskytla úlevu a zadostiučinění a abych Ti za všechno projevila alespoň nějaký soucit.

Ale, můj Ježíši, zatímco Tě držím v náručí, Tvé utrpení se zvětšuje. Můj Živote, cítím, jak Ti v ži-

lách proudí oheň a jak Ti Krev vře a chce roztrhnout žíly, aby unikla ven. Řekni mi, má Lásko, co Ti je? Nevidím důtky, ani trny, ani hřeby, ani Kříž. Nicméně, když spočinu hlavou na Tvém Srdci, cítím, že Ti kruté trny probodávají Hlavu, že nelítostné důtky nešetří žádnou částičku Tvé Božské Osoby uvnitř ani zvenčí a že Tvé ruce jsou ochromené a zkroucené více než od hřebů. Řekni mi, mé líbezné Dobro, kdo má tak velikou moc i nad Tvým nitrem, že Tě mučí a dává Ti podstoupit tolik smrtí, kolik muk Ti působí?

Zdá se, že požehnaný Ježíš otvírá své slabé, skomírající rty a říká mi:

„Má dcero, chceš vědět, co Mne mučí více než samotní katani, ba ve srovnání s touto [trýzní] je ničím? Je to věčná láska, která chce mít ve všem prvenství a dává Mi trpět všechno dohromady a v nejniternějších částech to, co Mi katani dají vytrpět ponenáhlu. Má dcero, láska má nade Mnou i ve Mně převahu ve všem: Láska je Mi hřebem, láska je Mi důtkami, láska je Mi trnovou korunou, láska je Mi vším. Láska je Mým ustavičným utrpením, zatímco utrpení od lidí je načas. Má dcero, vstup do Mého Srdce, pojd' a ztrať se v Mé lásce a jen v Mé lásce pochopíš, kolik jsem trpěl a nakolik jsem tě miloval, a naučíš se Mne milovat a trpět jenom z lásky.“

Můj Ježíši, poněvadž mě voláš do svého Srdce, abych viděla, jaké utrpení Ti způsobila láska, já do

něho vstupuji. Ale jak do něho vstupuji, vidím záznaky lásky, která Ti nekorunuje Hlavu hmotnými trny, ale trny ohnivými, která Tě nebičuje důtkami z provazů, ale důtkami ohnivými, která Tě nekřížuje hřeby železnými, ale ohnivými. Všechno je oheň, který proniká až do samotného morku kostí, přeměňuje celé Tvé nejsvětější Lidství v oheň a působí Ti smrtelné bolesti jistě více než samo utrpení a připravuje koupel lásky všem duším, které se budou chtít obmýt od jakékoliv poskvrny a získat právo dětí lásky.

Lásko bez konce, cítím, jak ustupuji před takovou nesmírností lásky, a vidím, že abych mohla vstoupit do lásky a pochopit ji, musela bych celá být láskou. Nejsem jí, můj Ježíši. Ale poněvadž si Ty přeješ mou společnost a chceš, abych do Tebe vstoupila, prosím Tě, učiň, abych se celá stala láskou.

Proto Tě úpěnlivě prosím, abys mou hlavu a každou mou myšlenku korunoval korunou lásky. Zapřísahám Tě, Ježíši, abys bičoval důtkami lásky mou duši, mé tělo, mé mohutnosti, mé smysly, touhy, city a všechno a ve všem abych byla bičována a zapečetěna láskou. Lásko nekonečná, učiň, aby ve mně nebylo nic, co by nepřijímalo život od Lásky.

Ježíši, střede všech lásek, prosím Tě, abys mé ruce a nohy přibil hřeby lásky, abych se celá přibitá láskou stávala láskou, lásku zamýšlela, láskou se odívala

a láskou se živila. Láska ať mě drží celou přibitou v Tobě, aby se nic uvnitř mě ani zvenčí neodvážilo mě svést a odvrátit od lásky, Ježíši.

Zamyšlení a zbožná cvičení

Ježíš Kristus v této hodině, opuštěn svým věčným Otcem, trpěl tak velikým vzplanutím ohně lásky, aby mohl zničit všechny i jen představitelné a možné hříchy a aby mohl svou láskou zapálit všechny tvory i milióny a milióny lidí a všechny zavržené v pekle, kdyby nebyli věčně zatvrzelí ve své nepravosti.

Vstupme do Ježíše a poté, co pronikneme do celého Jeho nitra, do Jeho nejnějnějších vláken, do onoho ohnivého tepu a do Jeho rozumu, který jakoby planul, vezměme tuto lásku a zevnitř i zvenčí se odějme ohněm, který rozněcoval Ježíše. Když pak z něho vyjdeme ven a vlijeme se do Jeho Vůle, najdeme tam všechny tvory. Dejme každému Ježíšovu lásku, dotkněme se touto láskou jejich srdcí a myslí a snažme se je celé přetvořit v lásku. A potom Ježíšovými tužbami, tepem a myšlenkami utvořme Ježíše v srdci každého tvora.

Pak k Ježíši přivedeme všechny tvory, kteří Ho mají ve svém srdci, rozestavíme je kolem Něho a řekneme Mu: „Ježíši, přivádíme Ti všechny tvory, kteří mají v srdci stejně tolik Ježíšů, abychom Tě občerstvili a potěšili. Nemáme jiný způsob, jak Tvou lásku

občerstvit, než že do Tvého Srdce přivedeme každého tvora.“

Když to učiníme, poskytneme Ježíši opravdovou úlevu, neboť plameny, které Ho spalují, jsou tak velké, že opakuje: „Jsem spalován, a není, kdo by přijímal Mou lásku. Ach, občerstvěte Mne, vezměte si Mou lásku a dejte Mi lásku.“

Abychom se Ježíši ve všem připodobnili, musíme vstoupit do sebe sama a vztáhnout na sebe tato zamyšlení: Můžeme říci, že ve všem, co konáme, je neustálý tok lásky, která proudí mezi námi a Bohem? Náš život je neustálý proud lásky, kterou přijímáme od Boha: Jestliže myslíme, je to proud lásky. Jestliže jednáme, je to proud lásky. Slovo je láska, tep je láska: Všechno dostáváme od Boha. Ale proudí všechny tyto naše činnosti k Bohu s láskou? Nalézá v nás Ježíš sladké okouzlení své lásky, která k Němu proudí, aby byl uchvácen tímto okouzlením a překypoval k nám ještě hojnější láskou?

Jestliže jsme do všeho, co jsme vykonali, nevložili úmysl plynout v Ježíšově lásce, vstoupíme do sebe sama a budeme Ho prosit o odpuštění, že jsme Mu způsobili ztrátu sladkého okouzlení Jeho lásky k nám.

Pracujeme Božíma rukama, jako jimi pracoval Ježíš Kristus ve svém Lidství? Všechno, co se v nás stane a není hříchem, máme brát jako Boží dílo. Když děláme opak, upíráme Otcí slávu, působíme, že bož-

ský život uniká, a ztrácíme svatost. Všechno, co v sobě vnímáme: vnuknutí, umrtvování a milosti, není nic jiného než dílo lásky. A přijímáme je, jak Bůh chce? Dáváme Ježíši svobodu, aby v nás pracoval? Nebo tím, že všechno pojmáme jen v lidském smyslu a jako nedůležité, odmítáme Boží dílo a Boha nutíme, aby složil ruce? Odevzdáváme se do Jeho náručí, jako bychom byli mrtví, abychom přijali všechny ony rány, které Pán připraví pro naše posvěcení?

8

Má Lásko a mé Všechno, kéž mě Tvá láska všude zaplavuje a spaluje všechno, co není Tvé, a způsobí, aby má láska stále běžela k Tobě a spálila všechno, co by mohlo zarmucovat Tvé Srdce.

Děkovná modlitba po každé hodině smrtelného zápasu v Zahradě, str. 53

Děkovná modlitba po každé hodině, str. 10

ŠESTÁ HODINA

Od 10 do 11 hodin v noci

Druhá hodina smrtelného zápasu v Getsemanské zahradě

Přípravná modlitba před každou hodinou, str. 9

Přípravná modlitba před každou hodinou smrtelného zápasu v Zahradě, str. 51

Můj líbezný Ježíši, už uplynula jedna hodina, co se nalézáš v této Zahradě. Láska se ujala prvenství ve všem a dává Ti najednou trpět všechno to, co Ti katani dají vytrpět v celém průběhu Tvého přehořkého utrpení, ba doplňuje a připojuje k Tvému utrpení v nejniternějších částech Tvé Božské Osoby to, co Ti katani nemohou způsobit.

Můj Ježíši, už Tě vidím, jak se potácíš, přesto chceš kráčet. Řekni mi, mé Dobro, kam chceš jít? Ach, rozumím! Vyhledat své milované učedníky. I já Tě chci doprovázet, abych Tě podpírala, kdyby ses zapotácel.

Ale, můj Ježíši, další hořkost pro Tvé Srdce: Oni už spí, ale Ty jsi stále laskavý, voláš je, budíš a s veskrze otcovskou láskou je napomínáš a doporučuješ jim bdění a modlitbu. A vracíš se do Zahrady. Ale neseš si v Srdci jinou ránu. V této ráně vidím, má Lásko, všechna probodení od duší Tobě zasvěcených, kte-

ré buď kvůli pokušení, nebo kvůli stavu ducha, nebo pro nedostatek umrtvování, místo aby se k Tobě tiskly, bděly a modlily se, oddávají se sobě samým, a protože podřimují, místo aby postupovaly v lásce a ve spojení s Tebou, ustupují. Jak s Tebou soucítím, zanícený Milovníku! A podávám Ti zadostiučinění za všechny nevděk Tvých nejvěrnějších. To jsou urážky, které Tvé klaněhodné Srdce nejvíce zarmucují, a hořkost, kterou Ti působí, je taková a tak veliká, že upadáš do blouznění.

Ale, Lásko bez hranic, Tvá Krev, která již vře v žilách, všechno přemáhá a na všechno zapomíná. Vidím, jak ležíš na zemi a modlíš se, obětuješ a podáváš zadostiučinění a za všechny usiluješ oslavit Otce za urážky, které Mu působí tvorové. Můj Ježíši, také já se s Tebou vrhám na tvář a spolu s Tebou hodlám konat, co konáš Ty.

Ale Ježíši, Slasti mého srdce, vidím, že Tě houfně střetávají všechny hříchy, naše ubohosti, naše slabosti, nesmírné zločiny, nejstrašnější nevděčnosti a obtěžují Tě, drtí, zraňují a užírají. A Ty, co učiníš? Všem těmto urážkám čelí Krev, která Ti vře v žilách, žíly trhá a vytéká v mohutných proudech, všechno omývá a stéká na zem, a dáváš Krev za urážky, život za smrt. Ach Lásko, v jakém Tě vidím zuboženém stavu! Už vydechuješ naposled! Mé Dobro, můj líbezný Živote, neumírej! Pozvedni Tvář z této země, kterou jsi z kropil svou nejsvětější Krví. Pojď do mého náručí. Dej, abych já zemřela místo Tebe.

Ale pak slyším chvějící se a skomírající hlas mého sladkého Ježíše, jak říká:

„Otče, je-li to možné, odejmi ode Mne tento kalich, avšak ne Má, ale Tvá Vůle se staň.“

A slyším to od svého sladkého Ježíše už podruhé! Ale co mi tímto „Otče, je-li to možné, odejmi ode Mne tento kalich“ dáváš pochopit? Ježíši, blíží se k Tobě všechny vzpoury tvorů. Vidím, že ono *Fiat Voluntas Tua – Buď Vůle Tvá*, které mělo být životem každého tvora, je téměř všemi odmítáno, a místo aby nacházeli život, nalézají smrt. A Ty, ponevadž chceš dát všem život a Otcí podat slavnostní zadostiučinění za všechny vzpoury tvorů, opakuješ třikrát:

„Otče, je-li to možné, odejmi ode Mne tento kalich, to jest duše, které se vymaňují z Naší Vůle a ubírají se do záhuby. Tento kalich je pro Mne velmi hořký, avšak ne Má, ale Tvá Vůle se staň.“

Ale zatímco to říkáš, Tvá hořkost je taková a tak veliká, že jsi zubožený do krajnosti, podstupuješ smrtelný zápas a chystáš se vydechnout naposled.

Můj Ježíši, mé Dobro, ježto jsi v mém náručí, i já se chci spojit s Tebou. Chci Ti podat zadostiučinění a projevít soucit za všechna provinění a hříchy, které se páchají proti Tvé nejsvětější Vůli, a zároveň Tě prosit, abych ve všem stále konala Tvou nejsvětější Vůli.

Kéž Tvá Vůle je mým dechem a mým vzduchem. Kéž Tvá Vůle je mým tepem, mým srdcem, mou myšlenkou, mým životem i mou smrtí.

Ale, ach, neumírej! Kam půjdu bez Tebe? Ke komu se uchýlím? Kdo mi pomůže? Všechno pro mne skončí. Ach, neopouštěj mě! Měj mě, jak chceš, jak se Ti více líbí, ale měj mě u sebe, stále u sebe. Nikdy, ať se ani na okamžik od Tebe neodloučím. Raději mě nech, abych Ti ulehčila a za všechny podala zadostiučinění a projevila soucit, protože vidím, že Tě příliš tíží všechny hříchy, ať jsou jakéhokoliv druhu.

Proto, má Lásko, líbám Tvou nejsvětější Hlavu. Ale co vidím? Všechny špatné myšlenky. A Ty kvůli nim pocituješ hnus. Pro Tvou nejsvětější Hlavu je každá špatná myšlenka trnem, který Tě ostře bodá. Ach, s nimi se nedá srovnat koruna z trnů, kterou Ti nasadí židé! Kolik trnových korun na Tvou klaněnihodnou Hlavu vrážejí špatné myšlenky tvorů natolik, že se Ti řine Krev všude, z čela i z vlasů. Ježíši, soucítím s Tebou a chtěla bych Ti nasadit stejně tolik korun slávy. A abych Ti ulehčila, obětuji Ti všechnen rozum andělů i Tvůj vlastní rozum, abych Ti projevila soucit a podala zadostiučinění za všechny.

Ježíši, líbám Tvé žalostné oči a vidím v nich všechny zlé pohledy tvorů, které působí, že Ti po Tváři stékají krvavé slzy. Soucítím s Tebou a chtěla bych ulehčit Tvému zraku, že bych Ti představila všechna potěšení, která lze najít v nebi i na zemi.

Ježíši, mé Dobro, líbám Tvé nejsvětější uši. Ale co slyším? Slyším v nich ozvěnu strašlivých rouhání a volání po pomstě a po zlořečení. Není hlasu, který by nezazníval v Tvém přečistém sluchu. Ó nenasytná Lásko, soucítím s Tebou! A chci Tě utěšit, že v něm dám zaznít všem nebeským harmoniím, přesladrkému hlasu drahé Matičky a vroucím výrazům Magdalény a všech milujících duší!

Ježíši, můj Živote, jeden vroucí polibek chci vtisknout na Tvou Tvář, jejíž krása není rovno. To je Tvář, před níž se andělé neodvažují pozvednout pohled, neboť krása, která je uchvacuje, je taková a tak veliká! A přece ji tvorové špiní plivanci, políčkují ji a šlapou po ní. Má Lásko, jaká opovážlivost! Chtěla bych tolik křičet, že bych je zahнала na útěk. Soucítím s Tebou, a abych podala zadostiučinění za tyto urážky, jdu požádat Nejsvětější Trojici o polibek Otce a Ducha Svatého a o nenapodobitelná pohlazení Jejich stvořitelských rukou. Jdu také k nebeské Matičce, aby mi předala své polibky, pohlazení svých mateřských rukou a svá hluboká klanění. Pak půjdu ke všem Tobě zasvěceným duším a budu Ti všechno obětovat, abych Ti podala zadostiučinění za urážky, které jsou páčány vůči Tvé nejsvětější Tváři.

Mé líbezné Dobro, líbám Tvá přesladrká ústa, zhořklá strašlivým rouháním, odporem k opilství a zmlsanosti, oplzlými řečmi, zle konanými modlitbami, špatným poučováním a vším, co zlého člověk páčá jazykem. Ježíši, soucítím s Tebou a chci Tvým ús-

tům ulehčit tím, že Ti obětuji všechny andělské chvály a dobré užívání jazyka tolika křesťany.

Má sklíčená Lásko, líbám Tvou šíji a vidím, že je obtížena provazy a řetězy kvůli připoutanostem a hříchům tvorů. Soucítím s Tebou, a abych Ti poskytla úlevu, obětuji Ti nerozlučné spojení Božských Osob. A vlévám se do tohoto spojení, vztahuji k Tobě své paže, vytvářím kolem Tvého krku sladký řetěz lásky a chci odstranit provazy připoutaností, jež Tě téměř dusí, a abych Ti poskytla útěchu, tisknu Tě silně na své srdce.

Božská Sílo, líbám Tvá přesvatá ramena. Vidím je rozdrásaná a takřka roztrhaná na kusy pohoršeními a špatnými příklady tvorů. Soucítím s Tebou, a abych Ti poskytla úlevu, obětuji Ti Tvůj nejsvětější příklad a příklad Královny Matičky a všech svatých. A já, můj Ježíši, dávám splývat svým polibkům do každé z těchto ran a chci do nich uzavřít duše, které se kvůli pohoršení vytrhly z Tvého Srdce, a tak zpevnit tkáň Tvého nejsvětějšího Lidství.

Můj ztrápený Ježíši, líbám Tvou hrud', kterou vidím zraněnu chladem, vlažností, lhostejností a nevděkem tvorů. Soucítím s Tebou, a abych Ti poskytla úlevu, obětuji Ti vzájemnou lásku Otce a Ducha Svatého a dokonalou shodu tří Božských Osob. A já se, můj Ježíši, nořím do Tvé lásky a chci Ti poskytnout útočiště, abych odrážela nové údery, které proti Tobě tvorové vrhají svými hřichy. Beru Tvou lásku

a chci jí tvory ranit, aby se již neodvažovali Tebe urážet, a chci ji vylít na Tvou hrud', abych Ti ulehčila a uzdravila Tě.

Můj Ježíši, líbám Tvé stvořitelské ruce. Vidím všechny zlé činy tvorů, které jako tolik hřebů probodávají Tvé nejsvětější ruce. Takže nejsi přibíjen třemi hřeby jako na Kříži, ale tolika, kolik zlých skutků tvorové páchají. Soucítím s Tebou, a abych Ti poskytla úlevu, obětuji Ti všechny svaté skutky a odvahu mučedníků, kteří z lásky k Tobě prolili krev a položili život. Zkrátka bych Ti, můj Ježíši, chtěla obětovat všechny dobré skutky, abych Ti odňala tolik hřebů zlých skutků.

Ježíši, líbám Tvé nejsvětější nohy, vždy neúnavné v hledání duší. V nich zahrnuješ všechny kroky tvorů, ale cítíš, že Ti jich mnoho uniká, a Ty bys je chtěl zachytit. Cítíš, jak Ti každým svým zlým krokem zatloukají jeden hřeb, a Ty si chceš posloužit jejich vlastními hřeby, abys je přibil ke své lásce. A bolest, kterou cítíš, a námaha, kterou vynakládáš, abys je přibil ke své lásce, jsou takové a tak veliké, že se celý chvěješ. Můj Bože a mé Dobro, soucítím s Tebou. A abych Ti poskytla útěchu, obětuji Ti kroky dobrých řeholníků a všech věrných duší, kteří dávají v sázku svůj život, aby zachraňovali duše.

Ježíši, líbám Tvé Srdce. Pokračuješ ve smrtelném zápase nikoliv pro to, co Ti dají vytrpět židé, ale kvůli bolesti, kterou Ti působí všechny urážky tvorů.

V těchto hodinách chceš udělit prvenství lásce, druhé místo všem hříchům, za něž usmiřuješ Otce, podáváš Mu zadostiučinění, oslavuješ Ho a upokojuješ Boží Spravedlnost, a třetí [místo chceš udělit] židům. Tak ukazuješ, že utrpení, které Ti dají podstoupit židé, nebude nic jiného než zpřítomnění dvojího přehořkého utrpení, které Ti dává zakoušet láska a hřích. A proto vidím v Tvém Srdci soustředěno všechno: ránu lásky, ránu hříchu, a očekáváš třetí, ránu od židů. A Tvé Srdce, zalykající se láskou, trpí prudkými pohyby, netrpělivými vzněty lásky, touhami, jež Tě stravují, a plamenným tepem, který chce dát život každému srdci. A právě zde, v Srdci, cítíš všechnu bolest, kterou Ti působí tvorové, kteří svými zvrácenými touhami, nezřízenými city a zneuctěným tepem hledají jiné lásky, místo aby chtěli lásku Tvou.

Ježíši, jak mnoho trpíš! Vidím, jak umdléváš, ponořen v záplavě našich nepravostí. Soucítím s Tebou a chci zjemnit hořkost Tvého trojnásob probodeného Srdce tím, že Ti obětuji věčné sladkosti a přesladkou lásku drahé Matičky Marie a všech Tvých věrných milovníků.

A nyní, můj Ježíši, učiň, aby z tohoto Tvého Srdce čerpalo život i mé ubohé srdce, abych už nežila než samotným Tvým Srdcem. A dej, abych byla stále připravena podat Ti úlevu, útěchu, zadostiučinění a nikdy nepřerušovaný úkon lásky v každé urážce, které se mi dostane.

Zamyšlení a zbožná cvičení

V druhé hodině v Getsemanech se před Ježíšem představují všechny hříchy všech dob minulých, přítomných i budoucích a On na sebe bere všechny tyto hříchy, aby vzdal Otci úplnou slávu. Ježíš Kristus tedy odčiňoval hříchy, modlil se a ve svém Srdci zakoušel všechny naše stavy ducha, aniž by kdy ustal v modlitbě. A když se my nacházíme v jakémkoliv stavu ducha, chladní, těžkopádní a pokoušení, modlíme se vždy? Jsme v modlitbě stáli? Dáváme Ježíši bolesti své duše jako zadostiučinění a jako úlevu, abychom Jej celého mohli v sobě napodobit, majíce na mysli, že každý stav ducha je Jeho bolestí? Jako bolest Ježíšovu ji máme položit kolem Něho, abychom Mu poskytli soucit a úlevu, a kdyby to bylo možné, máme Mu říci: Ty jsi trpěl příliš, odpočiň si, my budeme trpět místo Tebe.

Malomyslníme, nebo jsme odvážně u Ježíšových nohou a dáváme Mu všechno, co trpíme, aby v nás Ježíš našel své vlastní Lidství? To jest, jsme Ježíšovi lidství? Co konalo Ježíšovo Lidství? Oslavovalo Otce, odčiňovalo hříchy a vyprošťovalo spásu duší. A uzavíráme my v sobě tyto tři Ježíšovy úmysly ve všem, co konáme, abychom mohli říci, že v sobě zahrnujeme celé Lidství Ježíše Krista?

Vkládáme ve svých temnotách úmysl, aby v ostatních zazářilo světlo pravdy? A když se vroucně modlíme, vkládáme úmysl rozpustit ledy tolika srdcí zatvrzelých v hříchu?

Můj Ježíši, abych s Tebou soucítila a mohla Ti poskytnout úlevu v Tvém naprostém ponížení, v němž se nacházíš, zvedám se až k nebi a Tvé samotné Božství činím svým a kladu je kolem Tebe a tak chci od Tebe zapudit všechny urážky tvorů. Chci Ti obětovat Tvou krásu, abych od Tebe zapudila ošklivost hříchu; Tvou svatost, abych zapudila hrůzu všech těch duší, které Ti dávají zakoušet tolik hnusu, protože jsou mrtvy milosti; [chci Ti obětovat] Tvůj pokoj, abych od Tebe zapudila nesvornosti, vzpoury a zmatky všech tvorů; Tvé harmonie, abych posílila Tvůj sluch ze záplavy tolika zlých hlasů. Můj Ježíši, hodlám Ti obětovat tolik smírných božských úkonů, kolik urážek na Tebe útočí, jako by Ti chtěly přivodit smrt, a já Ti Tvými vlastními úkony chci dát život. A pak chci, můj Ježíši, na všechny tvory vrhnout záplavu Tvého Božství, aby se na Tvůj božský dotyk už neodvážili Tě urážet. Jenom tak, Ježíši, budu moci s Tebou soucítit ve všech urážkách, kterých se Ti dostává od tvorů.

8

Ježíši, můj líbezný Živote, kéž se mé modlitby a bolesti stále pozvedají k nebi, aby daly na všechny pršet světlu milosti a pohltily do mne Tvůj samotný život.

Děkovná modlitba po každé hodině smrtelného zápasu v Zahradě, str. 53

Děkovná modlitba po každé hodině, str. 10

SEDMÁ HODINA

Od 11 hodin do půlnoci

Třetí hodina smrtelného zápasu v Getsemanské zahradě

Přípravná modlitba před každou hodinou, str. 9

Přípravná modlitba před každou hodinou smrtelného zápasu v Zahradě, str. 51

Mé líbezné Dobro, moje srdce už nevydrží: Hledím na Tebe a vidím, že pokračuješ ve smrtelném zápasu. Krev se Ti řine v potocích z celého těla a v takovém množství, že se už neudržíš na nohou a padáš do kaluže [Krvě]. Má lásko, srdce mi puká, když Tě vidím tak slabého a vyčerpaného! Tvá klaněním hodná Tvář a Tvé stvořitelské ruce spočívají na zemi a špiní se Krví. Doprřed jakých proudů nepravostí Tě tvorové posílají, a Ty chceš vydat proudy Krvě, abys způsobil, že tyto hříchy v ní budou utopeny, a abys tak svou Krví dal každému připsat svého odpuštění. Ale, ach můj Ježíši, vstaň! Co trpíš, je příliš! Tvá láska už stačí. A zatímco se zdá, že můj láskyhodný Ježíš umírá ve vlastní Krví, láska Mu dává nový život. Vidím, jak se s námahou pohybuje, zvedá se a zdá se, že tak umazaný od krve a bláta chce kráčet, ale nemaje sil, namáhavě se vleče.

Můj sladký Živote, dovol, abych Tě nesla ve svém náručí. Jdeš snad ke svým drahým učedníkům? Ale

jaká to bolest pro Tvé klaněnéhodné Srdce, když je opět nacházíš spící! A Ty je chvějícím se a skomírávým hlasem voláš:

„Moji synové, nespěte. Ta hodina je blízko. Nevidíte, jak jsem zubožený? Ach, pomozte Mi, neopouštějte Mne v těchto nejhorších hodinách!“

A zapotácíš se a téměř padáš blízko nich, zatímco Jan vztáhne ruce, aby Tě podržel. Jsi natolik k nepoznání, že kdyby nebylo Tvého lahodného a sladkého hlasu, ani by Tě nepoznali. Pak jim doporučíš bdění a modlitbu a vracíš se do Zahrady, ale s druhou ranou v Srdci. V této ráně vidím, mé Dobro, všechny viny těch duší, které přes projevy Tvé přízně v darech, polibcích a něžnostech zapomínají v nocích zkoušky na Tvou lásku a Tvé dary a jsou jako omámené a ospalé, ztrácejíce tak ducha neustálého bdění a modlitby.

Můj Ježíši, nicméně je pravda, že poté, co Tě [ty duše] viděly, co okusily Tvých darů, zůstávají jich zbaveny a odporují a zde se vyžaduje velká síla. Jedině zázrak může způsobit, že takové duše ve zkoušce obstojí. Proto, zatímco s Tebou soucítím kvůli těmto duším, jejichž nedbalosti, lehkovážnosti a urážky působí Tvému Srdci nejvíce hořkostí, prosím Tě, kdyby dospěly k tomu, že by učinily byť jediný krok, který by se Ti mohl v nejmenším nelíbit, abys je obklopil takovou milostí, že bys je zastavil, aby neztratily ducha ustavičné modlitby.

Můj líbezný Ježíši, jak se vracíš do Zahrady, zdá se, že už nemůžeš: Pozvedáš k nebi Tvář pošpiněnou krví a zemí a opakuješ potřetí:

„Otče, je-li to možné, odejmi ode Mne tento kalich. Otče Svatý, pomoz Mi! Potřebuji posilu. Je pravda, že pro hříchy, které na Mne doléhají, budím odpor a ošklivost a jsem před Tvou nekonečnou Velebností posledním z lidí. Tvá Spravedlnost je vůči Mně rozhořčena. Ale pohleď na Mne, Otče, jsem stále Tvůj Syn, který s Tebou tvořím jediné Bytí. Ach, pomoz, smiluj se, Otče! Nenechávej Mne bez útěchy!“

Potom se mi zdá, mé líbezné Dobro, že slyším, jak voláš na pomoc svou drahou Matičku:

„Líbezná Matičko, sevři Mne ve svém náručí, jako když jsem býval dítětem. Dej Mi ono mléko, které jsem od Tebe sál, abys Mne občerstvila a zjemnila hořkosti Mého smrtelného zápasu. Dej Mi své Srdce, které utvářelo celé Mé potěšení. Moje Matičko, Magdaléno, drazí apoštolové, vy všichni, kdo Mne milujete, pomozte Mi, těšte Mne, nenechávejte Mne samotného v těchto nejhorších chvílích. Utvořte všichni kolem Mne korunu, dejte Mi jako útěchu svou společnost, svou lásku!“

Ježíši, má Lásko, kdo může odolat, když Tě vidí v těchto krajních útrapách? Které srdce bude kdy tak tvrdé, aby nepukalo, když Tě vidí tak zalykajícího se Krví? Kdo by neproléval potoky hořkých slz, když

slyší Tvá bolestná slova, která hledají pomoc a útěchu? Můj Ježíši, vzmuž se: Již vidím Otce, jak Ti posílá anděla k útěše a ku pomoci, abys vyšel z tohoto stavu smrtelného zápasu a mohl se vydat do rukou židů. A zatímco budeš s andělem, já obejdu nebe i zemi. Ty mi dovolíš, abych vzala tuto Krev, kterou jsi prolil, a dala ji všem lidem jako závdavek spásy pro každého a abych Ti jako útěchu přinesla na oplátku jejich city, tep, myšlenky, kroky a skutky.

Má nebeská Matičko, přicházím k Tobě, abychom šly spolu ke všem duším a daly jim Ježíšovu Krev. Líbezná Matičko, Ježíš chce útěchu a největší útěchou, kterou Mu můžeme poskytnout, je, když Mu přivedeme duše. Magdaléno, doprovázej nás. Všichni andělé, pojdte a vizte, jak je Ježíš zubožen. On chce útěchu od každého a Jeho sklíčenost, v níž se nachází, je tak veliká, že neodmítá nikoho.

Můj Ježíši, zatímco piješ kalich plný prudkých hořkostí, který Ti poslal nebeský Otec, slyším, že ještě více vzdycháš, sténáš a blouzníš a zalykajícím se hlasem říkáš:

„Duše, duše, pojdte, poskytněte Mi úlevu. Zaujměte místo v Mému Lidství: Vás chci, po vás toužím. Ach, nebuďte hluché k Mému hlasu, nezmařte Mé vroucí touhy, mou Krev, Mou lásku, Mé bolesti! Pojdte, duše, pojdte!“

Blouznící Ježíši, každý Tvůj sten a vzdech je ranou do mého srdce, která mi nedá pokoje a kvůli níž

si přivlastňuji Tvou Krev, Tvou Vůli, Tvůj vroucí zápal a Tvou lásku, a obcházejíc nebe a zemi, chci jít ke všem duším, abych jim dala Tvou Krev jako závdavek jejich spásy a přivedla je k Tobě, abych ukonejšila Tvou dychtivost a Tvé blouznění a zmírnila hořkost Tvého smrtelného zápasu. A zatímco tak budu činit, Ty mě provázej svým pohledem.

Matičko moje, přicházím k Tobě, protože Ježíš chce duše, chce útěchu. Podej mi tedy svou mateřskou ruku a obejdeme spolu celý svět, abychom hledaly duše. Uzavřeme do Jeho Krve city, touhy, myšlenky, skutky a kroky všech tvorů a vrhneme do jejich duší plameny Jeho Srdce, aby se podrobili. A tak je uzavřené v Jeho Krvi a proměněné Jeho plameny přivedeme kolem Ježíše, abychom zjemnili útrapy Jeho přehořkého smrtelného zápasu.

Můj anděli strážný, Ty nás předcházej a jdi připravit duše, které mají přijmout tuto Krev, aby žádná kapka nezůstala bez hojného účinku.

Matičko moje, rychle, jděme! Vidím Ježíšův pohled, který nás sleduje, slyším Jeho opakované štkání, které nás pohání, abychom usplnily svou úlohu.

A hle, Matičko, již při prvních krocích jsme u dveří domů, kde dlí nemocní. Kolik zmučených údů! Kolik jich pod krutostí útrap propuká v rouhání a pokouší se vzít si život! Jiní jsou opuštěni ode všech a nemají, kdo by jim poskytl slovo útěchy a nejnutnější pomoc, a proto ještě více klnou a zoufají si.

Ach Matičko! Slyším Ježíše štkát, protože vidí, že jsou opláceny urážkami Jeho nejmilejší projevy lásky, které dává duším trpět, aby je připodobnil sobě. Ach, dejme jim Jeho Krev, aby jim podala nezbytnou pomoc a aby jim ve svém světle dala pochopit dobro, které je v utrpení, a podobnost s Ježíšem, kterou získávají.

A Ty se postav blízko nich, moje Matičko, a jako milující Matka se dotkni svými mateřskými rukama jejich bolavých údů, zmírní jejich bolesti, vezmi je do svého náručí a ze svého Srdce vylij proudy milostí na všechny jejich útrapy. Dělej společnost opuštěným, těš sklíčené a těm, jimž chybějí nezbytné prostředky, připrav velkorysé duše, aby jim pomohly. Těm, kdo úpějí pod krutostí útrap, vypros oddech a odpočinek, aby mohli posílení snášet s větší trpělivostí, co pro ně Ježíš připravuje.

Ještě putujme a vstupme do světnic umírajících. Matičko moje, jaká hrůza! Kolik duší je na pokraji pekla! Kolik jich chce po hříšném životě způsobit poslední bolest onomu Srdci, opětovně probodávanému, a korunovat poslední dech úkonem zoufalství! Je kolem nich mnoho démonů a vrhají do jejich srdcí hrůzu a děs z Božího soudu a tak podnikají poslední útok, aby je přivedli do pekla. Chtěli by vypustit pekelné plameny, aby je jimi zahalili a nedali místo naději. Jiní jsou svázáni pouty země a neumějí se vyrovnat s posledním krokem.

Ach Matičko, ty okamžiky jsou krajně těžké, oni velmi potřebují pomoc! Nevidíš, jak se chvějí, jak

se zmítají ve smrtelných křečích, jak prosí o pomoc a o smilování? Země už je pro ně ztracená. Svátá Matičko, polož svou mateřskou ruku na jejich ledové čelo, Ty přijmi jejich poslední výdech. Dejme každému umírajícímu Ježíšovu Krev a ta, když zažene demony na útěk, ať je všechny připraví na přijetí posledních svátostí a na dobrou a svatou smrt. Jako útěchu jim dejme Ježíšův smrtelný zápas, Jeho polibky, Jeho slzy a Jeho rány. Zpřetrhejme osidla, která je obepínají, dejme všem uslyšet slovo odpuštění a vlijme do srdce takovou důvěru, že se vrhnou do Ježíšova náručí. Až je Ježíš bude soudit, nalezne je pokryté svou Krví a vydané do Jeho náručí a všem udělí své odpuštění.

Putujme ještě, Matičko. Kéž Tvůj mateřský pohled s láskou spočívá na zemi a dojíká se k soucitu s tolika ubohými tvory, kteří potřebují tuto Krev. Matičko moje, cítím, že mě Ježíšův pátravý pohled pobádá, abych běžela, protože chce duše. V hloubi svého srdce slyším Jeho sténání, které mi opakuje:

„Dcero Moje, pomoz Mi, dej Mi duše!“

Ale viz, Matičko, jak je země plná duší, které se chystají upadnout do hříchu, a Ježíš propuká v pláč, když vidí, že Jeho Krev podstupuje nová znesvěcení. Chtělo by to zázrak, který by jim zabránil padnout. Proto jim dejme Ježíšovu Krev, aby v sobě našly sílu a milost neupadnout do hříchu.

Ještě další krok, Matičko, a hle, duše, které již upadly do hříchu a chtěly by pomocnou ruku, aby povstaly. Ježíš je miluje, ale hledí na ně zhrozen, protože jsou zablácené, a Jeho smrtelný zápas se stává prudším. Dejme jim Ježíšovu Krev, aby našly pomocnou ruku, která by je pozvedla. Viz, Matičko, jsou to duše, které potřebují tuto Krev, duše mrtvé pro milost. Ó, jak je jejich stav politováníhodný! Nebe na ně hledí a pláče bolestí, země je pozoruje s odporem a jsou proti nim všechny živly a chtěly by je zničit, protože jsou nepřáteli Stvořitele. Ach Matičko, Ježíšova Krev obsahuje život! Dejme ji tedy, aby tyto duše při dotyku s ní opět povstaly a povstaly ještě krásnější, že vyvolají úsměv celého nebe a celé země.

Ještě putujme, Matičko. Viz, tady jsou duše, které nesou známku ztracení, duše, které hřeší a prchají od Ježíše, které Ho urážejí a zoufají nad Jeho odpuštěním. To jsou noví Jidášové, rozptýlení po zemi, kteří probodávají ono Srdce, tolik naplněné hořkostí. Dejme jim Ježíšovu Krev, aby tato Krev zrušila známku ztracení a vtiskla znamení spásy a po [spáchaném] hříchu vlila do jejich srdcí takovou důvěru a lásku, aby běžely k Ježíšovým nohám a k oněm božským nohám se přimkly a už nikdy se od nich neodloučily.

Viz, Matičko, jsou duše, které ztřeštěně běží do záhuby, a není, kdo by jejich běh zastavil. Položme tuto Krev před jejich nohy, aby mohly ustoupit a dát se na cestu spásy při dotyku s touto Krví, na světlo z ní a na její prosebné hlasy, které je chtějí zachránit.

Pokračujme, Matičko, v putování. Viz, jsou duše dobré, duše nevinné, v nichž Ježíš nalézá své zalíbení a odpočinek ve stvoření, ale kolem nich jsou tvorové s tolika úklady a pohoršeními, aby tuto nevinnost vyrvali a změnili Ježíšovo zalíbení a odpočinek v pláč a hořkost, jako by neměli jiný cíl než onomu Božskému Srdci působit neustálou bolest. Zapečetme tedy a obklopme jejich nevinnost Ježíšovou Krví jako obrannou zdí, aby do nich nevstoupil hřích. Ježíšovou Krví zažeň na útěk toho, kdo by je chtěl otrávit, a zachovej je bez úhony a čisté, aby v nich Ježíš našel svůj odpočinek ve stvoření a veškeré zalíbení a byl jejich láskou pohnut, aby se smiloval nad tolika jinými ubohými tvory. Matičko moje, vložme tyto duše do Ježíšovy Krve, spoutejme a převažme je svatou Vůlí Boží, přivedme je do Ježíšova naručí a připoutejme je sladkými řetězy Jeho lásky k Jeho Srdci, abychom zjemnili hořkosti Jeho smrtelného zápasu.

Ale slyš, Matičko, tato Krev křičí a chce ještě další duše. Běžme spolu a uberme se do krajů bludařů a nevěřících. Kolik bolesti Ježíš pociťuje v těchto krajích! On, který je Životem všech, nemá na oplátku ani nepatrný úkon lásky, není poznáván svými vlastními tvory. Matičko, dejme jim tuto Krev, aby zaplašila temnoty nevědomosti a bludu, dala jim pochopit, že mají duši, a otevřela jim nebe. Pak je všechny vložme do Ježíšovy Krve a přivedme je kolem Něho jako tolik osiřelých a vyhnaných dětí, které hledají svého Otce, a tak Ježíš pocítí útěchu ve svém přehořkém smrtelném zápasu.

Ale zdá se, že Ježíš ještě není spokojen, protože chce ještě další duše. Cítí, jak se Mu umírající duše z těchto krajů vytrhují z náručí, aby padly do pekla. Tyto duše se již chystají vydechnout naposled a zřítit se do propasti. Nikdo jim není nablízku, aby je zachránil. Nedostává se času, jsou to poslední okamžiky, určitě budou zatraceny! Ne, Matičko, tato Krev nebude pro ně vylita nadarmo! Proto k nim hned zaletme a vylijme jim na hlavu Ježíšovu Krev, aby jim posloužila jako křest a vlila do nich víru, naději a lásku. Matičko, postav se k nim a doplň všechno, co jim schází. Ba dej se jim vidět: Na Tvé tváři září krása Ježíšova, Tvé jednání je zcela podobné Jeho, a tak když Tě uvidí, s jistotou budou moci poznat Ježíše. Pak je přiviň na své mateřské Srdce, vlij do nich Ježíšův život, který vlastníš, řekni, že je jako jejich Matka chceš mít navždycky šťastné u sebe v nebi, a tak je, jak vydechnou naposled, přijmi do svého náručí a ze svého náručí je podej do náručí Ježíšova. A jestliže Ježíš podle spravedlnosti dá najevo, že je nechce přijmout, připomeň Mu lásku, s níž Ti je svěřil pod Křížem, a odvolej se na svá práva Matky, takže On na Tvou lásku a na Tvé prosby nedokáže odporovat, a když uspokojí Tvé Srdce, uspokojí i své vroucí touhy.

A nyní, Matičko, vezměme tuto Krev a dejme ji všem: sklíčeným, aby se jim v ní dostalo útěchy; chudým, aby odevzdaně snášeli svou chudobu; pokoušeným, aby dosáhli vítězství; nevěřícím, aby v nich zvítězila ctnost víry; rouhačům, aby rouhání obrátili v žehnání; kněžím, aby pochopili své poslání a byli

Ježíšovými hodnými služebníky. Touto Krví se dotkni jejich rtů, aby neřikali slova, která nejsou ke slávě Boží, a dotkni se jejich nohou, aby je uvedli v let při hledání duší, aby je přivedli Ježíši.

Dejme tuto Krev vládcům národů, aby byli mezi sebou jednotní a jednali vůči svým poddaným s mírností a láskou.

Teď letme do očištěnce a dejme Ježíšovu Krev také duším, které se očišťují, protože tolik pláčou a dovolávají se této Krve, aby byly vysvobozeny. Neslyšíš, Matičko, jejich sténání, bažení po lásce, muka, a jak se neustále cítí přitahovány k Nejvyššímu Dobru? Viz, jak je sám Ježíš chce očistit co nejdříve, aby je měl u sebe: Přitahuje je svou láskou a ony ji oplácejí neustálými vzlety k Němu. A když se nacházejí v Jeho přítomnosti, ještě nemohou snést čistotu božského pohledu a jsou nuceny ustoupit a opět padnout do plamenů.

Matičko moje, sestupme do tohoto hlubokého žaláře, a jak na ně vyléváme tuto Krev, přinesme jim světlo, uklidněme jejich bažení po lásce, hasme oheň, který je spaluje, a očistme jejich poskvrny, a tak poletí, vysvobozeny z každé bolesti, do náručí Nejvyššího Dobra. Dejme tuto Krev nejopuštěnějším duším, aby v ní našly přimluvy, které jim tvorové odpírají. Dejme, Matičko, tuto Krev všem a žádné ji neodmítejme, aby její mocí došly úlevy a vysvobození. Buď Královnou v těchto krajích pláče a nářků, vztáhni své

mateřské ruce a jednu po druhé je vyved' ven z těchto žhavých plamenů a učiň, aby všechny vzlétly k nebi.

A nyní také my zaleťme k nebi. Postavme se k branám věčnosti a dovol, Matičko, abych tuto Krev dala i Tobě ke Tvé větší slávě. Ať Tě tato Krev zaplaví novým světlem a novými radostmi, a dej, aby toto světlo sestupovalo k užitku všech tvorů a všem dalo milost spásy.

Matičko moje, dej tuto Krev také mně. Ty víš, jak jí mám zapotřebí. Svými vlastníma mateřskýmá rukama celou mě touto Krví vytrib, a když mě budeš tříbit, očisť mé skvrny, zahoj mé rány, obohať mou chudobu. Učiň, aby tato Krev kolovala v mých žilách a aby mi dala celý Ježíšův život, aby sestoupila do mého srdce a přetvořila je v Jeho samotné Srdce a tak mě zkrášlila, že Ježíš ve mně bude moci nalézt všechna svá potěšení.

Nakonec, Matičko, vstupme do nebeských krajů a dejme tuto Krev všem svatým a všem andělům, aby se jim mohlo dostat větší slávy a mohli propuknout v děkování Ježíši a prosit za nás, abychom je v moci této Krve mohli dosáhnout.

A když jsme tuto Krev daly všem, odeberme se znovu k Ježíši. Andělé a svatí, pojdte s námi. Ach, On toužebně vzdychá po duších! Chce, aby všechny vstoupily do Jeho Lidství, aby všem dal plody své Krve. Položme je kolem Něho a pocítí, že se do Něho

vrací život a že je odměněn za přehořký smrtelný zápas, který vytrpěl.

A teď, svatá Matičko, svolějme všechny živly, aby Mu dělaly společnost a také ony Ježíši vzdaly poctu.

Světlo slunce, pojd' a rozežeň temnoty této noci, abys Ježíši poskytlo útěchu. Hvězdy se svými chvějivými paprsky, sestupte z nebe dolů a pojdte utěšit Ježíše. Pozemské květiny, pojdte se svou vůní. Ptáci, pojdte se svým trylkováním. Všechny zemské živly, pojdte těšit Ježíše. Pojd', moře, a občerstvi a omyj Ježíše. On je náš Stvořitel, náš Život, naše Všechno. Pojdte všichni, abyste Ho těšili a vzdali Mu hold jako našemu svrchovanému Pánu. Ale ach, Ježíš nehledá světlo, hvězdy, květy, ptáky. On chce duše, duše!

Zde jsou, mé líbezné Dobro, všichni spolu se mnou: Je při Tobě drahá Matička, spočiň přece v Jejím náručí, z čehož se i Jí dostane útěchy, když Tě přivine na svůj klín, protože přijala velký podíl ve Tvém bolestném smrtelném zápasu. Je tady také Magdaléna, je tady Marie a všechny milující duše všech věků. Ach Ježíši, přijmi je a všem řekni slovo odpuštění a lásky, všechny svaž ve své lásce, aby Ti už žádná duše neunikla.

Ale ach! Zdá se mi, že říkáš:

„Dcero, kolik duší Mi násilím uniká a řítí se do věčné zkázy! Jak se tedy bude moci Moje bolest uti-

šit, jestliže jedinou duši miluji tolik jako všechny duše dohromady?“

Ježíši ve smrtelném zápasu, zdá se, že Tvůj život zhasíná: Již slyším chroptění smrtelného zápasu, Tvé krásné oči jsou potemnělé blízkostí smrti a všechny Tvé údy jsou ochablé a často se zdá, že už nedýcháš. Cítím, že mi srdce puká bolestí. Objímám Tě a cítím, jak jsi ledový, třeseš se a nejevíš známky života. Ježíši, jsi mrtvý? Zarmoucená Matičko, nebeští andělé, pojdte oplakávat Ježíše a nedovolte, abych nadále žila bez Něho, což už nemohu. Tisknu Ho k sobě ještě silněji a cítím, že vydává další dech a pak opět nejeví známky života. Volám na Něho: „Ježíši, Ježíši, můj Živote, neumírej!“

Ale už slyším hlomoz Tvých nepřátel, kteří přicházejí, aby Tě zajali. Kdo Tě bude bránit ve stavu, v němž se nacházíš?

A On se otřese a zdá se, že povstává ze smrti k životu, dívá se na mne a říká mi:

„Dcero, jsi tady? Byla jsi tedy svědkem Mých útrap a tolika smrtí, které jsem podstoupil. Nyní věz, dcero, že v těchto třech hodinách přehořkého smrtelného zápasu v Zahradě jsem do sebe uzavřel všechny životy tvorů a vytrpěl jsem všechny jejich bolesti a samotnou jejich smrt a tak jsem dal každému svůj vlastní život. Můj smrtelný zápas bude podpírat jejich, Mé hořkosti a Má smrt se pro ně změní v pramen sladkosti a živo-

ta. Kolik Mne stojí duše! Kéž by Mi jimi alespoň bylo oplaceno! Viděla jsi, že zatímco jsem umíral, dech se Mi vracel: To byly smrti tvorů, jež jsem v sobě zakoušel.“

Můj ztrápený Ježíši, poněvadž jsi do sebe chtěl uzavřít také můj život a tudíž i mou smrt, pro Tvůj přehořký smrtelný zápas Tě prosím, abys mi přišel na pomoc v okamžiku mé smrti. Dala jsem Ti své srdce za útočiště a jako místo odpočinku, svou náruč, aby Tě podpírala, a k dispozici celé své bytí, a jak ráda bych se vydala do rukou Tvých nepřátel, abych mohla zemřít místo Tebe!

Přijď, Živote mého srdce, v onom okamžiku [mé smrti], abys mi vrátil, co jsem Ti dala: svou společnost, své Srdce jako lůžko a místo odpočinku, svou náruč jako podporu a svůj namáhavý dech, aby ulehčil mým těžkostem, takže když budu dýchat, budu dýchat prostřednictvím Tvého dechu, který mě jako očistný vzduch očistí od jakékoliv poskvrny a připraví ke vstupu do věčné blaženosti.

Můj líbezný Ježíši, dokonce na mou duši uplatníš své nejsvětější Lidství, takže když se na mne budeš dívat, budeš se dívat skrze sebe sama, a když se budeš dívat na sebe sama, nenalezneš nic, za co bys mě odsoudil. Pak mě obmyješ svou Krví, oděješ mě bílým rouchem své nejsvětější Vůle, ozdobíš mě svou láskou, a když mě naposledy políbíš, dáš mi vzlétnout ze země do nebe.

A co chci pro sebe, to učiň všem ve smrtelném zápasu. Sevři je všechny ve svém objetí lásky, dej jim polibek spojení s Tebou, všechny je spas a nedovol, aby byl někdo zatracen.

Mé zarmoucené Dobro, obětuji Ti tuto hodinu na památku Tvého utrpení a Tvé smrti za odzbrojení spravedlivého Božího hněvu pro tolik hříchů, za obrácení všech hříšníků, za mír mezi národy, za naše posvěcení a jako přímluvu za duše v očistci.

Ale vidím, že Tvoji nepřátelé jsou blízko, a Ty mě chceš opustit, abys jim šel v ústrety. Ježíši, dovol, abych políbila Tvé rty, které se Jidáš odváží políbit svým pekelným polibkem, a osušila Ti Tvář zbrocenou Krví, na niž teď poprší políčky a plivance. Přitiskni mě silně na své Srdce a nedovol, abych se kdy od Tebe odloučila. Budu Tě následovat a Ty mi požehnej.

Zamyšlení a zbožná cvičení

Ježíš v této třetí hodině Getseman žádal o pomoc z nebe a Jeho útrapy byly tak veliké, že žádal útěchu také od svých učedníků. A prosíme my vždycky o pomoc z nebe v jakékoliv okolnosti, bolesti a neštěstí? A jestliže se také obracíme na tvory, činíme tak uspořádaně a u toho, kdo nás může svatě utěšit? Jsme přinejmenším vyrovnání, jestliže nemáme ty útěchy, v něž jsme doufali, a sloužíme si lhostejností tvorů, abychom se více odevzdali do Ježíšovy náruče?

Ježíšovi se dostalo útěchy od anděla. A můžeme my říci, že jsme Ježíšovým andělem, a zůstáváme kolem Něho, abychom Ho těšili a přijali účast v Jeho hořkostech? Ale abychom mohli být opravdovým Ježíšovým andělem, je nutné, abychom brali útrapy jako nám seslané od Ježíše, a proto jako útrapy božské. Jen tehdy se můžeme odvážit těšit Boha tolik naplněného hořkostí. Jinak, jestliže útrapy bereme jen v lidském smyslu, nemůžeme si jimi sloužit, abychom těšili tohoto Bohočlověka, a nemůžeme tudíž být anděly.

V útrapách, které nám Ježíš posílá, se zdá, že nám podává kalich, kam máme vložit ovoce týchž útrap. A tyto útrapy, snášené s láskou a vyrovnaností, se promění v nejsladší nektar pro Ježíše. V každé bolesti řekněme: „Ježíš nás volá, abychom byli anděly kolem Něho. Chce naši útěchu, a proto nám dává podíl na svých bolestech.“

Má Lásko, Ježíši, ve svých bolestech hledám k odpočinku Tvé Srdce a ve Tvých bolestech Ti hodlám podat zadostiučinění svými bolestmi, abych je vzájemně zaměnila, a tak byla Tvým andělem těшитelem.

Děkovná modlitba po každé hodině smrtelného zápasu v Zahradě, str. 53

Děkovná modlitba po každé hodině, str. 10

OSMÁ HODINA
Od půlnoci do 1 hodiny

Ježišovo zatčení

Přípravná modlitba, str. 9

Můj Ježíši, už je půlnoc. Slyšíš, že se blíží Tvoji nepřátelé, a Ty se upravíš a otřeš si krev a posílen přijatými útěchami jdeš znovu ke svým učedníkům, voláš je, napomínáš, vedeš je spolu s sebou a jdeš v ústřety nepřátelům, čímž chceš svou připraveností napravit mou pomalost, ospalost a lenivost, abych jednala a trpěla z lásky k Tobě.

Jidášova zrada

Líbezný Ježíši, mé Dobro, ale jakou to vidím dojemnou scénu! Nejprve se setkáváš s věrolomným Jidášem, který se k Tobě přiblíží a vrhá se Ti kolem krku, zdraví Tě a políbí. A Ty, nejvroucnější Lásko, nepohrdneš políbit ty pekelné rty, obejměš ho a přitiskneš na své Srdce, chtěje ho vyrvat z pekla a dávaje mu znamení nové lásky.

Můj Ježíši, jak je možné Tě nemilovat? Něžnost Tvé lásky je tak veliká, že by musela strhnout každé srdce, aby Tě milovalo. A přece Tě nemilují. Můj Ježíši, v tomto Jidášově polibku odčiňuješ zrady, pře-

tvářky a lsti pod pláštíkem přátelství a svatosti, zvláště u kněží. Tvůj polibek pak ukazuje, že bys neodmítl své odpuštění žádnému hříšníkov, kdyby k Tobě přišel s pokorou.

Můj přeněžný Ježíši, už se vydáváš do rukou nepřátel a dáváš jim moc, aby Ti dali vytrpět, co chtějí. Také já se, můj Ježíši, vydávám do Tvých rukou, abys se mnou mohl svobodně učinit, co se Ti zlíbí, a spolu s Tebou chci následovat Tvou Vůli a Tvá zadostiučinění a snášet Tvé útrapy. Chci být stále kolem Tebe, aby neexistovala urážka, kterou bych neodčinila, hořkost, kterou bych nezjemnila, plivance a políčky, jichž se Ti dostává, které by nebyly vystřídány mým polibkem a pohlažením. V pádech, které podstoupíš, budou mé ruce stále připraveny, aby Ti pomohly povstat.

Takže chci být stále s Tebou, můj Ježíši, ani na minutu Tě nechci nechat samotného. A abych si byla jistější, vlož mě dovnitř sebe a já budu ve Tvé mysli, ve Tvých pohledech, ve Tvém Srdci a v celém Tobě samém, abych to, co konáš Ty, mohla konat také já. Tak Ti budu moci dělat věrnou společnost a neunikne mi žádná z Tvých bolestí, abych Ti za všechno oplatila svou láskou. Mé líbezné Dobro, budu po Tvém boku, abych Tě bránila, abych poslouchala Tvá ponaučení, abych počítala jedno po druhém všechna Tvá slova.

Ach, jak sladce mi sestupuje do srdce Tvé slovo, jímž jsi oslovil Jidáše:

„Amice, ad quid venisti? – Příteli, proč jsi přišel?“

A slyším, že i mě oslovuješ stejným slovem, ale nenazýváš mě přítelkyní, nýbrž líbezným jménem dcera: *Filia, ad quid venisti?* – *Dcero, proč jsi přišla?*, abys slyšel odpověď: „Ježíši, přicházím, abych Tě milovala.“ *Ad quid venisti?* mi opakuješ, když se ráno probouzím. *Ad quid venisti?*, když se modlím. *Ad quid venisti?* mi opakuješ ze svaté Hostie, když pracuji, když přijímám pokrm, když trpím, když spím. Jaké krásné volání pro mne a pro všechny!

Ale kolik jich na Tvé *Ad quid venisti?* odpovídá: „Přicházím, abych Tě urážel!“ Jiní předstírají, že Tě neslyší, oddávají se každému druhu hříchů a na Tvé *Ad quid venisti?* odpovídají tím, že jdou do pekla. Můj Ježíši, jak s Tebou soucítím! Chtěla bych vzít stejné provazy, jimiž se Tě chystají svázat Tvoji nepřátelé, abych spoutala tyto duše a ušetřila Tě této bolesti.

Ale znovu slyším Tvůj přeněžný hlas, který říká, zatímco jdeš v ústrety svým nepřátelům:

„Koho hledáte?“

A oni odpovídají:

„Ježíše Nazaretského.“

A Ty:

„Ego sum. – Já jsem.“

Tímto samotným slovem říkáš všechno a dáváš tak poznat, kdo jsi, takže se nepřátelé třesou a padají k zemi jako mrtví. A Ty, Lásko, jíž není rovno, je dalším *Ego sum* opět voláš k životu a sám od sebe se vydáváš do moci nepřátel.

Ježíš je svázán a spoután řetězy

Ó, jaká věrolomnost a jaký nevděk! Místo aby v pokoře a rozechvění padli k Tvým nohám a prosili o odpuštění, zneužívají Tvé dobroty a pohrdají milostmi a zázraky, vloží na Tebe ruce, svážou Tě provazy a řetězy, sevřou Tě, srazí k zemi, svalí Tě pod nohy a rvou Ti vlasy. A Ty s neslýchanou trpělivostí mlčíš, trpíš a podáváš zadostiučinění za urážky těch, kteří se navzdory zázrakům nepodrobují Tvým milostem a ještě více se zatvrzují. Provazy a řetězy vyprošuješ od Otce milost, abys rozlámal řetězy našich hříchů, a spoutáváš nás sladkým řetězem lásky.

A láskyplně káráš Petra, který Tě chce bránit, a dokonce uřadil Malchovi ucho. Hodláš tak podat zadostiučinění za dobré skutky nekonané se svatou rozvážností nebo za ty, kdo z přílišné horlivosti upadají do hříchu.

Můj nejtrpělivější Ježíši, zdá se, že tyto provazy a řetězy Tvé Božské Osobě přidávají cosi ještě krás-

nějšího: Tvé čelo je vznešenější, takže přitahuje pozornost samotných Tvých nepřátel. Tvé oči vyzařují více světla. Tvoje božská Tvář nabývá vzezření nejvyššího pokoje a líbeznosti, takže uchvacuje samotné Tvé katany. Svými lahodnými a pronikavými projevy, byť pomálu, působíš, že se třesou, takže jestliže se odváží Tě urážet, je to proto, že Ty sám to dovolíš.

Spoutaná a svázaná Lásko, budeš kdy moci dovolit, abys byl spoután kvůli mně a projevil ještě větší okázalost lásky vůči mně a já, Tvá malá dcera, abych byla bez řetězů? Ne, ne. Spíše mě spoutej svými vlastními provazy a řetězy svými nejsvětějšími rukama. Proto Tě prosím, když líbám Tvé božské čelo, abys spoutal všechny mé myšlenky, [mé] oči, uši, jazyk, srdce, mé city a mě celou a spolu [se mnou] spoutej všechny tvory, aby se už neodvážili Tě urážet, když pocítí sladkost Tvých řetězů lásky.

Mé líbezné Dobro, už je jedna. Mysl začíná podřimovat. Udělám, co je možné, abych zůstala bdělá. Ale jestliže mě překvapí spánek, zanechám se v Tobě, abych Tě následovala v tom, co konáš, ba co Ty sám budeš konat pro mne. Zanechávám v Tobě své myšlenky na Tvou obranu proti Tvým nepřátelům, svůj dech jako družinu a společnost, svůj tep, aby Ti stále říkal *Miluji Tě* a nahradil Ti lásku, kterou Ti ostatní nedávají, [a zanechávám v Tobě] krupěje své krve, aby Ti podávala zadostiučinění a obnovila čest a úctu, kterou Ti nepřátelé odejmou nadávkami, plivanci a políčky.

Můj Ježíši, dej mi polibek, obejmi mě a požehej mi. Jestliže chceš, abych usnula, dej, abych spala v Tvém klaněnímhodném Srdci, abych mohla často přicházet, probouzena Tvým tepem, zrychleným láskou nebo trpícím, aby se nikdy nepřerušila naše společnost. Tak jsme domluveni, Ježíši.

Zamyšlení a zbožná cvičení

Ježíš se ochotně vydal do rukou nepřátel, protože ve svých nepřátelích spatřoval Otcovu Vůli.

Když nás tvorové obelstívají a zrazují, jsme připraveni odpustit, jako odpustil Ježíš? Přijímáme všechno zlo, kterého se nám dostává od tvorů, [jako] z ruky Boží? Jsme připraveni učinit všechno, co od nás Ježíš chce? Můžeme říci, že v křížích a námahách naše trpělivost napodobuje Ježíšovu?

§

Můj spoutaný Ježíši, kéž Tvé řetězy svážou mé srdce a pevně ho drží, aby ho učinily pohotovým trpět všechno, co chceš.

Děkonná modlitba, str. 10

DEVÁTÁ HODINA

Od 1 do 2 hodin v noci

**Ježíš je shozen ze skály
a padá do potoka Cedronu**

Přípravná modlitba, str. 9

Mé milované Dobro, moje ubohá mysl Tě následuje mezi bděním a spánkem. Jak se mohu oddávat spánku, když vidím, že Tě všichni opouštějí a od Tebe utíkají? Samotní apoštolové, horlivý Petr, který před chvílí řekl, že chce za Tebe položit život, milovaný učedník, kterého jsi s takovou láskou nechal spočívat na svém Srdci, ach, všichni Tě opouštějí a zanechávají napospas Tvým krutým nepřátelům.

Můj Ježíši, jsi sám. Tvé přečisté oči se rozhlížejí, aby viděly, zda Tě následuje alespoň jeden z těch, jež jsi zahrnoval dobrem, aby Ti dosvědčil svou lásku a aby Tě bránil. A když zjišťuješ, že nikdo, nikdo Ti nezůstal věrný, svírá se Ti Srdce a dáváš se do usedavého pláče, protože cítíš větší bolest nad tím, že Tě opustili Tvoji nejvěrnější, než nad tím, co Ti hodlají učinit samotní nepřátelé. Můj Ježíši, neplač, nebo spíše dej, abych plakala spolu s Tebou. A zdá se, že mi můj láskyhodný Ježíš říká:

„Ach dcero! Oplakávejme spolu úděl tolika duší Mně zasvěcených, které se kvůli nepatrným zkouškám a životním příhodám o Mne už nestarají a zane-

chávací Mne samotného. Plačme nad tolika dalšími, bázlivými a zbabělými, kteří Mne opouštějí pro nedostatek odvahy a důvěry, a nad množstvím těch, kteří se o Mne nestarají, protože ve svatých věcech nenalézají zisk. [Plačme] nad tolika kněžími, kteří kážou, slaví mši svatou a zpovídají ze ziskuchtivosti a z touhy po vlastní slávě. Oni dávají druhým vidět, že jsou kolem Mne, ale Já zůstávám stále sám. Ach dcero, jak je tato opuštěnost pro Mne těžká! Nejen že Mi pláčou oči, ale krvácí Mi Srdce. Ach, prosím tě, abys podávala zadostiučinění za Mou trpkou bolest, když Mi slíbíš, že Mne nikdy nenecháš samotného.“

Ano, Ježíši, slibuji to – za pomoci Tvé milosti a ve stálosti Tvé božské Vůle.

Ale, Ježíši, zatímco oplakáváš opuštěnost od svých drahých, nepřátelé Tě neušetří žádné potupy, kterou Ti mohou způsobit. Byť jsi těsně svázán, mé Dobro, takže sám od sebe nemůžeš učinit ani krok, šlapou po Tobě a vlácejí Tě cestami plnými kamení a trní, a proto není pohybu, aby ses neudeřil o kameny nebo neobděl o trní.

Ach můj Ježíši! Vidím, že zatímco Tě vlácejí, zanecháváš za sebou svou nejdražší Krev a zlatavé vlasy, které Ti trhají z Hlavy. Můj Živote a mé Všechno, dovol, abych je sebrala a mohla svázat všechny kroky tvorů, kteří Tě nešetří ani v noci, ba si nocí slouží, aby Tě více uráželi: někteří skrze setkání, někteří skrze rozkoše, někteří skrze divadla, někteří skrze páchání lou-

pežných svatokrádeží. Ježíši připojuji s k Tobě, abych podávala zadostiučinění za všechny tyto urážky.

Ale už jsme u potoka Cedronu, můj Ježíši, a věrolomní židé Tě do něho shodí a udeříš se o kámen, který tam je, s takovou prudkostí, že Ti z úst teče nejdražší Krev, jíž jsi zanechal poznačený onen kámen. Pak Tě tahají a tlačí dolů ke dnu do hnilobných vod, takže se Ti voda dostane do uší, do úst a do nosu. Ó nedostižná Lásko! Jsi zaplaven a jakoby zahalen těmito hnilobnými, odpornými a chladnými vodami, a v tomto stavu mi živě představuješ žalostný stav tvorů, když spáchají hřích. Ó, jak jsou zvenčí i zevnitř pokryti pláštěm špinavostí, že si je oškliví nebe i každý, kdo by je mohl uvidět, a tak přitahují blesky Boží Spravedlnosti!

Ó Živote mého života! Může kdy být projevena větší láska? Abys z nás sňal tento plášť špinavostí, dovolíš, aby Tě nepřátelé strčili do tohoto potoka, a všechno snášíš, abys podal zadostiučinění za svatokrádeže a chlad duší, které Tě přijímají svatokrádežně a nutí Tě více než potok, abys vstoupil do jejich srdcí a zakoušel všechn jejich hnus. Navíc dovoluješ, aby Ti tyto vody pronikly až do útrob, takže se nepřátelé obávají, aby ses neutopil, a vytahují Tě nahoru, aby Tě zachovali pro ještě větší muka. Ale budíš takovou ošklivost, že oni sami se Tě dotýkají s odporem.

Můj něžný Ježíši, už jsi z potoka venku. Moje srdce neunese vidět Tě tak zmáčeného těmito odpornými vodami. Vidím, že se od hlavy až k patě chvěješ zimou.

Rozhlížíš se kolem a hledáš očima, nikoliv hlasem, alespoň jednoho, kdo by Tě osušil, očistil a zahřál, ale marně. Nikdo není pohnut k soucitu s Tebou: Nepřátelé si Tě dobírají a posmívají se Ti, Tvoji Tě opustili a líbezná Matička je daleko, protože tak to stanovil Otec.

Zde jsem, Ježíši: Pojd' do mého náručí. Chci plakat tolik, až bych vytvořila koupel, abych Tě umyla, očistila a svýma rukama upravila Tvé vlasy, celé rozčuchané. Má Lásko, chci Tě uzavřít do svého srdce, abych Tě zahřála teplem svých citů, chci Tě provonět svými svatými touhami, chci podat zadostiučinění za všechny tyto urážky a položit svůj život spolu s Tvým za spásu všech duší. Chci Ti nabídnout své srdce jako místo odpočinku, abych Tě mohla nějak posílit v útrapách, které jsi až dosud vytrpěl, a pak spolu znovu nastoupíme cestu Tvého utrpení.

Zamyšlení a zbožná cvičení

V této hodině se Ježíš vydal napospas svým nepřátelům, kteří došli až k tomu, že Ho svrhli do potoka Cedronu. Ale milující Ježíš na ně na všechny pohlížel s láskou a všechno snášel z lásky k nim. A vydáváme se my napospas Boží Vůli? Jsme ve svých slabostech a pádech připraveni povstat a vrhnout se do Ježíšovy náruče?

Trýzněný Ježíš byl svržen do potoka Cedronu a zakoušel zalykání, odpor a hnus. A hrozíme se my ja-

kékoliv skvrny a stínu hříchu? Jsme připraveni poskytnout Ježíši přijetí ve svém srdci, abychom Mu nedávali pocítit hnus, který Mu ostatní duše dávají zakoušet hříchem, a abychom Ho odměnili za hnus, který jsme Mu tolikrát dali zakusit my sami?

§

Můj zmučený Ježíši, nešetři mě v ničem, abych mohla být předmětem Tvých božských zaměrů lásky.

Děkováná modlitba, str. 10

DESÁTÁ HODINA
Od 2 do 3 hodin v noci

Ježíš je předveden před Annáše

Přípravná modlitba, str. 9

Ježíši, buď stále se mnou. Líbezná Matičko, následujme spolu Ježíše.

Můj Ježíši, božský Strážce, v Srdci bdíš nade mnou, a protože nechceš zůstat sám beze mne, budíš mě a dáváš, že se spolu s Tebou nacházím v domě Annášově.

Již pro Tebe nastala chvíle, kdy Tě Annáš vyslychá ohledně Tvého učení a Tvých učedníků. A Ty, Ježíši, abys hájil Otcovu slávu, otvíráš svá nejsvětější ústa a zvučným a důstojným hlasem odpovídáš:

„Já jsem mluvil veřejně a všichni, kdo jsou zde, Mne slyšeli.“

Při Tvé důstojné poznámce se všichni zachvějí, ale věrolomnost je tak velká, že jeden služebník, chtěje poctit Annáše, se k Tobě přiblíží a železnou rukou Ti dá políček, ale tak silně, že zavravoráš a Tvoje nejsvětější Tvář se podlije.

Teď rozumím, můj líbezný Živote, proč jsi mě probudil: Měl jsi pravdu! Kdo Tě měl podepřít v tomto

okamžiku, když jsi padal? Tvoji nepřátelé propukají v satanský smích, pískají a tleskají tak nespravedlivému skutku a Ty vrávoráš a nemáš o koho se opřít. Můj Ježíši, objímám Tě, ba chci Ti svým bytím učinit zed' a odvážně Ti nabízím svou líc, připravena snášet jakoukoliv bolest z lásky k Tobě. Soucítím s Tebou za tuto potupu a spolu s Tebou podávám zadostiučinění za bázlivost tolika duší, které snadno klesají na duchu, za duše, které ze strachu neříkají pravdu, za nedostatek povinné úcty ke kněžím a za reptání.

Ale vidím, můj sklíčený Ježíši, že Annáš Tě posílá ke Kaifášovi. Tvoji nepřátelé Tě shazují ze schodů a Ty, má Lásko, v tomto bolestném pádu podáváš zadostiučinění za ty, kdo se za nočního času vrhají do hříchu pod pláštěm temnoty, a voláš ke světlu víry bludaře a nevěřící.

Také já Tě chci následovat v těchto zadostiučiněních, a než dojdeš ke Kaifášovi, posílám Ti své vzdechy, abych Tě bránila před Tvými nepřáteli. A zatímco budu spát, buď nadále mou Stráží a probud' mě, když budeš potřebovat. Dej mi tedy polibek a požehnej mi a já líbám Tvé Srdce a v něm pokračuji ve spánku.

Zamyšlení a zbožná cvičení

Ježíš je předveden před Annáše a jím vyslýchán ohledně svého učení a svých učedníků. Ježíš, aby osla-

vil Otce, odpovídá ohledně svého učení, ale nedotýká se učedníků, aby nečinil újmu lásce.

Když se jedná o oslavu Pána, jsme my neohrožení a odvážní, nebo se necháváme přemoci lidskými ohledy? Máme vždy říkat pravdu, i před váženými osobami.

Hledáme vždy ve svém mluvení slávu Boží? Snášíme všechno trpělivě jako Ježíš, abychom vyzdvihli Boží slávu? Vyhýbáme se vždy tomu, abychom o bližním mluvili zle, a omlouváme ho, jestliže slyšíme, že ho jiní pomlouvají?

Ježíš bdí nad naším srdcem. A bdíme my nad Srdcem Ježíšovým, aby žádná urážka, které se Mu dostane, nebyla námi neodčiněna? Bdíme my sami ve všem, aby každá naše myšlenka, pohled, slovo, cit, tep a touha byly tolika strážemi kolem Ježíše a bděly nad Jeho Srdcem a odčiňovaly všechny urážky? A abychom tak mohli činit, prosíme Ježíše, aby bděl nad každým naším skutkem a pomohl nám On sám bdít nad naším srdcem?

Každý skutek, který konáme v Bohu, je božský život, který do sebe přijímáme, ale poněvadž jsme velmi omezení a Bůh je nezměrný, zmnožme tedy své skutky, nakolik je možné, abychom alespoň rozšířili svou schopnost rozumět a milovat.

A když nás náš Ježíš volá, jsme připraveni odpovědět? Boží volání se může dát uslyšet mnoha způsoby:

vnuknutími, četbou dobrých knih, příkladem. Může se dát uslyšet citelně půvabem milosti a také samotnou nepohodou.

§

Můj líbezný Ježíši, kéž Tvůj hlas stále zaznívá v mém srdci. A všechno, co mě obklopuje uvnitř i zvenčí, ať je nepřetržitým hlasem, který mě volá, abych Tě stále milovala, a harmonie Tvého božského hlasu kéž mi brání slyšet jakýkoliv jiný lidský hlas, který by mě rozptyloval.

Děkovná modlitba, str. 10

JEDENÁCTÁ HODINA *Od 3 do 4 hodin ráno*

Ježíš v Kaifášově domě

Přípravná modlitba, str. 9

Moje sklíčené a opuštěné Dobro, zatímco moje slabá přirozenost spí ve Tvém bolestném Srdci, můj spánek je často přerušován úzkostmi lásky a bolesti Tvého Božského Srdce. Mezi bděním a spánkem cítím štouchance, které Ti ušetřují, probouzím se a říkám:

„Ubohý Ježíši, opuštěný všemi, není nikoho, kdo by se ujal Tvé obrany. Ale zevnitř Tvého Srdce Ti nabízím svůj život, aby Tě podpíral, když do Tebe vrážejí.“

Znovu usínám, ale probouzí mě další tíseň lásky Tvého Božského Srdce a mé uši ohlušují nadávky, které na Tebe pokřikují, šuškáni, křik a shon lidí.

Má Lásko, proč jsou všichni proti Tobě? Proč Tě chce tolik rozzuřených vlků rozsápat? Cítím, jak mi v žilách stydne krev, když slyším, co chystají Tvoji nepřátelé, a chvěji se úzkostí, přemýšlejíc, jak Tě bránit.

Ale můj sklíčený Ježíš mě drží ve svém Srdci, svírá mě ještě silněji a říká mi:

„Má dcero, neučinil jsem nic zlého, a učinil jsem všechno: ‚Provinil jsem se‘ láskou, která zahrnuje všechny oběti, láskou nezměrné ceny. Jsme teprve na začátku. Ty buď v Mém Srdci, všechno pozoruj, miluj Mne, mlč a uč se. Nech svou stydlou krev stékat do Mých žil, aby občerstvila Mou Krev, která je všechna v plamenech. Nech své chvění plynout do Mých údů, abys byla se Mnou ztotožněna a aby ses mohla upevnit a zahřát a měla účast na Mých bolestech a zároveň abys mohla získat sílu, když Mne vidíš tolik trpět: To bude nejkrásnější obrana, kterou Mi poskytněš. Buď Mi věrná a pozorná.“

Má líbezná Lásko, hlomoz Tvých nepřátel je takový a tak velký, že mi už nedá spát. Štouchance se stávají prudšími. Slyším chrastění řetězů, jimiž Tě spoutali a tak sevřeli, že Ti ze zápěstí prýští Krev, již značíš ony ulice. Pamatuj, že moje krev je ve Tvé, a když ji Ty proléváš, má krev Tvou líbá, klaní se jí a podává zadostiučinění. Kéž je Tvá Krev světlem všem těm, kdo Tě v noci urážejí, a magnetem, aby přitáhla všechna srdce kolem Tebe.

Má Lásko a mé Všechno, zatímco Tě vláčejí, vzduch je jakoby ohlušován křikem a pískáním. Již přicházíš ke Kaifášovi. Jsi všecek mírný, skromný a pokorný. Tvá líbeznost a trpělivost je tak velká, že samotným nepřátelům nahání hrůzu. A Kaifáš je samá zuřivost a chtěl by Tě pohltit. Ach, jak dobře se odlišuje nevinnost a hřích!

Má Lásko, jsi před Kaifášem jako největší provinilec a odsuzován. Kaifáš se táže svědků, jaké jsou Tvé zločiny. Ach, učinil by lépe, kdyby se ptal, jaká je Tvoje láska! A ten Tě obviňuje z jedné věci a onen z druhé, mluví nesmysly a navzájem si protiřečí. A jak Tě obžalovávají, vojáci, kteří stojí u Tebe, Tě tahají za vlasy a Tvé nejsvětější Tváři uštědřují strašlivé políčky, že se rozléhají celou síní. Křiví Ti rty, bijí Tě, a Ty mlčíš a trpíš. A když se na ně podíváš, světlo Tvých očí sestupuje do jejich srdcí, oni je nemohou snést a vzdálí se od Tebe, ale přistoupí jiní, aby Tě hanobili ještě více.

Petrovo zapření

Ale mezi tolikerým obviňováním a potupami vidím, jak napínáš sluch a Srdce Ti tluče silně, jako by se mělo rozskočit bolestí. Řekni mi, mé zkormoucené Dobro, co je nového? Vždyť vidím, že Tvá láska je tak veliká, že to, co Ti hodlají učinit Tvoji nepřátelé, toužebně očekáváš a obětuješ za naši spásu. A Tvé Srdce s naprostým klidem podává zadostiučinění za pomluvy, zášť, křivá svědectví a zlo, které se úmyslně páchá vůči nevinným, a podává zadostiučinění za ty, kdo Tě urážejí, podněcování vůdci, a odčínuje urážky církevních duchovních.

A zatímco jsem s Tebou spojena, následuji Tvá vlastní zadostiučinění a pocituji proměnu v novou bolest, dosud neslýchanou. Řekni mi, řekni, co je to? Dej mi podíl na všem, Ježíši.

„Dcero, chceš to vědět? Slyším hlas Petra, jak říká, že Mne nezná, pak přísahá a potom se opět zapřísahá a zaklíná, že Mne nezná.

Petře, jakže! Neznáš Mne? Nepamatuješ si, kolika dobry jsem tě zahrnoval? Ach, jestliže Mi ostatní působí smrt útrapami, ty Mi působíš smrt bolestí! Ach, jaké zlo jsi učinil, když jsi Mne následoval zpovzdálí a pak ses vystavil příležitostí [ke hříchu]!“

Mé zapřené Dobro, jak se ihned poznají urážky Tvých nejdražších! Ježíši, chci nechat splynout svůj tep s Tvým, abych umenšila krutou trýzeň, kterou zakoušíš, a tento můj tep Ti přísahá věrnost a lásku a opakuje a přísahá tisíc a tisíckrát, že Tě zná. Ale Tvé Srdce se ještě neuklidní a chceš vidět Petra. Na Tvůj láskyplný pohled, který prolévá slzy kvůli jeho zapření, je Petr dojat, pláče a vzdaluje se a Ty, když jsi ho uvedl do bezpečí, se uklidňuješ a podáváš zadostičinění za urážky papežů a hlav Církve, zvláště těch, kteří se vystavují příležitostí [ke hříchu].

Mezitím na Tebe Tvoji nepřátelé dále žalují. Kaifáš vidí, že na jejich žaloby nic neodpovídáš, a říká Ti:

„Zapřísahám Tě při živém Bohu, abys mi řekl: Jsi Ty opravdu pravý Syn Boží?“

A Ty, má Lásko, máš na rtech vždy slovo pravdy, nabýváš vzezření nejvyšší vznešenosti a zvučným a lahodným hlasem (takže všichni jsou zasaženi a samotní démoni se říjí do pekelné propasti) odpovídáš:

„Ty to říkáš. Ano, Já jsem pravý Syn Boží a jednoho dne sestoupím v nebeských oblacích, abych soudil všechny národy.“

Na Tvá tvůrčí slova všichni ztichnou. Ustrnou a poděsí se. Ale Kaifáš se po několika okamžicích úleku vzpamatuje a celý rozzuřený více než lita šelma všem říká:

„Nač ještě potřebujeme svědky? Právě pronesl jedno velké rouhání! Nač ještě čekáme, abychom ho odsoudili? Už je hoden smrti!“

A aby svým slovům dodal více síly, roztrhne si oděv s takovým vztekem a zuřivostí, že se všichni jako jeden muž na Tebe vrhají, mé Dobro. A ten Tě bije pěstí po Hlavě, ten Tě tahá za vlasy, ten Tě políčkuje, ten Ti plive do Tváře, ten po Tobě šlape. Působí Ti taková a tak veliká muka, že se země chvěje a nebesa jsou jimi otřesena.

Má Lásko a můj Živote, jak Tě oni mučí, tak je mé ubohé srdce rozervané bolestí. Ach, dovol, abych vyšla z Tvého bolestného Srdce a místo Tebe čelila všem těmto urážkám. Kdyby mi to bylo možné, chtěla bych Tě vytrhnout z rukou Tvých nepřátel, ale Ty nechceš, protože to vyžaduje spása všech, a já jsem nucena se podřítit.

Ale, má líbezná Lásko, dovol, abych Tě dala do pořádku, abych Ti upravila vlasy, abych Ti odstranila plivance, abych Ti otřela Krev a uzavřela se do Tvé-

ho Srdce, protože vidím, že Kaifáš je unaven a chce si odpočinout, a tak Tě předává do rukou vojákům.

Proto Ti žehnám a také Ty požehnej mně a dej mi polibek své lásky. A já se uzavírám do výhně Tvého Božského Srdce, abych si zdřímla. Kladu ústa na Tvé Srdce, abych Tě líbala a z rozdílnosti Tvých tepů více či méně trpících mohla vnímat, jestli trpíš nebo odpočíváš. Proto Ti svýma rukama dělám křídla, abych Tě bránila, obímám Tě, tisknu se silně na Tvé Srdce a usínám.

Zamyšlení a zbožná cvičení

Ježíš je představen Kaifášovi, nespravedlivě obviněn a podroben neslýchaným mukám. Když je vyslýchan, vždy říká pravdu. A když Pán dopustí, aby nás tupili a nespravedlivě obviňovali, hledáme pouze Boha, který zná naši nevinu, nebo žebráme o ocenění a poctu od tvorů? Vychází z našich úst vždy pravda? Jsme nepřáteli jakéhokoliv úskoku a lži? Snášíme trpělivě posměch a zahanbení, která nám působí tvorové? Jsme ochotni dát život za jejich spásu?

§

Můj líbezný Ježíši, jak se od Tebe liším! Učiň, aby mé rty říkaly stále pravdu, takže zasáhnou srdce těch, kdo mě poslouchají, aby všechny vedly k Tobě.

Děkovná modlitba, str. 10

DVANÁCTÁ HODINA

Od 4 do 5 hodin ráno

Ježíš uprostřed vojáků

Přípravná modlitba, str. 9

Ježíši, Živote můj nejsladší, zatímco jsem spala přivinutá k Tvému Srdci, přechasto jsem pocítovala trny, které probodávají Tvé nejsvětější Srdce. A protože se chci vzbudit, abys měl alespoň jednu bytost, která by si všímala všech Tvých bolestí a projevovala Ti soucit, tisknu se ještě silněji na Tvé Srdce, a když živě cítím bodání, probouzím se. Ale co to vidím? Co to slyším? Chtěla bych Tě ukryt ve svém srdci a sama se místo Tebe vystavit přijetí tak bolestných útrap a tak nevypověditelných potup a ponižování. Ale jenom Tvá láska byla schopna snášet tolik urážek. Můj nejtrpělivější Ježíši, co jsi mohl čekat od tak nelidského pokolení?

Už vidím, jak si z Tebe tropí žerty. Pokrývají Tvou Tvář hustými plivanci, světlo Tvých krásných očí je zakryto plivanci. A Ty vysíláš ze svých očí proudy slz pro naši spásu, a tak ze svých očí vyplavuješ ony plivance. A poněvadž srdce Tvých nepřátel není schopné vidět světlo Tvých očí, znovu se vracejí k tomu, že je pokryjí plivanci.

Jiní si dodají ve zlu ještě více odvahy, otevrou Tvá přelíbezná ústa a naplní Ti je páchnoucími plivanci,

až jim samým je z toho na zvracení. A jelikož ty plivance stékají a ukazují vznešenost Tvé Tváře a Tvou nadpozemskou líbeznost, jsou zhrozeni a zahanbeni sebou samými. A aby byli volnějši, zavážou Ti oči odporným hadrem, aby se mohli nerušeně vyřádit na Tvé klaněníhodné Osobě. Bijí Tě tedy bez smilování, smýkají Tebou, dupou po Tobě nohama a znovu Tvou Tvář a Hlavu tlučou pěstmi a políčkují, drápou Tě, tahají Tě za vlasy a tepou Tě bod po bodu.

Ježíši, má Lásko, srdce nevydrží, když Tě vidím v tolika bolestech. Ty chceš, abych zaznamenala všechno, ale já cítím, že bych si chtěla zakrýt oči, abych neviděla tak bolestné scény, které rvou srdce z každé hrudi, ale láska k Tobě mě nutí, abych se dívala, co se s Tebou děje. A vidím, že ani nehlesneš, že neříkáš ani slovo na svou obhajobu, že jsi v rukou těchto vojáků jako cár hadru a mohou s Tebou dělat, co chtějí, a když vidím, jak po Tobě skáčou, bojím se, že zemřeš pod jejich nohama.

Mé Dobro a mé Všechno, pociťuji kvůli Tvým útrapám takovou bolest, že se mi chce křičet tak silně, aby mě slyšeli tam nahoře v nebi, a volat Otce, Ducha Svatého a všechny anděly a tady dole na zemi, od jednoho místa k druhému, volat nejprve sladkou Matičku a pak všechny duše, které Tě milují, abychom kolem Tebe vytvořili kruh, a tak těmto drzým vojákům zabráníme, aby se přiblížili a dále Tě tupili a trápili. A spolu s Tebou podáme zadostiučinění za všechny druhy hříchů páchaných v noci, především za ty, kterých se

během noci dopouštějí sektáři na Tvé svátostné Osobě, a za všechny urážky duší, které v noci zkoušky nezachovají věrnost.

Ale vidím, mé potupené Dobro, že vojáci, unavení a opilí, by si chtěli odpočinout. A mé ubohé srdce, zkrúšené a rozervané tolika Tvými bolestmi, nechce zůstat jenom s Tebou, a pociťuje potřebu další společnosti.

Ach, má líbezná Matičko, buď Ty mou nerozlučnou Společnicí a spolu obejměme Ježíše, abychom Mu poskytly útěchu. Ježíši, spolu s Matičkou Tě líbám a žehnám Ti a s Ní se oddám spánku lásky na Tvém klaněníhodném Srdci.

Zamyšlení a zbožná cvičení

Ježíš je v této hodině uprostřed vojáků s neochvějným duchem a s železnou stálostí. Byť je sám Bůh, trpí všechno týrání, kterým Ho zahrnují vojáci, a dívá se na ně s takovou láskou, že se zdá, jako by je vybízel, aby Mu uštedřili ještě více útrap.

A jsme my v opakovaném utrpení stálí, nebo si naříkáme, jsme rozmrzelí a ztrácíme pokoj, onen pokoj srdce nezbytný k tomu, aby v nás Ježíš mohl nalézt šťastný příbytek?

Pevnost je ta ctnost, která dává poznat, zda v nás opravdu kraluje Bůh. Jestliže je naše ctnost pravá, bu-

deme ve zkoušce pevní s pevností, která není nestálá, ale vždy totožná se sebou samou, a jedině tato pevnost nám daruje pokoj. Jak budeme stálejší v dobru, v utrpení a v jednání, tak kolem sebe rozšíříme pole, kde bude Ježíš rozšiřovat své milosti. A proto, jestliže budeme nestálí, malé bude naše pole a Ježíš se bude moci rozšířit málo nebo vůbec ne. Jestliže naopak budeme pevní a stálí, Ježíš, když nalezne rozsáhlé pole, najde v nás svou oporu a podporu a místo k rozšíření svých milostí.

Jestliže chceme, aby náš milovaný Ježíš v nás odpočíval, obklopme Ho touž pevností, s níž sám jednal pro naši spásu. On takto chráněn zůstane v našem srdci v sladkém odpočinku.

Ježíš se díval s láskou na ty, kdo Ho týrali. A díváme se my se stejnou láskou na ty, kdo nás urážejí? A je láska, kterou jim ukazujeme, tak veliká, že je pro jejich srdce hlasem tak mocným, aby je obrátila k Ježíši?

§

Můj Ježíši, Lásko bez hranic, dej mi tuto lásku a učiň, aby každá bolest volala duše k Tobě.

Děkovná modlitba, str. 10

TŘINÁCTÁ HODINA

Od 5 do 6 hodin ráno

Ježíšovo věznění

Přípravná modlitba, str. 9

Můj vězni Ježíši, procitla jsem a nenalézám Tě. Srdce mi silně buší, neklidné láskou. Řekni mi, kde jsi? Můj anděli, dones mě do Kaifášova domu. Ale obcházím kolem a kolem, pátrám všude, a nenalézám Tě. Má Lásko, rychle, svýma rukama zahýbej řetězy, jimiž máš mé srdce připoutáno k svému, a přitahuj mě k sobě, abych mohla přiletět a vrhnout se Ti do náručí. A Ty, má Lásko, zasažen mým hlasem a chtěje mou společnost, již mě přitahuješ a vidím, že Tě uvrhli do vězení. Zatímco mé srdce jásá radostí, že Tě našlo, je zraněno bolestí, když vidím, jak Tě zřídili. Vidím Tě s rukama zezadu přivázanýma ke sloupu, nohy sevřené a spoutané. Nejsvětější Tvář je zhmožděná, opuchlá a zkrvavená kvůli hrozným políčkům. A Tvé nejsvětější oči jsou bledé, Tvé zřítelnice jsou unavené a obtěžkané bděním, Tvé vlasy jsou celé rozcuchané, Tvá nejsvětější Osoba je celá zbitá a navíc si nemůžeš pomoci a očistit se, protože jsi spoután. A já se, můj Ježíši, se vzlykáním vinu k Tvým nohám a říkám Ti: „Ach, jak Tě zřídili, Ježíši!“

A Ježíš se na mě dívá a odpovídá:

„Pojď, Má dcero, a dávej pozor na všechno, co vidíš, že konám, abys to konala spolu se Mnou a Můj život aby mohl pokračovat v tobě.“

A hle, s úžasem vidím, že místo aby ses zabýval svými útrapami, s nepopsatelnou láskou myslíš na oslavu Otce, abys Mu podal náhradu za to, co jsme Mu povinni, a voláš všechny duše kolem sebe, abys vzal všechno jejich zlo na sebe a dal jim všechna dobra. A poněvadž jsme už na úsvitu dne, slyším Tvůj líbezný hlas, jak říká:

„Otče Svatý, vzdávám Ti díky za všechno, co jsem vytrpěl a co Mi zbývá vytrpět. A jako tento úsvit volá den a den dává vyjít slunci, tak ať se úsvit milosti rozbřeskuje ve všech srdcích, a když se promění v den, abych Já, Božské Slunce, mohl vzejít ve všech srdcích a kralovat nade všemi. Vidíš, Otče, tyto duše? A Já se Ti chci zodpovídat za všechny, za jejich myšlenky, slova, skutky a kroky, a to za cenu své Krve a smrti.“

Můj Ježíši, Lásko bez hranic, připojuji se k Tobě a také já Ti děkuji za to, co jsi mi dal vytrpět, i za to, co mi vytrpět zbývá, a prosím Tě, abys dal ve všech srdcích vzejít úsvitu milosti, protože Ty, Božské Slunce, můžeš povstat ve všech srdcích a kralovat nade všemi.

Můj líbezný Ježíši, ještě vidím, že podáváš zadostiučinění za všechny prvotiny myšlenek, citů a slov, které na počátku dne nejsou obětovány Tobě, aby Ti

vzdaly čest, a svoláváš do sebe jako do opatrování myšlenky, city a slova tvorů, abys podal zadostiučinění a vzdal Otcí slávu, jíž jsou Mu povinováni.

Můj Ježíši, Božský Mistře, poněvadž v tomto vězení máme volnou hodinu a jsme sami, chci učinit nejen to, co činíš Ty, ale chci Tě očistit, upravit Ti vlasy a celá se vlít v Tebe. Proto se přibližuji k Tvé nejsvětější Hlavě, a když dávám do pořádku Tvé vlasy, chci Ti podat zadostiučinění za tolik myslí převrácených a plných pozemskosti, které pro Tebe nemají ani jednu myšlenku, a když se vlijí v Tvou mysl, chci v Tobě spojit všechny myšlenky tvorů a vlít je ve Tvé myšlenky, abych našla dostatečné zadostiučinění za všechny špatné myšlenky a za tolik zadušených osvěcení a vnuknutí. Chtěla bych všechny myšlenky učinit jedno s Tvými, abych Ti dala pravé zadostiučinění a dokonalou slávu.

Můj sklíčený Ježíši, líbám Tvé smutné oči se slzami na krajíčku, které nemůžeš osušit, ani si setřít plivance, jimiž Tě znečistili, protože máš ruce připoutané ke sloupu. A poněvadž poloha, v níž Tě spoutali, je trýznivá, nemůžeš zavřít své unavené oči, aby sis odpočinul. Má Lásko, jak ráda bych Ti udělala lůžko ze svého náručí, abych Ti poskytla odpočinek, a chci Ti osušit oči a prosit Tě za odpuštění a podat Ti zadostiučinění za to, kolikrát jsme neměli úmysl líbit se Ti a hledět na Tebe, abychom viděli, co jsi od nás chtěl, co jsme měli vykonat, a kam jsi chtěl, abychom šli. A chci vlít své oči a [oči] všech tvorů ve Tvé, abych

Tvéma vlastníma očima mohla podat zadostiučinění za všechno zlo, které jsme spáchali zrakem.

Můj žalostný Ježíši, líbám Tvé nejsvětější uši unavené tolika potupami během celé noci a mnohem více ozvěnou všech urážek tvorů, které se rozléhají v Tvém sluchu. Prosím Tě za odpuštění a podávám zadostiučinění za to, kolikrát jsi nás volal a byli jsme hluší nebo jsme předstírali, že Tě neslyšíme, a Ty, mé unavené Dobro, jsi opakoval volání, ale nadarmo. Chci vlít své uši a uši všech tvorů ve Tvé, abych podávala neustálé a úplné zadostiučinění.

Můj láskyplný Ježíši, líbám Tvou nejsvětější Tvář, celou podlitou od políček. Žádám Tě o odpuštění a podávám zadostiučinění za to, kolikrát jsi nás Ty volal, abychom byli Tvými smírnými oběťmi, a my jsme se připojili k Tvým nepřátelům a uštedřili jsme Ti políčky a plivance. Můj Ježíši, chci vlít svou tvář ve Tvou, abych Ti obnovila Tvou vrozenou krásu a podala Ti úplné zadostiučinění za všechno ponižování, které se páchá vůči Tvé nejsvětější Vznešenosti.

Mé Dobro plné hořkosti, líbám Tvá líbezná ústa, rozbolavělá od ran pěstí a vyprahlá láskou. Chci vlít svůj jazyk a jazyky všech tvorů ve Tvůj, abych Tvým vlastním jazykem podala zadostiučinění za všechny hříchy a špatné rozhovory, které se vedou. A chci, můj žíznící Ježíši, spojit všechny hlasy v jedno s Tvým, abych způsobila, že když se Tě budou chystat urážet, Tvůj hlas splyne s hlasy tvorů a bude

moci udusit hlasy hříchu a změnit je v hlasy chvály a lásky.

Ježíši spoutaný řetězy, líbám Tvou šíji, utiskovanou těžkými řetězy a provazy, které běží od hrudi až za ramena a vedou k pažím a tak Tě drží těsně připoutaného ke sloupu. Tvé ruce jsou již opuchlé a zčernalé od těsných pout a z více míst prýští Krev. Dovol, můj spoutaný Ježíši, abych Tě odvázala, a jestliže jsi rád spoutaný, abych Tě poutala řetězy lásky, které jsou sladké, a místo aby Ti působily utrpení, Ti ulehčí. A zatímco Tě odvazuji, chci se vlít ve Tvou šíji, abych mohla spolu s Tebou podat zadostiučinění za všechna lpění a dát všem řetězy Tvé lásky.

Chci se vlít ve Tvou hrud', abych mohla podat zadostiučinění za všechen chlad a tak naplnit hrud' všech tvorů Tvým ohněm, když vidím, že ho obsahuješ tolik, že ho nemůžeš pojmout. Chci se vlít v Tvá ramena, abych mohla podat zadostiučinění za všechna nedovolená potěšení a lásku k pohodlí a abych všem dala ducha oběti a lásku k utrpení. Chci se vlít v Tvé ruce, abych podala zadostiučinění za všechny zlé skutky a za dobro vykonané špatně a s opovržlivostí a abych všem dala vůni Tvých skutků. Vlívám se v Tvé nohy a zadržuji všechny kroky tvorů, abych za ně podala zadostiučinění a dala všem Tvé kroky, aby kráčeli svatě.

A teď, můj sladký Živote, dovol, abych se vlila ve Tvé Srdce a uzavřela všechny city, tep a touhy

a podala za ně zadostiučinění spolu s Tebou a abych všem dala Tvé city, tep a touhy, aby Tě již nikdo ne-urážel.

Ale teď na vlastní uši slyším rachocení klíčů: Jsou to Tvoji nepřátelé, kteří přicházejí, aby Tě vyvedli z vězení. Ježíši, chvěji se a mrazí mě. Znovu budeš v rukou svých nepřátel. Co s Tebou bude?

Zdá se mi, že také slyším rachocení klíčů od svatostánků: Kolik znesvěčujících rukou je přichází otevřít, aby Tě snad přiměli sestoupit do svatokrádežných srdcí! V kolika nehodných rukou jsi nucen se nalézat! Můj vězni Ježíši, chci se nalézat ve všech Tvých věze-ních lásky, abych byla svědkem, když Tě Tvoji služeb-níci propouštějí z vězení, a abych Ti dělala společnost a podávala zadostiučinění za urážky, kterých se Ti může dostávat.

Vidím, že Tvoji nepřátelé jsou blízko, a Ty zdravíš vycházející slunce, poslední z Tvých dní. A když Tě odvazují a vidí naprostou vznešenost a že na ně hledíš s tak velikou láskou, na oplátku Ti ušetří na Tvář po-líčky tak silné, až zrudne Tvou nejdražší Krví.

Má Lásko, dříve než vyjdu z vězení, Tě ve své bo-lesti prosím o požehnání, abych měla sílu Tě následo-vat po zbytek Tvého utrpení.

Zamyšlení a zbožná cvičení

Ježíš ve vězení, připoután ke sloupu a neschopen pohybu je znečištěn plivanci a blátem. Hledá naši duši, aby Mu dělala společnost. A jsme my spoko-jeni, že jsme sami s Ježíšem, nebo hledáme společ-nost tvorů? Náš jediný dech, náš jediný tep – není to sám Ježíš?

Milující Ježíš, aby nás připodobnil sobě, poutá na-še duše vyprahlostmi, sklíčeností, bolestmi a jakým-koliv jiným druhem umrtvování. A jsme my spokojeni, když se necháváme spoutávat Ježíšem v onom vězení, do něhož nás vrhá Jeho láska, to jest temnota, sklíče-nost a jiné? Ježíš je ve vězení. Cítíme v sobě sílu a při-pravenost uvěznit se v Ježíši z lásky k Němu?

Zkormoucený Ježíš naléhavě toužil po naší duši, abychom Mu sňali pouta a podepřeli Ho v bolestné poloze, v níž se nalézal. A toužíme my, aby jedině Je-žíš přišel, dělal nám společnost, rozvázal nás z řetě-zů každé vášně a spoutal nás silnějšími řetězy ve svém Srdci? A klademe své bolesti jako družinu okolo trpí-cího Ježíše, abychom Mu odstranili plivance a bláto, které Mu posílají hříšníci? Ježíš se ve vězení modlí. A je naše modlitba stálá s Ježíšem?

§

Můj Ježíši spoutaný řetězy, Ty ses stal vězněm z lásky ke mně, a já Tě prosím, abys v sobě uvěznil

mysl, jazyk, srdce a mě celou, abych neměla žádnou svobodu a Ty abys nade mnou měl naprosté panství.

Děkováná modlitba, str. 10

ČTRNÁCTÁ HODINA

Od 6 do 7 hodin ráno

**Ježíš znovu před Kaifášem
a pak přiveden k Pilátovi**

Přípravná modlitba, str. 9

Můj bolestný Ježíši, již jsi z vězení venku, jsi tolik vyčerpaný a vrávoráš při každém kroku. Chci se postavit po Tvém boku a podpírat Tě, když uvidím, že padáš.

Vidím, že Tě vojáci vedou před Kaifáše, a Ty, můj Ježíši, se uprostřed nich objevuješ jako Slunce, a ačkoliv jsi znetvořen, všude šíříš světlo. Už vidím, jak Kaifáš jása radostí, když Tě vidí tak zle zuboženého. Je velmi oslněn odrazem Tvého světla a ve své zuřivosti se obrací, aby Tě vyslychal:

„Takže ty jsi skutečně pravý Syn Boží?“

A Ty, má Lásko, s nejvyšší vznešeností, s působem své řeči a s obvyklým důrazem odpovídáš líbezně a dojemně, že to uchvacuje srdce:

„Ano, Já jsem pravý Syn Boží.“

A Tvoji nepřátelé, třebaže v sobě cítí sílu Tvého slova, celí se zalykají, nechtějí se dovědět nic jiného a jednohlasně křičí:

„Je hoden smrti, je hoden smrti!“

Kaifáš potvrzuje rozsudek smrti a posílá Tě k Pilátovi. A Ty, můj odsouzený Ježíši, přijímáš tento rozsudek s takovou láskou a odevzdaností, že jej ničemnému veleknězi téměř vytrhneš, a podáváš zadostiučinění za všechny hříchy páchané úmyslně a s veškerou zlobou a za ty, kteří místo aby byli sklíčení ze zla, nad ním plesají a jásají nad samotným hříchem, a to je přivádí k slepotě a k tomu, že udusí každé osvícení a každou milost. Můj Živote, Tvá zadostiučinění a modlitby se nesou ozvěnou v mém srdci a podávám zadostiučinění a modlím se spolu s Tebou.

Má líbezná Lásko, vidím, že vojáci ztratili i to málo úcty k Tobě, když Tě vidí odsouzeného k smrti, chápou se Tě, nasadí provazy a řetězy, svážou Tě tak silně, že Tvou Božskou Osobu téměř zbaví pohybu, strkají do Tebe a smýkají Tebou a vyhodí Tě z Kaifášova paláce.

Očekávají Tě davy lidí, ale nikdo, aby se Tě zastal. A Ty, mé Božské Slunce, vycházíš mezi ně a chceš všechny zahalit svým světlem.

A jak učiníš první kroky a chceš všechny kroky tvorů uzavřít do svých, prosíš a podáváš zadostiučinění za ty, kdo činí první kroky [dne], aby jednali se špatným úmyslem: někdo, aby se mstil, někdo, aby zabil, někdo, aby zradil, někdo, aby loupil, nebo za jiným účelem. Ach, jak všechny tyto hříchy zraňují Tvé

Srdce! A abys tak velikému zlu zabránil, prosíš, podáváš zadostiučinění a obětuješ sebe celého.

Ale jak Tě následuji, vidím, mé Slunce Ježíši, že se hned, jak sestupuješ z Kaifášova paláce, setkáváš s krásnou Marií, naší líbeznou Matičkou. Vaše pohledy se setkávají, navzájem se zraňují, a ačkoliv se Vám dostává úlevy, když se vidíte, přece se rodí nové bolesti: pro Tebe, když vidíš krásnou Matku probodenou, bledou a zahalenou v žalu, a pro drahou Matičku, když vidí Tebe, Božské Slunce, zatemnělého a pokrytého tolika potupami, plačícího a zahaleného Krví. Ale nemůžete se z výměny pohledů těšit dlouho a s bolestí, že si nemůžete říci ani slovo, si Vaše Srdce řeknou všechno a Vy, splynutí jeden v druhém, se přestanete na sebe dívat, protože Tě vojáci strkají. A tak, pošlapáván a vláčen, dojdeš k Pilátovi.

Můj Ježíši, v následování Tebe se spojuji s probodenou Matičkou a vlévám se v Tebe spolu s Ní. A Ty mi věnuj svůj pohled lásky a požehnej mi.

Zamyšlení a zbožná cvičení

Ježíš vychází na denní světlo a je přiveden před Kaifáše a s pevným duchem potvrzuje, že je Syn Boží. A když vycházíme my, míříme k Ježíši? Je naše vystupování příkladem pro druhé a svolávají naše kroky duše kolem Ježíše jako magnet? Celý Ježíšův život je neustálým voláním duší. Jestliže se sjednotíme s Jeho

Vůlí, to jest, jestliže naše nohy, jak kráčejí, budou volat duše, jestliže náš tep bude ozvěnou božského tepu a sladí se s ním a bude si žádat duše, a tak ve všem ostatním – když budeme takto jednat, utvoříme v sobě samotné Ježíšovo Lidství. Takže každé volání duší navíc, které učiníme, je známkou navíc, kterou od našeho Ježíše přijímáme. Je náš život stále stejný, nebo se mění k horšímu podle setkání, jaká máme?

§

Můj Ježíši, Svatosti, jíž není rovno, ved' mě a učiň, aby i moje vnější chování zjevovalo celý Tvůj božský život.

Děkovná modlitba, str. 10

PATNÁCTÁ HODINA

Od 7 do 8 hodin ráno

Ježíš před Pilátem

Pilát Ho posílá k Herodovi

Přípravná modlitba, str. 9

Mé spoutané Dobro, Tvoji nepřátelé společně s kněžími Tě představují Pilátovi, a předstírajíce svatost a skrupulozitu, protože mají slavit Velikonoce, zůstanou venku v atriu. A když Ty, má Lásko, vidíš hloubku jejich zloby, podáváš zadostiučinění za všechnu přetvářku náboženského sboru. Také já podávám zadostiučinění spolu s Tebou.

Ale zatímco se Ty zaměstnáváš jejich dobrem, oni Tě naopak začnou u Piláta obžalovávat a zvracejí všechn jen, který proti Tobě mají. Pilát dává najevo, že není spokojen s obžalobou, kterou vůči Tobě vznášejí, a aby Tě mohl odsoudit důvodně, volá Tě stranou a sám Tě vyslychá a táže se Tě:

„Ty jsi židovský král?“

A Ty, můj opravdový Králi Ježíši, odpovídáš:

„Mé království není z tohoto světa, jinak by Mne bránily tisíce legií andělů.“

A Pilát, pohnut lahodností a důstojností Tvé řeči, Ti překvapen říká:

„Jakže, ty jsi král?“

A Ty:

„Ty to říkáš. Já jsem Král a přišel jsem na svět, abych učil pravdě.“

Pilát nechce vědět nic jiného, přesvědčen o Tvé nevině, vyjde na terasu a říká:

„Já na tomto člověku nenalézám žádnou vinu.“

Židé, rozzuření, Tě obviňují z mnoha dalších věcí, a Ty mlčíš a nehájíš se a podáváš zadostiučinění za slabosti soudců, když se nalézají před zpupnými, a za jejich nespravedlnosti, a modlíš se za nevinné, utiskované a opuštěné. Proto Pilát, když vidí zběsilost Tvých nepřátel, a aby se Tě zbavil, Tě posílá k Herodovi.

Ježíš před Herodem

Můj božský Králi, chci opakovat Tvé modlitby a zadostiučinění a doprovodit Tě až k Herodovi. Vidím, že rozlícení nepřátelé by Tě chtěli pohltit, a za urážek, posměšků a tupení Tě vedou a tak dospěješ před Heroda, který se napaňuje a klade Ti mnoho otázek. Ty neodpovídáš a ani se na něho nepodíváš. A Herodes rozhně-

ván, protože není uspokojen ve své zvědavosti a cítí se pokořen Tvým dlouhým mlčením, prohlásí všem, že jsi blázen a bez rozumu, a nařizuje, aby s Tebou jako takovým zacházeli. A aby si z Tebe ztropil žerty, dá Tě obléci do bílého šatu a předá Tě do rukou vojáků, aby s Tebou dělali, čeho nejhoršího jsou schopni.

Můj nevinný Ježíši, nikdo na Tobě nenalézá vinu, jenom židé, protože jejich předstíraná zbožnost nezasluhuje, aby v jejich mysli zazářilo světlo pravdy.

Můj Ježíši, nekonečná Moudrosti, kolik Tě stojí být prohlášen za blázna! Vojáci s Tebou jednají svévolně, vrhnou Tě na zem, šlapou po Tobě, špiní Tě plivanci, hanobí Tě, bijí Tě holemi a jsou to takové rány, že se cítíš, jako bys umíral. Bolesti, potupy a ponižování, které Ti působí, jsou takové, že andělé pláčou a křídly si zakrývají tvář, aby je neviděli.

Můj blázne Ježíši, také já Tě chci nazývat bláznem, ale bláznem lásky. A bláznovství Tvé lásky je tak veliké, že místo aby ses rozčílil, prosíš a podáváš zadostiučinění za ctižádostivost králů, kteří dychtí po kralování ke škodě národů, za tolik krveprolití, kterých se dopouštějí, za tolik krve, kterou prolévají kvůli svému rozmaru, za všechny hříchy zvědavosti a za viny páchané na královských dvorech a ve vojscích.

Můj Ježíši, jak je líbezné vidět Tě uprostřed tolika urážek, jak prosíš a podáváš zadostiučinění. Tvá slova se rozléhají v mém srdci a následují, co konáš Ty.

A teď dovol, abych se postavila po Tvém boku, přijala účast na Tvých bolestech a utěšila Tě svou láskou, a když od Tebe zaženu nepřátele, abych Tě vzala do své náruče, občerstvila Tě a políbila Tě na čelo.

Má sladká Lásko, vidím, že Ti nedají pokoj, a Herodes Tě posílá k Pilátovi. Jestliže příchod byl bolestný, návrat bude ještě tragičtější, protože vidím, že židé jsou ještě rozzuřenější než předtím a jsou odhodláni Tě za každou cenu poslat na smrt.

Proto Tě chci políbit dříve, než vyjdeš z Herodova paláce, abych Ti dosvědčila svou lásku uprostřed tolika útrap. A Ty mě posilni svým polibkem a svým požehnáním a já Tě budu následovat před Piláta.

Zamyšlení a zbožná cvičení

Ježíš je představen Pilátovi, uprostřed tolika urážek a ponižování je stále líbezný, nikým nepohrdá a ve všech se snaží dát zazářit světlu pravdy. A cítíme se my se všemi stejně? Snažíme se přemáhat špatnou náladu, jestliže nám nějaká osoba není nakloněna? Když jednáme s lidmi, snažíme se vždy dát poznat Ježíše a dát v nich zazářit světlu pravdy?

§

Ježíši, můj líbezný Živote, vlož do mých úst své slovo a učiň, abych vždy mluvila Tvým jazykem.

Ježíš před Herodem mlčí, oděn jako blázen, a trpí neslýchanými bolestmi. A když jsme my pomlouváni, vysmíváni, uráženi a tupeni, myslíme na to, že nám Pán chce dát božskou podobu? Myslíme ve svých útrapách, v ponižováních a ve všem, co naše ubohé srdce bude moci zakoušet, na to, že nám Ježíš svým dotykem dává bolest, která nás Jeho dotykem přetváří v Něho a dává nám Jeho podobu? A když se nám vrací utrpení, myslíme na to, že nás Ježíš pozoruje, není s námi spokojen, a tudíž nám dává další nesnáz, aby nás mohl ve všem připodobnit sobě? Můžeme po Ježíšově příkladu říci, že máme vládu sami nad sebou, a že místo abychom v protivenstvích odpovídali, dáváme přednost mlčení? Nedáme se někdy přemoci zvědavostí?

Do každé bolesti, kterou lze trpět, je třeba vložit úmysl, že ona je životem, který dáváme Ježíši, abychom vyprošovali duše, a když duše vložíme do Boží Vůle, naše bolest se stane kruhem, do něhož uzavíráme Boha a duše, abychom je spojili Ježíšem.

§

Má Lásko a mé Všechno, Ty sám se ujmi vlády nad tímto mým srdcem a drž je ve svých rukou, abych v sobě mohla za všech okolností napodobit Tvou velkou trpělivost.

Děkováná modlitba, str. 10

ŠESTNÁCTÁ HODINA

Od 8 do 9 hodin ráno

Ježíš je přiveden zpět před Piláta
a odstrčen za Barabáše

Ježíš je bičován

Přípravná modlitba, str. 9

Můj zmučený Ježíši, mé ubohé srdce Tě v úzkostech a bolestech následuje, a když Tě vidím oblečeného za blázna a poznávám, že to jsi Ty, nekonečná Moudrost, která dává rozum všem, upadám v blouznění a říkám: „Jakže! Ježíš blázen? Ježíš zločinec?“ A nyní budeš odstrčen za největšího zločince, za Barabáše.

Můj Ježíši, Svatosti, již není rovno, již jsi znovu před Pilátem. Když Tě vidí tak zle zuboženého a oblečeného za blázna a že ani Herodes Tě neodsoudil, je ještě více rozhořčen proti židům a více se přesvědčuje o Tvé nevině a nechtěl by Tě odsoudit. Nicméně chce židům dát nějaké zadostiučinění, bezmála aby uhasil jejich nenávist, běsnění, zuřivost a palčivou žízeň, kterou mají po Tvé Krvi, a představuje Tě spolu s Barabášem. Ale židé křičí:

„Nechceme svobodu pro Ježíše, ale pro Barabáše!“

A tak Pilát, nevěda, jak je uklidnit, Tě odsoudí k bičování.

Můj odstrčený Ježíši, srdce mi puká, když vidím, že zatímco se židé Tebou zabývají, aby Ti přivodili smrt, Ty, pohroužen do sebe, myslíš na to, abys dal všem život, a když zbystrím sluch, slyším, jak říkáš:

„Otče Svatý, pohleď na svého Syna oděného za blázna. To Ti podává zadostiučinění za bláznovství tolika tvorů padlých do hříchu. Necht' je tento bílý šat před Tebou jako omluva pro tolik duší, které se odívají ponurým šatem hříchu. Pohleď, Otče, na nenávist, běsnění a zuřivost, jakou mají vůči Mně, že kvůli žizni po Mé Krvi téměř ztrácejí světlo rozumu. A Já Ti chci podat zadostiučinění za všechnu nenávist, mstu, hněv a vraždy a všem vyprošovat světlo rozumu.

Ještě na Mne pohleď, Můj Otče: Je možné způsobit větší potupu? Odstrčili Mne za největšího zločince. A Já chci podat zadostiučinění za všechno odstrkování, které se děje. Ach, celý svět je plný odstrkování! Někdo Nás odstrkuje za nějaký mrzký prospěch, někdo za pocty, někdo za marnivost, někdo za potěšení, za náklonnost, za důstojnost, za hýření a nakonec za samotný hřích. Všichni tvorové Nás jednomyslně odstrkují i za každou nepatrnou pošetilost. A Já jsem připraven přijmout své odstrčení za Barabáše, abych podal zadostiučinění za odstrkování od tvorů.“

Můj Ježíši, cítím, jak umírám bolestí a zahanbením, když vidím Tvou velikou lásku uprostřed tolika bolestí a Tvé hrdinné ctnosti uprostřed tolika útrap a potup. Tvá slova a zadostiučinění se jako tolik ran rozléhají v mém ubohém srdci a ve své bolesti opakují Tvé modlitby a Tvá zadostiučinění. Nechci se od Tebe odloučit ani na okamžik, jinak by mi uniklo mnoho věcí z toho, co Ty konáš.

A hle, co vidím? Vojáci Tě vedou ke sloupu, aby Tě bičovali. Má Lásko, následuji Tě a Ty se na mne dívej svým pohledem lásky a dávej mi sílu, abych byla přítomna Tvému bolestnému krveprolití.

Ježíš je bičován

Můj nejčistší Ježíši, už jsi u sloupu. Rozběsnění vojáci Tě rozvazují, aby Tě k němu připoutali. Ale to nestačí: Zbavují Tě Tvých šatů, aby vykonali kruté krveprolití Tvého nejsvětějšího Těla. Má Lásko, můj Živote, cítím, jak omdlévám bolestí, když Tě vidím nahého. Ty se chvěješ od hlavy až k patě, Tvá nejsvětější Tvář se barví panickým ruměncem. A Tvé zahanbení a vyčerpanost jsou tak veliké, že se neudržíš na nohou a padáš k patě sloupu, ale vojáci Tě podepřou, ne aby Ti pomohli, ale aby Tě mohli připoutat, a nedají Ti padnout.

Již berou provazy a svazují Ti ruce tak těsně, že ihned otečou a z konečků prstů prýští Krev. Pak ve-

dou provazy a řetězy od prstence sloupu kolem Tvé nejsvětější Osoby až k nohám a připoutají Tě ke sloupu tak těsně, že se nemůžeš ani pohnout, aby se tak na Tobě mohli nevázaně vybouřit.

Můj Ježíši zbavený šatu, dovol, abych vylila své srdce, jinak již nebudu dále schopna vidět Tě tolik trpět. Jakže? Ty, který odíváš všechny stvořené věci, slunce světlem, nebe hvězdami, rostliny listím a ptáky peřím, Ty budeš zbaven šatu? Jaká opovážlivost! Ale můj milující Ježíš se světlem, které vydávají Jeho oči, mi říká:

„Mlč, dcero. Bylo nezbytné, abych byl zbaven šatu a tak abych podal zadostiučinění za tolik [lidí], kteří se zbavují každého studu, čistoty a nevinnosti, kteří se zbavují každého dobra a ctnosti a Mé milosti a odívají se každou hrubostí a žijí na způsob zvířat. Svým panickým ruměncem jsem chtěl podat zadostiučinění za tolik nepočestností, změkčilostí a hrubých potěšení. Proto dávej pozor na to, co konám, modli se a podávej zadostiučinění spolu se Mnou a upokoj se.“

Bičovaný Ježíši, Tvá láska nezná hranic. Vidím, že se katani chápou provazů a bijí Tě bez smilování, takže celé Tvé nejsvětější Tělo se pokrývá podlitinami, a bijí Tě s takovým běsněním a zuřivostí, že jsou již unaveni. Ale další dva nastupují na jejich místo. Berou ostnaté pruty a bijí Tě tolik, že se z Tvého nejsvětějšího Těla ihned začne v proudech řinout Krev. Pak je celé zmrskají, vytvoří rýhy a naplní je ranami.

Ale to nestačí: Ještě jiní dva nastupují na jejich místo a s železnými řetězy opatřenými háčky pokračují v bolestném prolévání Krve. Při prvních úderech se zbitá a poraněná tkáň trhá ještě více a útržky padají na zem. Jsou odhaleny kosti a Krve vytéká tolik, že okolo sloupu vytváří kaluž.

Můj Ježíši, má obnažená Lásko, zatímco Ty jsi pod přívalem ran, já se vinu k Tvým nohám, abych mohla mít účast ve Tvých bolestech a byla celá pokryta Tvou nejdražší Krví. Každý úder, který dostáváš, je ranou do mého srdce a mnohem více proto, že když napínám uši, zachytím Tvé vzdechy, které nejsou slyšet, protože přívalem ran ohlušuje vzduch kolem Tebe. A v tom vzdychání říkáš:

„Vy všichni, kdo Mě milujete, pojdte se učit hrdinství pravé lásky. Pojdte v Mé Krví uhasit žízeň svých vášní, žízeň tolikeré ctižádostivosti, tolikeré marnivosti a potěšení, tolikeré smyslnosti. V této Mé Krví naleznete lék na všechno své zlo.“

Tvé vzdechy dále říkají:

„Pohled na Mne, Otče, celého posetého ranami pod tímto přívalem úderů. Ale to nestačí: Chci ve svém Těle vytvořit tolik ran, abych všem duším dal dostatek příbytků v nebi svého Lidství, takže v sobě samém utvořím jejich záchranu, a pak jim dám přejít do nebe Božství. Můj Otče, nechť každá rána těmito důtkami podává před Tebou zadostiučinění za každý druh hří-

chu, jeden po druhém, a jak Mne bijí, tak ať [ony rány] odpustí těm, kdo se jich dopouštějí. Nechť tyto rány zraňují srdce tvorů a mluví k nim o Mé lásce natolik, že je přimějí, aby se Mi podrobili.“

A jak to říkáš, Tvá láska je tak veliká, i když v nejvyšší bolesti, že téměř katany dráždíš, aby Tě bili ještě více. Můj Ježíši zbavený tkáně, Tvá láska mě drtí, cítím se zbavena rozumu. Tvá láska není unavená, zatímco katani jsou vyčerpaní a nemohou už pokračovat v bolestném prolévání Krve. Již odřezávají provazy a Ty téměř mrtvý padáš do vlastní Krve. A když vidíš útržky svého Těla, cítíš, jak umíráš bolestí, a v této tkáni od Tebe oddělené vidíš zavržené duše. A to je tak veliká bolest, že těžce oddychuješ ve své vlastní Krvi.

Můj Ježíši, dovol, abych Tě vzala do své náruče a trochu Tě posílila svou láskou. Líbám Tě a svým polibkem do Tebe uzavírám všechny duše, a tak se už žádná neztratí. A Ty mi požehnej.

Zamyšlení a zbožná cvičení

Od osmi do devíti hodin je Ježíš svlečen donaha a podroben krutému bičování. A jsme my svlečeni ze všeho? Ježíš je připoután ke sloupu, a spoutáváme se my láskou? Ježíš je připoután ke sloupu, zatímco my svými hříchy a lnutími, někdy i k věcem nelišným a o sobě dobrým, přidáváme své provazy, nespokojeni s těmi, jimiž Ho spoutali židé. Mezitím nás Ježíš svým

dojímavým pohledem volá, abychom ze sebe sňali svá pouta. Nevidíme v tomto pohledu, že je to výtko i pro nás, kteří jsme také přispěli k Jeho spoutání? Abychom poskytli sklíčenému Ježíši úlevu, musíme nejdříve sejmout své řetězy, abychom pak mohli sejmout řetězy dalších tvorů. Tyto naše malé řetězy mnohokrát nejsou ničím jiným než drobnými lnutími k vlastní vůli, k poněkud podrážděné sebelásce a k našim drobným marnivostem, která vytvářejí šněrování a bolestně spoutávají láskyhodného Ježíše.

Ježíš pak někdy, zachvácen láskou k našim ubohým duším, nám chce sejmout tyto řetězy, aby v nás neopakoval své bolestné spoutání. Ach! Když naříkáme, protože nechceme být připoutáni jedině k Ježíši, nutíme Ho, aby se od nás takřka v zármutku vzdálil.

Zatímco náš ztrýzněný Ježíš trpí, podává zadostiučnění za všechny hříchy proti slušnosti. A jsme my čisté v mysli, v pohledech, ve slovech a citech, abychom tomuto nevinnému Tělu nepřidávali další rány? Jsme stále připoutáni k Ježíši, abychom byli připraveni Ho bránit, když Ho tvorové zraňují svými urážkami?

8

Můj Ježíši spoutaný řetězy, kéž jsou Tvé řetězy mými, abych Tě stále vnímala v sobě a Ty stále mne v sobě.

Děkováná modlitba, str. 10

SEDMNÁCTÁ HODINA
Od 9 do 10 hodin dopoledne

Ježíš je korunován trním

Ježíš je představen jako *Ecce Homo*

Ježíš je odsouzen k smrti

Přípravná modlitba, str. 9

Můj Ježíši, nekonečná Lásko, čím více na Tebe hledím, tím více chápu, kolik trpíš. Už jsi celý rozedraný, není na Tobě zdravého místečka. Katani jsou rozlíceni, když vidí, že i v takových bolestech se na ně díváš s tak velikou láskou, a když vidí, že Tvůj láskyplný pohled tvoří sladké okouzlení a téměř jako by tolika hlasy žádá a prosí o více bolestí a o nové bolesti. Nejen že jsou nelidští, ale také přinuceni Tvou láskou Tě staví na nohy. Ty se neudržíš a znovu padáš do vlastní Krve a oni, rozhněvaní, Tě kopanci a strkáním dove-
dou na místo, kde Tě budou korunovat trním.

Ježíš je korunován trním

Má Lásko, jestliže mě nepodepřeš svým pohledem lásky, nebudu dále moci vidět, jak trpíš. Už cítím mrazení v kostech, srdce mi buší, cítím, jak umírám. Ježíši, Ježíši, pomoz mi!

Můj láskyhodný Ježíš mi říká:

„Má dcero, odvahu! Neztrať nic z toho, kolik jsem trpěl. Dávej pozor na Moje vyučování. Musím člověka přetvořit ve všem. Vina mu odňala korunu a korunovala ho potupou a zmatkem, takže se nemůže srovnávat s Mou vznešeností. Vina ho znectila a způsobila, že ztratil jakékoliv právo na pocty a slávu. Proto chci být korunován trním, abych na čelo člověka znovu vložil korunu a obnovil mu všechna práva na jakoukoliv poctu a slávu. Moje trny budou před Mým Otcem zadostiučiněním a hlasem ospravedlnění pro tolik hříchů myšlení, zvláště pýchy, a pro každou stvořenou mysl hlasem a světlem a prosbou, aby Mne [lidé] neuráželi. Proto se spoj se Mnou a pros a podávej zadostiučinění spolu se Mnou.“

Korunovaný Ježíši, Tvoji krutí nepřátelé Tě posadí, dají Ti purpurový hadr, berou trnovou korunu a položí ji na klaněňíhodnou Hlavu. Pak Ti údery holí zarazí trny do čela a část Ti zasahuje do očí, do uší, do lebky a až za šíji.

Má Lásko, jaká trýzeň, jaké nevypověditelné bolesti! Kolik krutých smrtí podstupuješ! Již Ti Krev stéká na Tvář, takže není vidět nic než Krev, ale pod těmi trny a pod tou Krví je vidět Tvou nejsvětější Tvář zářící líbezností, pokojem a láskou. A katani chtějí tu tragédii ukončit, dají Ti do rukou rákosovou hůl jako žezlo a začnou se Ti posmívat. Pozdravují Tě: „Židovský králi!“ Tlučou Tě po koruně, políčkují Tě a říkají Ti: „Hádej, kdo Tě udeřil!“

A Ty mlčíš a odpovídáš svým zadostiučiněním za ctižádostivost těch, kdo usilují o království, hodnosti a pocty, a těch, kdo jsou na takových pozicích autority, a protože se nechovají dobře, působí zkázu národů a duší jim svěřených. A jejich špatný příklad je příčinou puzení ke zlu a záhuby duší.

S touto rákosovou holí, kterou svíráš v ruce, podáváš zadostiučinění za tolik skutků dobrých, ale prázdných od niterného ducha a i konaných se zlým úmyslem. V potupách a se zavázanýma očima podáváš zadostiučinění za ty, kdo vydávají v posměch nejsvětější věci, když je zlehčují a znesvěcují, a podáváš zadostiučinění za ty, kdo si obvazují zrak rozumu, aby neviděli světlo pravdy. S tímto svým obvazem nám vyprošuješ, aby nám byly sňaty obvazy vášní, bohatství a potěšení.

Můj Králi Ježíši, Tvoji nepřátelé pokračují ve svém tupení. Krev, která stéká z Tvé nejsvětější Hlavy a je jí tolik, že dosahuje až k ústům, Ti brání, abych zřetelně slyšela Tvůj přelíbezný hlas, a tudíž nemohu konat, co konáš Ty. Proto přicházím do Tvého náručí, chci podepřít Tvou probodanou a bolestnou Hlavu a chci vložit hlavu pod tyto trny, abych cítila jejich bodání.

Ale jak to říkám, můj Ježíš mě volá svým pohledem lásky a já běžím, objímám Jeho Srdce a snažím se podepřít Jeho Hlavu. Ó, jak je krásné být s Ježíšem i uprostřed tisíce muk!

A říká mi:

„Má dcero, tyto trny říkají, že chci být ustaven Králem každého srdce. Mně náleží každá vláda. Ty vezmi tyto trny a probodni své srdce, způsob jimi, že vyjde všechno, co Mi nepatří, a jeden trn ponech ve svém srdci jako pečeť, že Já jsem tvůj Král, a abys zabránila, že do tebe nevstoupí žádná jiná věc. Pak obejdi všechna srdce, probodni je, způsob jimi, že vyjde všechn dým pýchy a hniloba, které obsahují, a ustanov Mne Králem všech.“

Má Lásko, srdce se mi svírá, když Tě opouštím. Proto Tě prosím, abys svými trny ohlušil mé uši, abych slyšela jenom Tvůj hlas. Pokryj svými trny mé oči, abych mohla hledět jenom na Tebe. Naplň svými trny má ústa, aby můj jazyk byl němý ke všemu, co by Tě mohlo urazit, a aby byl volný k tomu, že Tě bude ve všech chválit a dobrořečit Ti. Můj Králi Ježíši, obklop mě trny a ať mě tyto trny střeží, chrání a celou mě udržují v soustředěnosti na Tebe.

A teď Ti chci otřít Krev a políbit Tě, protože vidím, že Tě Tvoji nepřátelé vedou k Pilátovi, který Tě odsoudí k smrti. Má Lásko, pomoz mi, abych pokračovala na Tvé bolestné cestě, a požehnej mi.

Ježíš znovu před Pilátem

Můj korunovaný Ježíši, mé ubohé srdce, zraněné Tvou láskou a proniknuté Tvými bolestmi, nemůže bez Tebe žít, proto Tě hledám a nalézám Tě znovu před Pilátem.

Ale jaká je to dojímavá scéna! Nebe je zhrozeno a peklo se třese strachy a vztekem. Živote mého srdce, můj pohled nemůže snést podívanou na Tebe, aniž bych cítila, že umírám. Ale uchvacující síla Tvé lásky mě nutí na Tebe hledět, abych dobře rozuměla Tvým bolestem. A já Tě mezi slzami a vzdechy pozoruji: Můj Ježíši, jsi obnažen a místo šatu Tě vidím oděného Krví, tkáň je roztrhaná, kosti obnažené, Tvá nejsvětější Tvář k nepoznání. Trny připevněné k Tvé nejsvětější Hlavě Ti sahají do očí a do Tváře a já nevidím než Krev, která stéká až na zem a tvoří za Tvýma nohama krvavý potok.

Můj Ježíši, už Tě nepoznávám. Jak jsi zubožený! Tvůj stav dospěl k nejhlubším výstřelkům pokořování a útrap. Ach, už nemohu snést tak bolestný pohled na Tebe, cítím, že umírám. Chtěla bych Tě vyrvat z Pilátovy přítomnosti, abych Tě uzavřela do svého srdce a poskytla Ti odpočinek. Chtěla bych uzdravit Tvé rány svou láskou a Tvou Krví bych chtěla zaplavit celý svět, abych tam uzavřela všechny duše a přivedla je k Tobě jako kořist Tvých bolestí.

A zdá se, že Ty, trpělivý Ježíši, na mne s námahou hledíš skrze trny a říkáš mi:

„Má dcero, pojd' do tohoto Mého spoutaného náručí, opři si hlavu o Mou hrud' a budeš se dívat na ještě silnější a trpčí bolesti, protože co vidíš vně Mého lidství, není nic jiného než vyústění Mých vnitřních bolestí. Dávej pozor na tep Mého Srdce a budeš slyšet,

jak podávám zadostiučinění za nespravedlnosti těch, kdo poroučejí: za útisk chudých a nevinných, odstrčených za viníky; za pýchu těch, kdo, aby si udrželi hodnosti, úřady a bohatství, se nestarají o to, že porušují jakýkoliv zákon a že bližnímu působí zlo, přičemž zavírají oči před světlem pravdy.

Těmito trny chci roztrástit ducha pýchy jejich panství, a otvory, které trny tvoří v Mé Hlavě, si chci otevřít cestu k jejich mysli, abych v ní všechny věci uspořádal podle světla pravdy. Když stojím tak ponížěn před tímto nespravedlivým soudcem, chci dát všem pochopit, že jedině ctnost ustanovuje člověka králem sebe sama, a učím ty, kdo poroučejí, že pouze ctnost spojená se správným poznáním je jediná hodna a schopna řídit a vládnout druhým, zatímco všechny jiné hodnosti jsou bez ctnosti věcmi nebezpečnými a k pláči. Má dcero, buď ozvěnou Mých zadostiučinění a dále buď pozorná k Mým bolestem.“

Má Lásko, vidím, že když Tě Pilát vidí tak zle zuboženého, cítí mrazení a celý rozrušený zvolá:

„Je v lidském srdci možná tak veliká krutost? Ach, toto nebyla moje vůle, když jsem ho odsoudil k bičování!“

A chtěje Tě vysvobodit z rukou Tvých nepřátel, prostě a s odtažitým pohledem, protože nemůže snést příliš bolestnou podívanou na Tebe, se uchyluje k výslechu, aby našel vhodnější důvod:

„Ale řekni mi, co jsi spáchal? Tvůj národ tě vydal do mých rukou. Řekni mi, jsi král? Jaké je tvé království?“

Na Pilátovy bouřlivé otázky Ty, můj Ježíši, neodpovídáš a pohroužen do sebe myslíš na spásu mé ubohé duše za cenu tak velikých bolestí.

A když Pilát vidí, že mu neodpovídáš, dodá:

„Nevíš, že mám moc tě osvobodit nebo odsoudit?“

Ale Ty, má Lásko, chceš v Pilátově mysli dát zazářit světlu pravdy a odpovídáš:

„Neměl bys nade Mnou žádnou moc, kdyby ti nebyla dána shůry. Proto ti, kdo Mne vydali do tvých rukou, spáchali těžší hřích než ty.“

Ježíš je představen jako Ecce Homo

Pilát tedy, pohnut líbezností Tvého hlasu a nerozhodný, jaký je, s rozbouřeným srdcem, věří, že srdce židů budou slitovnější, a proto se rozhodne, že Tě ukáže z lóže, a doufá, že budou pohnuti k soucitu, když Tě uvidí tak ztýraného, a tak Tě bude moci osvobodit.

Bolestný Ježíši, srdce mi umdlévá, když Tě vidím, jak jdeš za Pilátem. Kráčíš namáhavě a sehnut pod tou strašnou trnovou korunou. Krev vyznačuje Tvé kro-

ky, a jak vychází ven, slyšíš hlučící dav, který neklidně očekává Tvé odsouzení. Pilát zjednává ticho, aby upoutal pozornost všech a aby ho všichni slyšeli, a s odporem bere dva cípy purpuru, který Tě zakrývá od hrudi k ramenům, zvedá jej, aby všichni viděli, jak jsi zubožený, a hlasitě říká:

„Ecce, homo! – Hle, člověk! Pohledte na něho, už nemá lidskou podobu. Pozorujte jeho rány, už ho není poznat. Jestliže učinil něco zlého, již trpěl dost, ba příliš. Už lituji, že jsem ho podrobil takovému utrpení, proto mu dejme svobodu.“

Ježíši, má Lásko, dovol, abych Tě podpírala, protože vidím, že se pod tíhou tolika útrap neudržíš na nohou a vrávoráš. V tomto slavnostním okamžiku se rozhoduje o Tvém osudu. Na Pilátova slova se v nebi, na zemi i v pekle rozhostí hluboké ticho. A pak slyším, jak všichni jako jedním hlasem křičí:

„Ukřižuj ho, ukřižuj ho, za každou cenu chceme jeho smrt!“

Živote můj, Ježíši, vidím, jak se chvěješ. Ze Srdce se Ti dere smrtelný výkřik a v těchto hlasech rozeznáváš hlas svého drahého Otce, jak říká:

„Synu můj, chci Tvou smrt, smrt ukřižováním!“

Ach! Slyš také svou Matičku, která, třebaže probodená a sklíčená, je ozvěnou Tvého drahého Otce:

„Synu, chci Tvou smrt!“

Andělé, svatí, peklo, všichni jednomyslně volají:

„Ukřižuj Ho, ukřižuj Ho!“

Takže není duše, která by Tě chtěla živého. A ach, ach! S největším uzarděním, bolestí a hrůzou slyším také sebe, jak přinucena nejvyšší Silou volám:

„Ukřižuj Ho!“

Můj Ježíši, odpusť, jestliže také já, bídná hříšná duše, chci Tvou smrt! Proto Tě prosím, abys mi dal zemřít spolu s Tebou.

A zdá se, že mezitím Ty, můj ztýraný Ježíši, pohnut mou bolestí, mi říkáš:

„Má dcero, přitiskni se na Mé Srdce a přijmi podíl na Mých bolestech a Mých zadostiučiněních. To je slavnostní okamžik: Je třeba rozhodnout buď o smrti Mé, nebo o smrti všech tvorů. V této chvíli se do Mého Srdce vylévají dva proudy. V jednom jsou duše, které když chtějí Mou smrt, pak protože ve Mně chtějí nalézt život. A tak když Já za ně přijmu smrt, budou vysvobozeny od věčného odsouzení a brány nebe se otevřou, aby je přijaly. Ve druhém proudu jsou duše, které chtějí Mou smrt z nenávisti a jako potvrzení svého odsouzení, a Mé Srdce je roztržené a vnímá smrt každé z nich a samotné bolesti pekla! Ach, Mé Srdce

nevydrží tyto trpké bolesti. Cítím smrt v každém tepu a v každém dechu a stále opakuji: Proč tolik Mé Krve bude prolito nadarmo? Proč Mé bolesti budou bez užitku pro tolik [duší]?

Ach, dcero! Podpírej Mne, protože už nemohu, a přijmi účast v Mých bolestech: Nechť je tvůj život neustálou obětí za spásu duší, aby zmírnil Mé tak trýznivé bolesti.“

Mé Srdce, Ježíši, Tvé bolesti jsou mými a jsem ozvěnou Tvých zadostiučinění.

Ale vidím, že Pilát je zkoprnělý a spěšně říká:

„Jakže, mám ukřižovat vašeho krále? Neshledávám na něm žádnou vinu, abych ho odsoudil!“

A židé křičí, že to ohlušuje vzduch:

„Nemáme jiného krále než císaře, a když ho neodsoudíš, nejsi přítel císaře! Tolle, tolle! – Vezmi ho, vezmi ho! Ukřižuj ho, ukřižuj ho!“

Ježíš je odsouzen k smrti

Pilát už neví, co dělat, a ze strachu, aby nebyl sesazen, si dá přinést mísu s vodou, myje si ruce a říká:

„Jsem nevinný krví tohoto spravedlivého.“

A odsoudí Tě k smrti.

Ale židé křičí:

„Jeho krev ať padne na nás a na naše syny!“

A když Tě vidí odsouzeného k smrti, propuknou v jásot, tleskají rukama, pískají a hulákají, zatímco Ty, Ježíši, podáváš zadostiučinění za ty, kdo se nalézají na vysokých místech a z nicotného strachu a aby neztratili úřady, porušují nejposvátnější zákony, nestarají se, že celé národy upadají do zkázy; chrání ničemy a odsuzují nevinné. Podáváš zadostiučinění také za ty, kdo po [spáchání] hříchu podněcují Boží hněv, aby je potrestal.

Ale zatímco za to podáváš zadostiučinění, Srdce Ti krvácí bolestí, když vidíš, jak národ Tebou vyvolený je stížen kletbou nebe, kterou oni sami naprosto dobrovolně chtěli a zpečetili Tvou Krví, již zlořečili. Ach, Srdce Ti umdlévá! Dovol, abych je podpírala svými rukama a učinila svými Tvá zadostiučinění a Tvé bolesti. Ale Tvá láska Tě pohání ještě výše a už netrpělivě hledáš Kříž.

Zamyšlení a zbožná cvičení

S Ježíšem korunovaným trním zacházejí jako s králem, aby si z Něho tropili žerty, a podroben neslychaným potupám a bolestem podává zadostiučinění zvláště

za hříchy pýchy. A vyhýbáme se my pocitům nadutosti? Přivlastňujeme dobro, které konáme, Bohu? Ceníme si sebe méně než druhých? Je naše mysl stále vyprázdněná od jiných myšlenek, abychom mohli dát místo milosti? Mnohokrát milosti nedáváme místo, protože máme mysl plnou jiných myšlenek. Když tedy naše mysl není zcela plná Boha, jsme my sami příčinou, že nás obtěžuje démon, a tak téměř my sami podněcujeme pokušení. Takže pokud je naše mysl plná Boha, když se k nám přiblíží démon, nenalezne místo, kam obrátit svá pokušení, a se zahanbením prchá, protože svaté myšlenky mají takovou sílu proti démonovi, že když se chystá přiblížit se, [svaté myšlenky] ho zraní jako tolik mečů a zaženou.

Neprávem tedy naříkáme, když je naše mysl obtěžována a pokoušena nepřitelem. Je to naše malá bdělost, která pobádá nepřitele, aby zaútočil, a on téměř slídí v naší mysl, aby našel skulinky a zaútočil. Tedy místo abychom svými svatými myšlenkami Ježíši poskytovali úlevu a odníмали Mu trny, nevděčně Mu je zatlačujeme do Hlavy a dáváme Mu pocítit jejich bodání ještě ostřeji. Milost je tak zmařena a nemůže v naší mysl rozvinout působení svatých vnuknutí.

Mnohokrát jednáme ještě hůře: Když pocítujeme tíži pokušení, místo abychom je nesli k Ježíši a učinili z nich otýpku, aby byla spálena ohněm Jeho lásky, zneklidňujeme se, rmoutíme se a dumáme nad samotnými pokušeními. Takže nejen je naše ubohá mysl zaměstnána špatnými myšlenkami, ale i je jimi jakoby nasáklé celé naše ubohé bytí, pročez by to téměř vy-

žadovalo Ježíšův zázrak, aby nás vyprostil. A Ježíš se skrze ty trny na nás dívá, volá nás a jako by říkal:

„Můj synu, jsi to ty sám, kdo nechce být v Mé těsné blízkosti! Kdybys byl ihned přišel ke Mně, býval bych ti pomohl a vysvobodil tě z obtíží, které nepřítel vnesl do tvé mysli, a nenutil bys Mne, abych tolik vzdychal po tvém návratu. Hledal jsem u tebe pomoc, abys Mne osvobodil od tak bodavých trnů. Čekal jsem nadarmo, protože jsi byl zaměstnán prací, kterou ti dal nepřítel. Ach, o kolik méně bys byl pokoušen, kdybys ihned přišel do Mého náručí! Nepřítel by se potom bál nikoliv tebe, ale Mne, a ihned by tě nechal.“

Můj Ježíši, kéž Tvé trny zapečetí mé myšlenky ve Tvé mysl a zabrání nepříteli v každém druhu pokušení.

Když se Ježíš dá vnímat v naší mysl a v našem srdci, odpovídáme na Jeho vnuknutí, nebo je necháme upadnout v zapomnění? S Ježíšem zacházejí jako s králem, aby si z Něho tropili žerty, a máme my všechny svaté věci v úctě? Zachováváme všechnu onu úctu, která je namístě, jako bychom se dotýkali samotného Ježíše Krista?

Můj korunovaný Ježíši, dej, ať cítím Tvé trny, abych z jejich bodání mohla pochopit, kolik trpíš, a abych Tě ustanovila Králem celé sebe samé.

Ježíš je vystaven z lóže a odsouzen k smrti oním národem, který tolik miloval a zahrnoval dobrem. Aby nám milující Ježíš daroval život, přijímá za nás smrt.

A jsme my ochotni přijmout jakoukoliv bolest, aby Ježíš nebyl urážen a netrpěl? Svou bolest máme přijímat, abychom nenechávali trpět Ježíše, a protože Ježíš ve svém Lidství trpěl nekonečně a my máme pokračovat v Jeho pozemském životě, musíme svými bolestmi nahrazovat bolesti Ježíšova Lidství.

Jak soucítíme s bolestmi, které Ježíš trpí, když vidí tolik duší vyrvaných ze svého Srdce? Činíme Jeho bolesti svými, abychom Ho posílili ve všem, co trpí? Židé Ho chtějí ukřižovat, aby zemřel jako vyvrhel a Jeho Jméno bylo vymazáno z povrchu země. A usilujeme my, aby Ježíš na zemi žil? Svými skutky, svým příkladem a svými kroky máme do světa vkládat Boží otisk, aby Ježíš byl všemi poznáván a aby Jeho život měl naším jednáním božskou ozvěnu, která by byla slyšet od jednoho konce světa k druhému. Jsme připraveni položit život, aby se našemu milovanému Ježíši dostalo posily ze všech urážek, nebo napodobujeme židy, národ tolik zahrnovaný přízní (téměř jako naše ubohá duše, Ježíšem tolik milovaná), a křičíme jako oni „Crucifigatur! – Ať je ukřižován!“?

8

Můj odsouzený Ježíši, kéž je Tvé odsouzení mým, které přijímám z lásky k Tobě, a abych Ti poskytla útěchu, neustále se do Tebe vylévám, abych Tě přinesla do srdcí všech tvorů, dala Tě poznat všemi a abych všem darovala Tvůj život.

Děkováná modlitba, str. 10

OSMNÁCTÁ HODINA

Od 10 do 11 hodin dopoledne

**Ježíš na sebe bere Kříž a ubírá se na Kalvárii,
kde je zbaven šatu**

Přípravná modlitba, str. 9

Můj Ježíši, neutišitelná Lásko, vidím, že si nedopřeješ pokoje, a vnímám Tvůj neklid lásky a Tvé bolesti. Srdce Ti buší a v každém tepu cítím výbuch, muka, prudkost lásky. A protože nemůžeš zadržet oheň, který Tě stravuje, zadýcháváš se, sténáš a vzdycháš a v každém zasténání slyším, jak říkáš: Kříž! Každá krůpěj Tvé Krve opakuje: Kříž! Všechny Tvé bolesti, v nichž se v nitru topíš jako v nekonečném moři, mezi sebou opakují: Kříž! A Ty zvoláš:

„Milovaný a vytoužený Kříži, jedině ty spasíš Mé děti a Já do tebe soustředím všechnu svou lásku.“

Ježíš je korunován trním podruhé

Mezitím Tě Tvoji nepřátelé uvedou zpět do vládní budovy, vezmou Ti purpurový plášť, protože Ti chtějí opět obléci Tvé šaty. Ale ach, jaká bolest! Bylo by mi příjemnější zemřít, než Tě vidět tolik trpět! Šat se zachytí o korunu a nelze jej vytáhnout. S nevídanou krutostí Ti tedy strhnou všechno dohromady, ša-

ty i korunu. Při krutém škubnutí se mnoho trnů zlomí a zůstanou zabodnuty v Tvé nejsvětější Hlavě. Krev Ti kane v potůčcích a Tvá bolest je tak veliká, že sténáš. Ale nepřátelé na muka nedbají, znovu Ti dávají oděv, opět Ti nasazují korunu, silně Ti ji přitlačí na Hlavu a trny sahají do očí a do uší. Takže není žádná část Tvé nejsvětější Hlavy, která by necítila jejich bodání. Tvá bolest je tak veliká, že pod těma krutýma rukama vrávoráš, chvěješ se od hlavy až k patě a chystáš se ve strašných útrapách zemřít. A s námahou na mě hledíš svýma zemdlenýma očima, abys mě požádal o pomoc v tak veliké bolesti.

Můj Ježíši, Králi bolestí, dovol, abych Tě podepřela a přitiskla na své srdce. Chtěla bych vzít oheň, který Tě stravuje, abych Tvé nepřátele proměnila v popel a uvedla Tě do bezpečí, ale Ty nechceš, protože dychtivost po Kříži je stále palčivější a chceš se na něm neprodleně obětovat, také za své vlastní nepřátele. Ale zatímco Tě tisknu na své srdce, Ty mě tiskneš na své a říkáš mi:

„Má dcero, nech Mne, ať dám volný průchod své lásce, a spolu se Mnou podávej zadostiučinění za ty, kdo konají dobro, a [přece] Mne zneuctívají. Tito židé Mne oblékají do Mých šatů, aby Mne před lidem ještě více hanobili a přesvědčili jej, že Já jsem zločinec. Skutek oblékání byl zjevně dobrý, ale v sobě samém byl špatný. Ach, kolik lidí koná dobré skutky, uděluje a přijímá svátosti, ale za účelem pouze lidským a i špatným. Ale dobro konané zle přináší tvrdost.

A Já chci být korunován podruhé, za ještě trpčích bolestí než poprvé, abych tuto tvrdost roztránil a svými trny je přitáhl k sobě. Má dcero! Toto druhé korunování je pro Mne mnohem bolestnější. Cítím, jako by se Mi Hlava topila v trnech, a při každém pohybu, který učiním, nebo úderu, který Mi dají, podstupuji tolik krutých smrtí. Tak podávám zadostiučinění za zlo urážek. Podávám zadostiučinění za ty, kdo, ať se nalézají v jakémkoliv stavu ducha, místo aby mysleli na vlastní posvěcení, se rozptylují a odmítají Mou milost, přičemž Mi dávají ještě bodavější trny, zatímco Já jsem nucen sténat, ronit krvavé slzy a toužit po jejich spáse.

Ach, učiním všechno, abych je miloval, a tvorové učiní všechno, aby Mne uráželi! Alespoň Ty Mne ne nechávej samotného v Mých bolestech a v Mých zadostiučiněních.“

Ježíš přijímá Kříž

Mé ztrýzněné Dobro, s Tebou podávám zadostiučinění, s Tebou trpím. Ale vidím, že Tvoji nepřátelé Tě shazují ze schodů a dav na Tebe čeká s běsněním a neklidem. Už nalézáš připravený Kříž, po němž tolik toužíš, a s láskou na něj pohlédneš a pevným krokem přistoupíš, abys jej objal. Ale dříve než jej políbíš, proběhne Tvým nejsvětějším Lidstvím záchvěv radosti, s největším uspokojením se na něj opět díváš a měříš je-

ho délku a šířku. V něm již určuješ díl pro všechny tvory. Dáváš jim dostatečné věno, abys je připoutal k Božství svatebním poutem a učinil je dědici nebeského království. Potom, když nemůžeš zadržet lásku, jíž Kříž miluješ, opět jej políbíš a říkáš mu:

„Zbožňovaný Kříži, konečně tě objímám! Tys byl touhou Mého Srdce, trýzní Mé lásky. Ale ty, Kříži, jsi prodléval až do této chvíle, zatímco se Mé kroky stále obracely k tobě. Svatý Kříži, tys byl cílem Mých tužeb, účelem Mé existence zde na zemi. Do tebe soustřeďuji celé své bytí, do tebe vkládám všechny své děti a ty budeš jejich životem a jejich světlem, obranou, stráží a silou. Ty jim přispěješ na pomoc ve všem a ve slávě Mi je přivedeš do nebe. Ó Kříži, stolice moudrosti! Jedině ty budeš učit pravé svatosti. Jedině ty budeš utvářet hrdiny, zápasníky, mučedníky, světce. Ušlechtilý Kříži, ty jsi Mým trůnem, a když musím opustit zemi, ty zůstaneš místo Mne. Tobě dávám věnem všechny duše: Opatruj Mi je, zachraň Mi je, tobě je svěřuji.“

Když to říkáš, dychtivě si dáváš vložit Kříž na svá nejsvětější ramena. Ach můj Ježíši! Kříž je pro Tvou lásku příliš lehký, ale s tíží Kříže se spojuje tíha našich hříchů, nesmírných a nezměrných, jak veliké je rozpětí nebes. A Ty, mé zmožené Dobro, jsi drcen pod tíží tolika hříchů. Tvá duše se hrozí pohledu na ně a cítí bolest každé viny, Tvoje Svatost je otřesena takovou ohyždností, a proto s Křížem naloženým na svá ramena vrávoráš a potácíš se a z Tvého nejsvětějšího Lidství proniká smrtelný pot.

Ach má Lásko! Nemám to srdce nechat Tě samotného, chci sdílet tíži Kříže spolu s Tebou, a abych Ti nadlehčila tíhu hříchů, vinu se k Tvým nohám. Chci Ti jménem všech tvorů dát lásku za ty, kdo Tě nemilují, chvály za ty, kdo Tebou pohrdají, a dobrořečení, děkování a poslušnost za všechny. Prohlašuji, že v jakékoliv urážce, které se Ti dostane, Ti hodlám obětovat sebe celou, abych Ti podala zadostiučinění, vykonat skutek protikladný k urážce, kterou Ti působí tvorové, a poskytnout Ti útěchu svými polibky a nepřetržitými úkony lásky.

Ale vidím, že jsem příliš ubohá a potřebuji Tebe, abych Ti skutečně mohla podávat zadostiučinění. Proto se připojuji k Tvému nejsvětějšímu Lidství a spolu s Tebou spojuji své myšlenky s Tvými, abych podávala zadostiučinění za špatné myšlenky své i všech. [Spojuji] své oči s Tvýma, abych podávala zadostiučinění za zlé pohledy. [Spojuji] svá ústa s Tvými, abych podávala zadostiučinění za rouhání a špatné řeči. [Spojuji] své srdce s Tvým, abych podávala zadostiučinění za špatná tíhnutí, touhy a city. Jedním slovem, chci podávat zadostiučinění za všechno, za co je podává Tvé nejsvětější Lidství, když se spojuji s nezměrností Tvé lásky ke všem a s nezměrným dobrem, které prokazuješ všem.

Ale ještě nejsem spokojená. Chci se spojit s Tvým Božstvím a v něm ztratím toto své nic a tak Ti dám všechno. Dám Ti Tvou lásku, abych občerstvila Tvé hořkosti. Dám Ti Tvé Srdce, abych občerstvila náš

chlad, lhostejnost, nevděk a malou lásku tvorů. Dám Ti Tvé harmonie, abych posílila Tvůj sluch z ohlušujícího rouhání, kterého se Ti dostává. Dám Ti Tvou krásu, abych Tě posílila z ohyzdnosti našich duší, když se poskvřňujeme hříchem. Dávám Ti Tvou čistotu, abych Tě posílila z nedostatku počestného úmyslu a bahna a hniloby, které vidíš v tolika duších. Dávám Ti Tvou nezměrnost, abych Tě posílila z dobrovolných sevřeností, do nichž se uzavírají duše. Dávám Ti Tvůj zápal, abych spálila všechny hříchy, a všechna srdce, aby Tě všichni milovali a nikdo aby Tě již neurážel. Zkrátka Ti dávám všechno, co Ty jsi, abych Ti dala nekonečné zadostiučinění a věčnou, nezměrnou a nekonečnou lásku.

Výstup na Kalvárii

Můj nejtrpělivější Ježíši, vidím, že činíš první kroky pod nesmírnou tíží Kříže, a spojuji své kroky s Tvými. A když Ty, oslabený, se ztrátou Krve a vrávorající, budeš mít padnout, budu po Tvém boku, abych Tě podepřela, a nastavím pod Kříž svá ramena, abych jeho tíži sdílela spolu s Tebou. Ty mnou nepohrdneš, ale přijmeš mě za svou věrnou společnici.

Ježíši, díváš se na mne a vidím, že podáváš zadostiučinění za ty, kdo nenesou vlastní kříž s odevzdaností, dokonce klejí, hněvají se, páchají sebevraždy a vraždí. A Ty všem vyprošuješ lásku a odevzdanost vůči vlastnímu kříži.

Ježíš padá poprvé

Ale Tvá bolest je tak veliká, že se cítíš jakoby drčen pod Křížem. Stěží uděláš první kroky a již pod ním padáš, a jak padáš, narazíš na kameny: Trny se ještě více zarazí do Tvé Hlavy, zatímco se všechny rány zjitří a znovu krvácejí. A poněvadž nemáš sílu povstat, Tvoji nepřátelé, rozhněvaní, se snaží, aby Tě kopanci a šťouchanci postavili na nohy.

Má upadlá Lásko, dovol, abych Ti pomohla postavit se na nohy, abych Tě políbila, otřela Ti Krev a spolu s Tebou podala zadostiučinění za ty, kdo hřeší z nevědomosti, z křehkosti a ze slabosti. A prosím Tě, abys těmto duším poskytl pomoc.

Ježíš potkává svou přesvatou Matku

Živote můj, Ježíši, Tvoji nepřátelé Ti dávají snášet neslýchané útrapy a dosáhli toho, že Tě postavili na nohy, a zatímco potácivě kráčíš, slyším Tvůj namáhavý dech. Tvé Srdce buší ještě silněji a živě jím pronikají nové bolesti. Již potřásáš Hlavou, abys uvolnil oči z Krve, která je naplňuje, a úzkostlivě se díváš. Ach můj Ježíši! Pochopila jsem všechno: Tvá Matička, která Tě hledá jako nařikající holubice, Ti chce říci poslední slova a přijmout Tvůj poslední pohled. A Ty cítíš Její bolesti a Její rozervané Srdce ve svém, dojatém a zraněném Její a Tvou láskou. Již jsi Ji zahlédl, jak se prodírá davem, neboť Tě chce za každou cenu

vidět, obejmout Tě a dát Ti poslední sbohem. Ale Ty jsi ještě více proboden, když vidíš Její smrtelnou bleďlost a jak se v Ní silou lásky zopakovaly všechny Tvé bolesti. Jestliže Ona žije, je to zázrak Tvé všemohoucnosti. Již činíš kroky naproti Jejím, ale stěží si můžete vyměnit pohledy. Ach, těžká to rána pro Srdce obou stran! Vojáci to zpozorují a strkáním a šťouchanci zabrání, aby si Matička a Syn dali poslední sbohem.

Ježíš padá podruhé

Žal obou je tak veliký, že Tvá Matička je zkamenělá bolestí a téměř podléhá. Věrný Jan a zbožné ženy Ji podpírají, zatímco Ty znovu padáš pod Křížem. Co Tvá bolestná Matička nemůže učinit tělem, protože je jí zabráněno, to tedy činí duší: Vstupuje do Tebe, činí vůli Věčného svou [vůli], a připojujíc se k Tobě ve všech Tvých bolestech, plní poslání Tvé Matičky, líbá Tě, podává Ti zadostiučinění, poskytuje Ti úlevu a do všech Tvých ran lije balzám své bolestné lásky.

Můj trpící Ježíši, také já se spojuji s proboděnou Matičkou. Činím svými všechny Tvé bolesti a v každé krůpěji Tvé Krve a v každé Tvé ráně Ti chci být matičkou. A spolu s Ní a s Tebou podávám zadostiučinění za všechna nebezpečná setkání a za ty, kdo se vystavují příležitosti ke hříchu nebo jsou nuceni nezbytností, aby se [takové příležitosti] vystavili, a zapadají do hříchu.

Ty mezitím sténáš, jak jsi padl pod Křížem. Vojáci se bojí, že zemřeš pod tíží tolika muk a pro ztrátu tolika Krve. Navzdory tomu šleháním a kopanci ztěžka dosahují toho, že Tě znovu postaví na nohy. Tak podáváš zadostiučinění za opakované pády do hříchu a za těžké hříchy páchané každou třídou lidí a prosíš za zatvrzelé hříšníky a proléváš krvavé slzy za jejich obrácení.

Hluboká rána v Ježíšově rameni

Má zdrcená Lásko, zatímco Tě následuji v zadostiučiněních, vidím, že nevydržíš pod nesmírnou tíží Kříže. Již se celý chvěješ. Dostává se Ti neustálých rýpanců a trny stále více pronikají dovnitř Tvé nejsvětější Hlavy. Kříž svou těžkou vahou vniká do ramene, takže vytváří ránu tak hlubokou, že odhaluje kosti, a při každém kroku se mi zdá, že umíráš, a tedy Ti bude nemožné jít dále. Ale Tvá láska, která může všechno, Ti dává sílu. A jak cítíš, že Ti Kříž proniká do ramene, podáváš zadostiučinění za skryté hříchy, které, když nejsou odčiněny, zvyšují ostrost Tvých trýzní. Můj Ježíši, dovol, abych pod Kříž vložila své rameno a poskytla Ti úlevu a spolu s Tebou podala zadostiučinění za všechny skryté hříchy.

Šimon Cyrénský je přinucen nést Ježíšův Kříž

Ale Tvoji nepřátelé ze strachu, abys pod Křížem nezemřel, přinutí Šimona Cyrénského, aby Ti jej pomohl nést. Ten Ti nepomáhá z lásky, ale nedobrovolně, s reptáním a donucen silou. A ve Tvém Srdci pak nalézají ozvěnu všechny nářky těch, kdo trpí, nedostatek odevzdanosti, bouření se, hněv a pohrdání utrpením. Ale mnohem více jsi proboden, když vidíš, že od Tebe prchají duše Tobě zasvěcené, které voláš za společníky a pomocníky ve Tvé bolesti. A když je k sobě přitiskneš prostřednictvím bolesti, ach, ony se vymaní z Tvé náruče, aby šly hledat požitky, a nechávají Tě trpět samotného.

Můj Ježíši, zatímco s Tebou podávám zadostiučinění, prosím Tě, sevři mě ve svém náručí tak silně, že nebude bolesti, kterou Ty trpíš a v níž bych neměla účast i já, abych se v tyto bolesti přeměnila a nahradila Ti, že jsi opuštěn všemi tvory.

Veronika otírá Ježíšovu Tvář

Můj zdrcený Ježíši, kráčíš s námahou a celý sehnutý. Ale vidím, že se zastavuješ a snažíš se dívat. Mé Srdce, co chceš? Je to Veronika, která se ničeho nebojí a odvážně Ti rouškou utírá Tvář, celou pokrytou Krví, a Ty na roušce zanecháš na znamení vděčnosti otisk [své Tváře]. Můj velkodušný Ježíši, také já Tě

chci osušit, ale ne rouškou, nýbrž chci nabídnout sebe celou, abych Ti poskytla úlevu. Chci vstoupit do Tvého nitra, Ježíši, a dát Ti tep za tep, dech za dech, city za city, tužby za tužby. Chci se ponořit do Tvého nejvyššího rozumu, a když nechám všechn tento tep, dech, city a tužby vplynout do nezměrnosti Tvé Vůle, chci je zmnožit donekonečna. Chci, můj Ježíši, vytvořit vlny tepů, aby se v Tvém Srdci nerozléhal žádný tep špatný, a tak zmírnit všechnu Tvou niternou hořkost. Chci vytvořit vlny citů a tužeb, abych zahнала všechny špatné city a tužby, které by v nejmenším mohly zarmucovat Tvé Srdce. Ještě hodlám, můj Ježíši, vytvořit vlny dechů a myšlenek, abych zahнала jakýkoliv dech a myšlenku, které by se Ti v nejmenším mohly nelíbit. Budu stát věrně na stráži, Ježíši, aby Tě už nic nesklíčovalo a nepřidávalo k Tvým niterným bolestem další hořkosti. Můj Ježíši, prosím, učiň, aby celé mé nitro tonulo v nesmírnosti Tvého. Tak budu moci nalézt dostatečnou lásku a dostatečnou vůli, aby zabránila, že do Tvého nitra nevstoupí žádná láska špatná, ani vůle, která by se Ti mohla nelíbit. Mezitím se nepřátelé zle dívají na Veroničin skutek, švihnou Tě bičem, tlačí Tě a strkají cestou.

Ježíš utěšuje zbožné ženy

Několik málo dalších kroků a opět se zastavuješ. Tvá láska se pod tíží tolika bolestí nezastaví, a když vidíš zbožné ženy, jak pláčou kvůli Tvým bolestem, zapomínáš na sebe sama a utěšuješ je, když jim říkáš:

„Dcery, neplačte nad Mými bolestmi, ale nad svými hříchy a nad svými dětmi.“

Jaké je to vznešené ponaučení! Jak líbezné je Tvé slovo! Ježíši, s Tebou podávám zadostiučinění za nedostatek lásky a prosím Tě o milost, abych zapomínala na sebe samu a nepamatovala si nic jiného než Tebe samotného.

Ježíš padá potřetí

Ale když Tvoji nepřátelé slyší, jak mluvíš, zuří: Tahají Tě za provazy a strkají do Tebe s takovým běsněním, že padáš, a jak padáš, narážíš na kameny. Sužuje Tě tíha Kříže a je Ti, jako bys umíral. Dovol, abych Tě podepřela a svými rukama upravila Tvou nejsvětější Tvář. Vidím, že se dotýkáš země a namáhavě oddechuješ v Krvi. Ale Tvoji nepřátelé Tě chtějí postavit na nohy: tahají Tě provazy, zvedají Tě za vlasy, kopou do Tebe, ale všechno nadarmo. Ty umíráš, můj Ježíši! Jaká bolest! Srdce mi puká bolestí! A takřka Tebou smýkají a tak Tě vedou na horu Kalvárii. Zatímco Tebou smýkají, slyším, jak podáváš zadostiučinění za všechny urážky duší Tobě zasvěcených, které Ti působí takovou tíži, že jakkoliv se namáháš povstat, vyjde to naprázdno. A tak, smýkán a pošlapáván, dospěješ na Kalvárii, a kudy kráčíš, tam zanecháváš rudou stopu své drahocenné Krve.

Ježíš je zbaven šatu a korunován trním potřetí

Ale zde Tě očekávají nové bolesti: Znovu Tě zbavují šatu a strhávají šaty i trnovou korunu. Ach! Sténáš, když cítíš, jak vytrhují trny z Tvé Hlavy. A zatímco Ti strhávají šaty, trhají také rozedranou tkáň, která k nim přilnula. Rány se trhají, Krev stéká v potůčcích až na zem a bolest je tak veliká, že padáš téměř mrtev.

Ale nikdo není pohnut k soucitu s Tebou, mé Dobro. Ba se zvířecí zuřivostí Ti znovu nasazují trnovou korunu, dobře ji stlučou a trýzeň kvůli drásání a vytrhávání Tvých vlasů nakupených ve sražené Krvi je tak veliká, že jen andělé by mohli říci, co trpíš, zatímco zhrozeni odvracejí svůj nebeský pohled a pláčou.

Můj Ježíši zbavený šatu, dovol, abych Tě přitiskla na své srdce a zahřála Tě, protože vidím, že se chvěješ a ledový smrtelný pot zaplavuje Tvé nejsvětější Lidství. Jak bych Ti chtěla dát svůj život a svou krví nahradit Tvou, kterou jsi ztratil, abys mi dal život!

Mezitím se Ježíš na mne stěží dívá svými zsinálýma a umírajícíma očima a zdá se, že mi říká:

„Má dceró, kolik Mě stojí duše! Zde je místo, kde všechny očekávám, abych je spasil, kde chci podávat zadostiučinění za hříchy těch, kdo se snižují pod úroveň zvířat a zatvrzují se, aby Mne uráželi, a dospívají až k tomu, že neumějí žít, aniž by páchali hříchy. Jejich rozum je zaslepený a hřeší k zbláznění. A proto

Mne korunují trním potřetí. A tím, že jsem zbaven šatu, podávám zadostiučinění za ty, kdo si oblékají oděv smyslný a neslušný, a za hříchy proti umírněnosti a za ty, kdo jsou natolik připoutáni k bohatství, poctám a k potěšením, že si z nich tvoří boha svých srdcí.

Ach, ano! Každá z těchto urážek je smrtí, kterou pocítuji, a jestliže neumírám, je to proto, že Vůle Mého Věčného Otce ještě nerozhodla o okamžiku Mé smrti.“

Mé obnažené Dobro, zatímco s Tebou podávám zadostiučinění, prosím Tě, abys mě svými nejsvětějšíma rukama zbavil všeho a nedovolil, aby do mého srdce vstoupil nějaký špatný cit. Ty bdi nad mým srdcem, obklop ho svými bolestmi a naplň ho svou láskou. Kéž můj život není ničím jiným než opakováním Tvého a svým požehnáním stvrď mé zbavení se všeho. Ze Srdce mi požehnej a uděl mi sílu, abych byla přítomna Tvému bolestnému ukřižování a byla ukřižována spolu s Tebou.

Zamyšlení a zbožná cvičení

Ježíš nese Kříž. Nesmírná je Ježíšova láska ke Kříži a Jeho dychtivá žhavá touha na něm zemřít za spásu duší. A milujeme my utrpení jako Ježíš? Můžeme říci, že náš tep je ozvěnou Jeho božského tepu a že také my si žádáme kříž?

Když trpíme, máme úmysl dělat Ježíši společnost, abychom nadlehčili tíži Jeho Kříže? Jak Ho doprovázíme? A jsme vždy ochotni dát Mu své malé utrpení v potupách, kterých se Mu dostává, jako úlevu v Jeho bolestech?

Dáváme ve skutcích a modlitbách, a když pod tíží niterných bolestí pocítujeme ve svém utrpení námahu, zaletět své bolesti k Ježíši, aby Mu otřela pot jako závoj, posílila Ho a učinila Jeho námahu naší [námahou]?

8

Můj Ježíši, volej mě stále k sobě a Ty buď stále u mne, abych Tě stále posilovala svými bolestmi.

Děkováná modlitba, str. 10

DEVATENÁCTÁ HODINA
Od 11 hodin do poledne

Ukřižování

*Přípravná modlitba, str. 9**

Ježíši, má Lásko, už jsi zbaven svého šatu a Tvé nejsvětější Tělo je tak rozervané, že mi připadáš jako beránek stažený z kůže. Vidím, jak se celý chvěješ, zatímco Ti Tvoji nepřátelé připravují Kříž, a Ty se neudržíš na nohou a padáš k zemi na této hoře. Mé Dobro a mé Všechno, srdce se mi svírá bolestí, když na Tebe hledím a vidím, jak se Krev řine ze všech částí Tvého nejsvětějšího Těla, které je od hlavy až k patě poseto ranami.

Ježíš je korunován trním potřetí

Tvoji nepřátelé, unavení, ale neuspokojení tím, že Tě zbavují šatu, strhli s nevyhovitelnou bolestí trnovou korunu z Tvé Hlavy a pak Ti ji znovu narazili za neslýchaných trýzní, probodávajíce Tvou nejsvětější Hlavu novými ranami. Ach, podáváš zadostiučinění za věrolomnost člověka a za zatvrzelost ve hříchu, zvláště v pýše.

* Luisa klade před tuto hodinu následující modlitbu:
„Ježíši, Matičko moje, pojdte psát spolu se mnou, propůjčte mi své přesvaté ruce, abych mohla napsat, co se Vám líbí, a pouze to, co Vy chcete.“

Ježíši, vidím, že kdyby Tě láska nenutila do větších výšin, byl bys zemřel ostrou bolestí, kterou jsi vytrpěl při tomto třetím korunování trním. Ale vidím, že už nemůžeš ovládnout bolest a očima zastřenýma Krví se díváš, zda se najde alespoň někdo, kdo by Tě podepřel v takové bolesti a zmatku.

Mé líbezné Dobro, můj drahý Živote, nejsi sám v noci utrpení. Je zde bolestná Matička s rozervaným Srdcem, která podstupuje tolik smrtí, kolik bolestí snášíš. Je zde milující Magdaléna, která je z Tvých bolestí jako zbavená smyslů. Je zde věrný Jan, oněmělý silou bolesti Tvého utrpení. Toto je hora těch, kdo milují. Nemůžeš být sám. Řekni mi, má Lásko, koho bys chtěl, aby Tě podpíral v tak veliké bolesti? Dovol, abych přišla já a podpírala Tě, vždyť toho mám nejvíce zapotřebí.

Drahá Matička a ostatní mi postupují místo. A hle, Ježíši, přicházím k Tobě, objímám Tě a prosím, aby sis opřel Hlavu o moje rameno a dal pocítit její trny na mé hlavě. Chci položit svou hlavu ke Tvé, nejen abych cítila Tvé trny, ale také abych Tvou nejdražší Krví, která Ti stéká z Hlavy, obmyla všechny své myšlenky, aby Ti mohly podat zadostiučinění za každou urážku, kterou tvorové páchají svým myšlením. Ach má Lásko, přitiskni se ke mně. Chci jednu po druhé slíbat krůpěje Krve, které stékají po Tvé nejsvětější Tváři, a prosím Tě, zatímco je uctívám, aby každá krůpěj byla světlem každé mysli tvorstva, aby Tě nikdo neurážel špatnými myšlenkami.

Ale zatímco Tě držím v objetí a opřeného o sebe, dívám se na Tebe, Ježíši, a vidím, že se díváš na Kříž, který Ti připravují nepřátelé. Slyšíš rány, aby udělali otvory, kam Tě přibijí. Můj Ježíši, cítím, že Ti Srdce tluče stále silněji a vydává šelest, když se chystáš ke smrtelnému zápasu na tomto lůžku, po kterém jsi velice toužil, být s nepopsatelnou bolestí, a na němž v sobě zpečetíš spásu našich duší. Už slyším, jak říkáš:

„Lásko Moje, drahý Kříži, Mé drahocenné lože, ty ses stal Mým mučednictvím za života a nyní jsi Mým odpočinkem. Ach Kříži! Přijmi Mne rychle do své náruče. Nemohu se dočkat. Svatý Kříži, tebou všechno završím. Rychle, Kříži! Vyplň vroucí touhy, které Mne stravují, abych dal život duším, a tyto životy budou zpečetěny tebou, Kříži. Už neprodlévej! Dychti-
vě čekám, až na tobě budu rozpjat, abych otevřel nebe všem svým dětem a zavřel peklo.

Kříži, je pravda, že jsi Mou bitvou, ale jsi také Mým vítězstvím a úplným triumfem a v tobě dám svým dětem velká dědictví, vítězství, triumfy a koruny.“

Ale kdo může vypovědět všechno, co říká můj milý Ježíš ke Kříži?

Ale zatímco se Ježíš rozplývá nad Křížem, nepřátelé Mu přikazují, aby se na něj položil, a On ihned poslechne jejich vůli, aby podal zadostiučinění za naše neposlušnosti. Má Lásko, dříve než se rozepneš na Kříž, dovol, abych Tě přitiskla ještě silněji na své srd-

ce a políbila Tě. Také Ty mě polib. Slyš, Ježíši, nechci Tě opustit. Chci se rozepnout spolu s Tebou na Kříž a zůstat s Tebou přibitá. Pravá láska nestrpí žádnou oddělenost. Promiň vroucnost mé lásky a dopřej mi, abych s Tebou byla ukřižována.

Hleď, moje něžná Lásko, nejen já to od Tebe žádám, ale také bolestná Matička, nerozlučná Magdaléna, milovaný Jan. Všichni Ti říkají, že by bylo snesitelnější, aby byli ukřižováni s Tebou, než aby při Tobě jen stáli a viděli pouze Tebe ukřižovaného. Proto se spolu s Tebou podávám v oběť Věčnému Otcí, ztotožněna s Tvou Vůlí, s Tvou láskou, s Tvými zadosťučiněními, s Tvým samotným Srdcem a se všemi Tvými bolestmi.

Ach! Zdá se, jako by mi můj bolestný Ježíš říkal:

„Má dcero, předešla jsi Mou lásku. To je Moje Vůle: Aby všichni, kdo Mne milují, byli se Mnou ukřižováni. Ach, ano! Jen pojď a rozepni se na Kříž se Mnou. Dám ti život ze svého života a budu tě považovat za milovanou svého Srdce.“

Ukřižování

A hle, mé líbezné Dobro, který se rozpínáš na Kříž, a katy, kteří již drží v rukou hřeby a kladiva, aby Tě přibili, pozoruješ s takovou láskou a tak mile, že jim dáváš sladkou pozvánku, aby Tě rychle ukřižovali.

A oni, třebaže je mrazí v zádech, s nelidskou zuřivostí se chápou Tvé pravé ruky, upevňují hřeb a ranami kladiva ho proženou na druhou stranu Kříže. Bolest, kterou trpíš, Ježíši, je tak veliká a je jí tolik, že se třeseš. Světlo Tvých krásných očí se zatemňuje a Tvá nejsvětější Tvář bledne a stává se sinalou.

Požehnaná pravice mého Ježíše, líbám tě, soucítím s tebou, klaním se ti a vzdávám ti díky za sebe a za všechny. Kolik ran jsi obdržela, o tolik duší tě prosím, abys je v tomto okamžiku osvobodila od zatračení do pekla. Kolik krůpějí Krve jsi prolila, o tolik duší tě prosím, abys je obmyla v této své nejdražší Krvi. A pro ostrou bolest, kterou jsi trpěla, zvláště když přibíjeli zápěstí ke Kříži a když byly zasaženy nervy paže, tě prosím, abys všem otevřela nebe a všem požehnala. Kéž tvoje požehnání volá hříšníky k obrácení a bludaře a bezvěrce ke světlu víry.

Ježíši, můj líbezný Živote, sotva nepřátelé přibijí pravou ruku, chápou se s krutostí levé, a aby ji dostali na připravený otvor, rvou Tě za ni tak, že cítíš, jak se vykloubily paže a ramena a silou bolesti se stahují v křeči. Pak ji s neúnavnou zuřivostí přibíjejí na Kříž podobně jako pravou.

Levá ruko mého Ježíše, líbám tě, soucítím s tebou, klaním se ti a děkuji ti. Kolik ran a bolestí jsi trpěla, když ti přibíjeli zápěstí, o tolik duší tě prosím, abys mi v tomto okamžiku dopřála, že vzlétnou z očiště do nebe. A pro Krev, kterou jsi prolila, tě prosím, abys

zmírnila plameny, které je spalují, a abys dala, že [tato Krev] bude pro všechny občerstvením a spásnou koupelí, která nechť je očistí od každé poskvrny a připraví pro blažené patření.

Má Lásko a mé Všechno, pro ostrou bolest, kterou jsi vytrpěl, když Ti přibíjeli levou ruku, Tě prosím, abys pro všechny duše zavřel peklo a nenechal padat blesky Boží Spravedlnosti, žel, rozhněvané kvůli našim hříchům. Učiň, Ježíši, aby tento hřeb Tvé požehnané levé ruky byl klíčem, který zamkne Boží Spravedlnost, aby nedala dopadat důtkám na zemi a otevřela poklady Božího Milosrdenství k užítku všem.

Už se zdá, jako bys zůstal nehybný ve všem a jako bychom Ti mohli svobodně učinit všechno. Do Tvého objetí tedy vkládám celý svět a všechna pokolení. A prosím Tě, má Lásko, hlasy samotné Tvé Krve, abys nikomu neodepřel odpuštění, a pro zásluhy této Tvé nejdražší Krve od Tebe žádám spásu a milost pro všechny. Nevylučuj nikoho, můj Ježíši.

Má Lásko, Ježíši, Tvoji nepřátelé ještě nejsou uspokojeni. S ďábelskou zuřivostí se chápou Tvých nejsvětějších nohou (vždy neúnavně vyhledávajících duše), a jak byly stažené bolestí [při křižování] rukou, natahují je tak, že se vykloubí kolena, obratle a všechna žebra hrudníku. Srdce mi nevládne, mé Dobro. Vidím, že silou bolesti se Tvé krásné oči obracejí v sloup, ztemnělé a zalité krví. Tvoje rty bledé a opuchlé od

ran pěstí se křiví, Tvé líce se propadají, zuby drkotají, hrudník se zalyká a Srdce sebou celé lomcuje silou stahů rukou a nohou. Má Lásko, jak ochotně bych zaujala Tvé místo, abych Tě ušetřila takové bolesti! Chci se rozepnout na všechny Tvoje údy, abych Ti ulevila, abych Tě zulíbala, abych Tě posílila a podala Ti zadoštíčinění za všechny.

Můj Ježíši, vidím, že kladou jednu nohu přes druhou a probíjejí Ti je jedním hřebem, navíc tupým. Ach můj Ježíši! Zatímco Ti hřeb proniká [nohama], dovol, abych Ti do pravé nohy vložila všechny kněze, aby byli světlem národů, zvláště ty, kteří nevedou dobrý a svatý život, a abych do levé nohy vložila všechny národy, aby přijaly světlo od kněží, uznávaly je a byly jich poslušny. A jako hřeb proniká Tvýma nohama, tak pronikni kněze i národy, aby se ani jedni, ani druzí nemohli od Tebe odloučit.

Požehnané nohy mého Ježíše, líbám vás, soucítím s vámi, klaním se vám a děkuji vám. Pro přeostřé bolesti, které jsi vytrpěl, pro napínání, kterým Ti vykloubili všechny kosti, a pro Krev, kterou jsi prolil, Tě prosím, Ježíši, abys všechny duše uzavřel ve svých ranách a nepohrdl nikým.

Tvoje hřeby ať přibijí naše mohutnosti, aby se od Tebe nevzdalovaly. Ať přibijí naše srdce, aby se upínala vždy a pouze na Tebe. A všechny naše city ať jsou přibity Tvými hřeby, aby jim nechutnalo nic, co nepochází od Tebe.

Můj ukřižovaný Ježíši, vidím, že celý zbrocený Krví toneš v koupeli Krve. Tyto krůpěje Krve si neříkají o nic jiného než o duše. Vidím, že v každé krůpěji se hemží duše všech věků, takže jsi v sobě zahrnoval i nás všechny, Ježíši. Rovněž mocí této Krve Tě prosím, aby už žádná [duše] od Tebe neprchla.

Můj Ježíši, kati dokončují přibíjení Tvých nohou a já se přibližuji k Tvému Srdci. Vidím, že už nemůžeš, ale láska volá tím silněji:

„Ještě více bolestí!“

Můj Ježíši, vinu se k Tvému Srdci, líbám Tě, soucítím s Tebou, klaním se Ti a děkuji Ti za sebe, za všechny. Ježíši, chci spočinout hlavou na Tvém Srdci, abych cítila, co trpíš v tomto bolestném křižování. Ach, slyším, jak každý úder kladiva duní ve Tvém Srdci. Tvé Srdce je středem všeho: Z něho bolesti začínají a v něm končí. A kdybys neočekával kopí, abys byl proklán, plameny Tvé lásky a Krev, která Ti kypí v nitru, by si udělaly cestu a roztrhly by Ti Srdce. Tato Krev a tyto plameny volají duše, které Tě milují, aby si učinily šťastný příbytek ve Tvém Srdci. A já pro lásku Tvého Srdce a Tvé nejdražší Krve od Tebe žádám, Ježíši, svatost pro duše, které Tě milují. Ježíši, nenech je nikdy vyjít ze svého Srdce a svou milostí rozmnož povolání smírných duší, které by pokračovaly ve Tvém životě na zemi. Ráčil jsi udělit vybrané místo ve svém Srdci duším, které Tě milují, dej, ať toto místo nikdy neztratí. Ježíši, kéž mě plameny Tvé-

ho Srdce spalují a stravují a Tvá Krev kéž mě zkrášlí a Tvá láska kéž mě drží stále přibitou k lásce bolestí a zadostiučiněním.

Můj Ježíši, kati již přibíli Tvé ruce a nohy ke Kříži a obracejí je, aby upevnili hřeby, a tak nutí Tvoji klaněním hodnou Tvář, aby se dotýkala země zbrocené Tvou vlastní Krví. A Ty ji políbíš svými božskými ústy. Tímto polibkem, má líbezná Lásko, zamýšlíš políbit všechny duše a připoutat je ke své lásce a zpečetuješ tím jejich spásu. Ježíši, dovol, abych Tvoje místo zaujala já, a zatímco kati upevňují hřeby, učiň, aby tyto rány zraňovaly pouze mě a celou mě přibily k Tvé lásce.

Můj Ježíši, kladu svou hlavu ve Tvou. Zatímco se trny zabořují stále více do Tvé Hlavy, chci Ti obětovat, mé líbezné Dobro, všechny své myšlenky, aby Ti jako vroucí polibky poskytly útěchu a zmírnily hořkost Tvých trnů.

Ježíši, kladu své oči ve Tvé a vidím, že Tvoji nepřátelé ještě nejsou nasyceni, jak Tě urážejí a vysmívají se Ti, a já chci utěšit Tvůj božský pohled svým pohledem lásky.

Kladu svá ústa ve Tvá, Ježíši. Tvůj jazyk je téměř přilepený k patru pro hořkost žluči a pro palčivou žízeň. Aby se uhasila Tvá žízeň, můj Ježíši, chtěl bys, aby všechna srdce tvorů překypovala láskou, a když je nemáš, jsi jí spalován za ně stále více. Má líbezná Lás-

ko, chci Ti poslat proudy své lásky, abych Ti nějakým způsobem zmírnila hořkost žluči a palčivou žízeň.

Ježíši, kladu své ruce ve Tvé. Při každém pohybu, který činíš, se rány na Tvých rukou ještě více trhají a bolest se stupňuje a zostřuje. Mé drahé Dobro, abych Tě občerstvila a zmírnila Tvou bolest, obětují Ti svaté skutky všech tvorů.

Ježíši, kladu své nohy ve Tvé. Jak trpíš ve svých nejsvětějších nohou! Zdá se, že se v nich odrážejí všechny pohyby Tvého nejsvětějšího Těla, a není u Tebe nikdo, aby Tě podepřel a poněkud zjemnil hořkost Tvých bolestí. Můj nejsladší Živote, chtěla bych spojit kroky tvorů všech pokolení minulých, přítomných a budoucích a všechny je nasměrovat k Tobě, aby Tě přišli utěšit ve Tvých úporných bolestech.

Můj Ježíši, kladu své srdce ve Tvé ubohé Srdce. Jak je ztrýzněné! Jestliže pohneš nohama, cítíš, jak se trhají nervy na vrcholu Srdce. Jestliže pohneš rukama, nervy obou částí Srdce jsou natahovány více než skrze hřeby. Jestliže pohneš hlavou, tepna ze Srdce vydá Krev a [Srdce] trpí úplné křižování. Můj Ježíši, jak těšit tak velikou bolest? Rozlij se v Tebe, vložím své srdce ve Tvé a své vroucí touhy ve Tvé, aby byla zničena každá zvrácená touha. Rozlij svou lásku ve Tvou, aby Tvým ohněm byla spalována srdce všech tvorů a zničeny všechny lásky světské. Tvé nejsvětější Srdce se posílí a já od nynějška slibuji, Ježíši, že budu

k tomuto Srdci planoucímu láskou stále přibita hřeby Tvých tužeb, Tvé lásky a Tvé Vůle.

Můj Ježíši, Ty ukřižovaný a já ukřižovaná v Tobě. Nedovol, abych se třeba i v nejmenším od Tebe od-poutala, ale učiň, abych zůstala v Tobě stále přibitá, abych Tě mohla milovat a podávat Ti zadostiučinění za všechny a mírnit bolest, kterou Ti působí tvorové svými hříchy.

Ježíš je na Kříži vyvýšen

Můj dobrý Ježíši, vidím, jak Tvoji nepřátelé zvedají těžké dřevo Kříže a nechávají ho zapadnout do vytesaného otvoru ve skále, který sami připravili. A Ty, má líbezná Lásko, visíš mezi nebem a zemí. V tomto slavnostním okamžiku se obracíš k Otci a slabým a třesoucím se hlasem Mu říkáš:

„Otče Svatý, hle, zde jsem, obtížen všemi hříchy světa. Není viny, která by se neobrátila proti Mně, proto už nenech dopadat rány své Boží Spravedlnosti na lidi, ale na Mne, svého Syna. Otče, dovol, abych všechny duše připoutal k tomuto Kříži a abych pro ně vyprošoval odpuštění hlasem své Krve a svých ran. Otče, nevidíš, jak jsem zubožený? Skrze tento Kříž a mocí těchto bolestí uděl všem pravé obrácení, pokoj, odpuštění a svatost.“

*Modlitba na odzbrojení
Boží Spravedlnosti**

Ježíši, zatímco jsi přibitý na Kříž, Tvá duše již není na zemi, ale v nebi u Tvého Božského Otce, aby hájila záležitost našich duší a přimlouvala se za ně.

Má ukřižovaná Lásko, i já Tě chci následovat před trůn Věčného a spolu s Tebou odzbrojit Boží Spravedlnost. Tvé nejsvětější Lidství činím svým. Spojena s Tvou Vůlí a spolu s Tebou chci konat, co konáš Ty. Dovol, můj Živote, aby mé myšlenky plynuly do Tvých, moje láska, moje vůle a mé touhy do Tvých a aby můj tep plynul do Tvého Srdce a celé mé bytí v Tebe, aby mi nic nemohlo uniknout a abych mohla opakovat skutek za skutkem, slovo za slovem všechno, co konáš Ty.

Vidím, mé ukřižované Dobro, že když vidíš svého Božského Otce velmi rozhněvaného na tvory, padáš před Ním na Tvář a skrýváš všechny tvory uvnitř svého nejsvětějšího Lidství a přivádíš nás do bezpečí, aby Otec, když se na nás dívá v Tobě, pro Tvou lásku tvorstvo od sebe nezapudil. A jestliže se na ně dívá s hněvem, je to proto, že tolik duší znetvořilo krásný obraz, který On stvořil, a mají myšlenky jen na to,

* Luisa v jednom dopise píše: „V Hodině Ukřižování téměř na konci, kde se říká, že Ježíš, zatímco byl na Kříži, duší byl v nebi se svým Božským Otcem, následují Ho v duchu až do nebe a usilují spolu s Ním odzbrojit Božskou Spravedlnost, v těchto dobách tolik rozhněvanou.“

aby Ho urážely. A ze svého rozumu, který se měl zaměstnávat tím, aby Mu rozuměl, lidé učinili doupě, v němž hnízdí všechny hříchy. A Ty, můj Ježíši, abys Ho upokojil, upoutáváš pozornost Božského Otce, aby hleděl na Tvou nejsvětější Hlavu probodenou trny v ostrých bolestech. Tak držíš ve své mysli jakoby ukřižován všechen rozum tvorů a za každého z nich podáváš smírnou oběť, abys podal zadostiučinění Boží Spravedlnosti. Ó, jak tyto trny jako soucitné hlasy před Boží Velebností omlouvají všechny špatné myšlenky tvorů!

Můj Ježíši, mé myšlenky jsou jedno s Tvými, proto spolu s Tebou prosím, naléhavě žádám, omlouvám a podávám zadostiučinění před Boží Velebností za všechno zlo spáchané rozumem tvorů. Dovol, abych vzala Tvoje trny a Tvůj vlastní rozum a šla s Tebou ke všem tvorům, abych se Tvým rozumem dotkla jejich [rozumu]. Chci svatostí Tvého rozumu obnovit jejich rozum, jak jsi jej stvořil na počátku. [Chci] svatostí Tvých myšlenek znovu uspořádat všechny myšlenky tvorů v Tobě a probodnout Tvými trny mysl tvorů, abych Ti ve všech vrátila vládu a řád. Ježíši, Ty sám buď Pánem každé myšlenky, každého citu a všech národů. Ty vládni každé záležitosti. Jen tak se změní tvář země, která plodí hrůzu a děs.

Ukřižovaný Ježíši, stále vidíš, jak se Božský Otec rozhněván dívá na ubohé tvory a shledává, že všichni jsou poskvrnění hříchy a pokryti ohavnostmi, že si je

hnusí celé nebe. Ó, jak je raněna čistota božského pohledu, že již téměř nepoznává ubohé tvorstvo jako dílo svých nejsvětějších rukou! Dokonce se zdá, že stvořené bytosti jsou tak veliké nestvůry obývající zemi, že přitahují hněv otcovského pohledu.

Ale Ty, můj Ježíši, abys Ho upokojil, snažíš se Ho zmírnit tím, že Jeho oči vyměníš za své, aby je viděl pokryté krví a opuchlé od slz. Pláčeš před Božím Majestátem, abys Ho pohnul k soucitu nad neštěstím tolika ubohých tvorů. A slyším Tvůj hlas, jak říká:

„Můj Otče, je pravda, že nevděčné tvorstvo se stále více poskvřňuje vinami, takže si už nezasluhuje Tvůj otcovský pohled. Ale hled' na Mne, Otče. Před Tebou chci plakat tolik, až vytvořím lázeň slz a Krve, abych obmyl tyto ohavnosti, jimiž jsou tvorové pokryti. Můj Otče, chceš Mě snad odmítnout? Ne, nemůžeš, jsem Tvůj Syn. A když jsem Tvůj Syn, jsem také Hlava všech tvorů a oni jsou Mými údy. Zachraňme je, Otče, zachraňme je.“

Ježíši, Lásko nekonečná, chtěla bych mít Tvé oči, abych plakala před Nejvyšším Majestátem nad záhubou tolika ubohých tvorů a nad těmito tak smutnými časy. Dovol, abych vzala Tvé slzy a Tvé vlastní pohledy, které jsou jedno s mými, a šla ke všem tvorům. Abych jejich duše pohnula k soucitu s Tvou láskou, dám jim vidět, že pláčeš kvůli nim, a že zatímco se vlečou špínou, máš připraveny své slzy a svou Krev, abys je obmyl, a když Tě uvidí plakat, podrobí se.

Ano, dovol, abych těmito slzami obmyla veškerou nečistotu tvorů. Ať sestoupí do jejich srdcí, změkčí tolik duší zatvrzelých ve hříchu a spoutají tvrdošijnost všech srdcí.

Dovol, abych Tvými pohledy pronikla tvory natolik, že pozvednou všechn svůj pohled k nebi, aby Tě milovali, místo aby bloumali po zemi s cílem Tě urážet. Tak se nebeský Otec již nebude hněvat, když bude pohlížet na ubohé lidstvo.

Ukřižovaný Ježíši, vidím, že se nebeský Otec ještě neupokojuje ve svém hněvu, protože zatímco Jeho otcovská dobrota, zachvácená tak velikou láskou k ubohému tvorstvu, naplnila nebe i zemi důkazy lásky a dobrodiní k tvorstvu, které téměř na každém kroku a při každém skutku cítí, jak proudí z onoho otcovského Srdce láska a milosti; ale tvorstvo stále nevděčné a pohrdající touto láskou je nechce uznat. Dokonce tak veliké lásce odporuje a naplňuje nebe i zemi potupami, pohrdáním a urážkami, až ji pošlapává svými nečistými nohama, jako by ji chtělo zničit a klanět se sobě samotnému. Ach, všechny tyto urážky pronikají nebesa a dosahují k Boží Velebnosti! Ó, jak se hněvá, když vidí, že ničemné tvorstvo dospívá k tomu, aby ji všemožně tupilo a uráželo!

Ale Ty, můj Ježíši, jsi stále upjat k tomu, abys nás hájil, a s uchvacující silou své lásky nutíš Otce, aby hleděl na Tvou nejsvětější Tvář, pokrytou všemi těmito potupami a pohrdáním, a říkáš:

„Můj Otče, nehněvej se na ubohé tvory. Jestliže se hněváš na ně, hněváš se na Mne. Ach, upokoj se! Všechny tyto urážky nesu na své Tváři, která Ti zodpovídá za všechny. Můj Otče, zastav své rozhořčení vůči ubohému lidstvu: Jsou slepí a nevědí, co činí. Proto se na Mne dobře podívej, jak jsem zubožen kvůli nim. Jestliže Tě nepohne k soucitu bědné lidstvo, kéž Tě uklidní tato Moje Tvář, pošpiněná plivanci, pokrytá Krví, sinalá a oteklá od tolika políčků a ran. Otče Můj, smiluj se! Budu ten nejkrásnější ze všech, avšak nyní jsem celý znetvořený, že se už nepoznávám. Stal jsem se opovržením všech. Proto chci za každou cenu spasit ubohé tvorstvo.“

Můj Ježíši, je možné, že nás tolik miluješ? Tvá láska drtí toto mé ubohé srdce. Chci Tě následovat ve všem, a proto dovol, abych vzala Tvou nejsvětější Tvář a měla ji ve své moci, abych ji tak znetvořenou stále ukazovala Otcí, a tak Ho pohnula k soucitu s ubohým lidstvem, které tolik strádá pod bičem Boží Spravedlnosti, že leží téměř zmírající.

Dovol, abych šla mezi všechny tvory a dala jim vidět tuto Tvou Tvář tak znetvořenou kvůli nim, abych je pohnula k soucitu s jejich dušemi a s Tvou láskou. A se světlem, které zanechává Tvoje Tvář, a s uchvacující silou Tvé lásky kéž jim dám pochopit, kdo jsou oni, že se odvažují Tebe urážet, a kéž dám jejich duším povstat z tak velikých hříchů, ve kterých žijí mrtvi vůči milosti, aby všichni před Tebou padli na tvář v úkonu klanění a oslavy Tebe.

Můj Ježíši, klaněníhodný Ukřižovaný, tvorstvo stále popouzí Boží Spravedlnost a z jeho jazyka se nese ozvěna hrozných rouhání, hlasy proklínání a zlořečení a špatné rozhovory zaměřené na to, jak lépe zabíjet a prolévat krev. Ach, všechny tyto hlasy ohlušují zemi a pronikají nebesa, ohlušující božský sluch, který je unaven touto jedovatou ozvěnou, kterou Mu posílá tvorstvo, a chtěl by se ho zbavit a zapudit je daleko od sebe, protože všechny tyto jedovaté hlasy proklínají a žádají si odplaty a spravedlnosti vůči němu samému. Ach, jak se Boží Spravedlnost cítí nucena udeřit důtkami! Ach, jak tolik hrozných rouhání rozněcuje Jeho rozhořčení proti tvorstvu!

Ale Ty, Ježíši, nás miluješ nejvyšší láskou a stavíš se před tyto vražedné hlasy se svým všemohoucím a tvůrčím hlasem, v němž sbíráš všechny tyto hlasy, a Otcovu sluchu dáváš slyšet svůj líbezný hlas, abys Ho posílil z obtěžování, které Mu působí tvorové, stejně tolika hlasy dobrořečení a chval, a voláš o milosrdenství, o milost a o lásku pro ubohé tvorstvo.

A abys Ho ještě více upokojil, ukazuješ Mu svá nejsvětější ústa a říkáš:

„Můj Otče, obrať se ke Mně a pohleď. Neposlouchej hlasy tvorů, ale slyš hlas Můj. Jsem to Já, kdo podává zadostiučinění za všechny. Proto Tě prosím, aby ses díval na tvorstvo a aby ses na ně díval ve Mně. Jestliže se na ně díváš mimo Mne, co z něho bude? Je slabé, nevědomé, schopné konat jen zlo, plné veškeré

bídy. Smiluj se, smiluj se nad ubohým tvorstvem. Já za ně odpovídám tímto svým jazykem, zhořklým žlučí, vyschlým žízní, palčivým a vyprahlým láskou.“

Můj Ježíši plný hořkosti, můj hlas ve Tvém chce být hrází všem těmto urážkám. Dovol, abych vzala Tvůj jazyk a Tvé rty a obešla všechny tvory a dotkla se jejich jazyků Tvým jazykem, aby, když Tě urážejí, cítili hořkost Tvého jazyka. Ať se už nerouhají, jestliže ne z lásky, alespoň pro hořkost, kterou pocítí. Chci se dotknout jejich rtů Tvými, abych dala pocítit oheň hříchu na rtech všech a dala zaznít Tvému všemohoucímu hlasu v každé hrudi a tak abych mohla zastavit proud všech zlých hlasů a zaměnit všechny lidské hlasy za hlasy dobrořečení a chval.

Můj ukřižovaný Ježíši, tváří v tvář tak veliké lásce a bolesti se tvorstvo ještě nevzdává, dokonce Tebou pohrdá, hromadí hřích na hřích, když páchá ohromné svatokrádeže, vraždy, sebevraždy, souboje, klamání, podvody, krutosti a zrady. Ach, všechny tyto zlé skutky zatěžují otcovskou náruč! A Otec nemůže tu tíži unést a začíná své paže spouštět a vylévat na zemi rozhořčení a zkázu. A Ty, můj Ježíši, abys vytrhl tvorstvo z Božího rozhořčení, v obavách, abys je neviděl zničené, vztahuješ své paže k Otci, aby je nespouštěl ke zkáze tvorstva. A když svými pažemi pomáháš snášet tu tíži, Otce odzbrojuješ a bráníš, aby Spravedlnost neměla volný průchod. A abys Ho pohnul k soucitu s bědným lidstvem a abys Ho upokojil, říkáš Mu hlasem ještě vemlouvavějším:

„Můj Otče, pohleď na tyto roztržené ruce a na tyto hřeby, které Mi je probodávají a které Mě přibíjejí spolu se všemi těmito zlými skutky. V těchto rukou cítím všechny útrapy, které Mi působí tyto zlé skutky! Nejsi uspokojen, Můj Otče, Mými bolestmi? Nejsou snad schopny, aby Ti podaly zadostiučinění? Ano, tyto Mé vykloubené paže vždy budou řetězy, které budou svírat ubohé tvory, aby Mi neunikli, ledaže by se silou mocí chtěli vyrvat. A tyto Mé paže budou láskyplnými řetězy, které Tě, Můj Otče, spoutají, aby Ti zabránily ve zničení ubohého tvorstva. Ba budu Tě k němu přitahovat stále blíže, abys na ně vyléval své milosti a Milosrdenství.“

Můj Ježíši, Tvá láska mě líbezně okouzluje a nutí mě, abych učinila, co činíš Ty. Proto mi dej své paže, poněvadž spolu s Tebou chci za cenu jakékoliv bolesti zabránit, aby Boží Spravedlnost neměla volný průchod vůči ubohému lidstvu. A abych pohnula Otce ke smilování nad tvory, dovol, abych do Tvého náručí vložila tolik zmučených údů, nářek tolika zraněných ubožáků a tolik rozbolavělých a sklíčených srdcí. Dovol, abych šla ke všem tvorům a všechny sevřela do Tvého náručí, aby se všichni vrátili na Tvé Srdce. Dovol, abych mocí Tvých tvůrčích rukou zastavila proud tolika ohavných skutků a všechny odvedla od konání zla.

Můj láskyhodný ukřižovaný Ježíši, tvorstvo ještě není urážením Tebe uspokojeno. Chce pít až do dna všechn kal hříchů a běží jako splašené cestou zla.

Vrhá se z hříchu do hříchu, neposlouchá Tvé zákony, a protože Tě nepoznává, bouří se proti Tobě, a takřka aby Tě zneuctilo, chce kráčet do pekla. Ach, jak se Nejvyšší Velebnost hněvá! A Ty, Ježíši, vítězíš nade vším, i nad zatvrzelostí tvorů, a abys upokojil Božského Otce, ukazuješ Mu celé své nejsvětější Lidství rozervané, vykloubené a hrozným způsobem ztrýzněné. Ukazuješ své probodené nejsvětější nohy, v nichž zahrnuješ všechny kroky tvorů, které Ti působí smrtelné bolesti až natolik, že [Tvé nohy] jsou zkrouceny v ostré křeči.

A slyším Tvůj hlas, dojímavější než kdy jindy, jako by vycházel z hloubi duše, a chce silou lásky a bolesti přemoci tvorstvo a vítězit nad otcovským Srdcem:

„Můj Otče, podívej se na Mne od hlavy až k patě. Není na Mně místečka zdravého, nemám kde si nechat otevřít další rány a vyvolat další bolesti. Jestliže Tě neupokojuje tato podívaná lásky a bolesti, kdo Tě kdy bude moci upokojit?

Tvorové, jestliže se nepodrobíte tak veliké lásce, jaká naděje vám zbývá, abyste se obrátili? Tyto Mé rány a tato Krev stále budou hlasem, který bude svolávat z nebe na zemi milosti pokání, odpuštění a soucitu s ubohým lidstvem.“

Můj Ježíši, vidím, jak je na Tobě pácháno násilí, abys upokojil Otce a přemohl ubohé tvorstvo. Dovol, abych vzala Tvé nejsvětější nohy a obešla všechny

tvory a připoutala jejich kroky k Tvým nohám, a tak, kdyby chtěli kráčet cestou zla, ucítí řetězy, které jsi vložil mezi sebe a ně, a nebudou moci. Těmato svýma nohama učiň, aby se vrátili z cesty zla, nasměruj je na cestu dobra a učiň je učenlivějšími vůči svým zákonům. A svými hřeby uzavři peklo, aby do něj už nikdo nepadal.

Můj Ježíši, ukřižovaný Milovníku, vidím, že už nemůžeš. Strašné pnutí, které podstupuješ na Kříži; neustálé praskání kostí, které jsou při každém nepatrném pohybu stále více vykloubeny; tkáň, která se ještě více trhá; opakované urážky, které k Tobě doléhají a ještě bolestněji opakují utrpení a smrt; palčivá žízeň, která Tě stravuje; niterné útrapy, které Tě zalykají hořkostí, bolestí a láskou; lidský nevděk, který Ti vzdoruje ve Tvých tak velkých mukách a proniká Tě jako rozbouřená vlna až dovnitř Tvého probodeného Srdce, [to všechno] Tě drtí až natolik, že Tvé nejsvětější Lidství nemůže vydržet pod tíhou tolika muk a začíná pracovat ke konci a v blouznění lásky a utrpení žádá o pomoc a smilování.

Ukřižovaný Ježíši, je to možné? Ty, který vládneš nade vším a dáváš život všem, žádáš o pomoc? Ach, jak bych chtěla proniknout do každé krůpěje Tvé Krve a prolít svou, abych Ti ošetřila každou ránu, abych zmírnila bolest každého trnu, abych zmenšila bolest jejich bodání a abych Ti ulevila v každém niterném utrpení Tvého Srdce a zmírnila prudkost Tvých hořkostí. Chtěla bych Ti dát život za život, a kdyby

mi bylo možné, chtěla bych Tě sejmout z Kříže a dát náhradou sebe místo Tebe. Ale vidím, že nejsem nic a nezmohu nic, jsem příliš bezvýznamná. Proto mi dej sebe samého. Budu žít v Tobě a v Tobě dám Tebe Tobě samému. Tak uspokojím svoje tužby.

Zmučený Ježíši, vidím, že Tvé nejsvětější Lidství pracuje ke konci ne kvůli Tobě, ale abys ve všem dovršil naše vykoupení. Potřebuješ božskou pomoc, a proto se vrháš do otcovské náruče a žádáš o pomoc a přispění. Ó, jak se Božský Otec zklidňuje, když hledí na hrozné útrapy Tvého nejsvětějšího Lidství a strašnou námahu, kterou hřích způsobil Tvým přesvatým údům. A aby [Otec] upokojil Tvé láskyplné tužby, tiskne Tě na své otcovské Srdce a dává Ti potřebnou pomoc, abys dovršil naše vykoupení. A zatímco Tě tiskne, cítíš, jak se ve Tvém Srdci ještě silněji opakují rány hřebů, údery dŕtek, trhání ran a bodání trnů. Ó, jak je tím Otec zraňován! Jak se hněvá, když vidí, že všechny tyto bolesti Ti až do Tvého Srdce působí i duše Tobě zasvěcené! A ve své bolesti Ti říká:

„Je možné, můj Synu, že ani část Tebou vyvolená není celá s Tebou? Dokonce se zdá, že tyto duše žádají o útočiště a úkryt v tomto Tvém Srdci, aby Ti působily hořkost a ještě bolestnější smrt. A co víc, všechny tyto bolesti, které Ti působí, jsou skryté a překryté přetvářkou. Ach Synu! Již nemohu zadržet hněv nad nevděkem těchto duší, které Mi působí větší bolest než všichni ostatní tvorové dohromady.“

Ale Ty, můj Ježíši, vítězíš nade vším a hájíš tyto duše a s nesmírnou láskou svého Srdce konáš zadostiučinění za vlny hořkostí a probodávání, které Ti tyto duše působí. A abys Otce upokojil, říkáš Mu:

„Otče, pohleď na toto Moje Srdce. Nechť Ti všechny tyto bolesti podají zadostiučinění, a čím jsou trpčí, tím ať jsou mocnější nad Tvým Srdcem Otce, aby vyprošovaly milosti, světlo a odpuštění pro tyto duše. Můj Otče, nezavrhuje je. Ony budou Mými obhájci, kteří budou pokračovat v mém životě na zemi.“

Láskyplný Otče, uvaž, že jestliže teď Mé Lidství dostoupilo vrcholu svého utrpení, toto Mé Srdce překypuje hořkostmi, niternými bolestmi a neslýchanými útrapami, které jsem snášel během čtyřiatřiceti let, počínaje prvním okamžikem Mého Vtělení. Ty znáš, Otče, sílu těchto vnitřních hořkostí, které by byly schopny, aby Mi v každém okamžiku přivodily smrt pouhou trýzní, kdyby Mne Naše Všemohoucnost nepodpírala, aby prodloužila Mé utrpení až do tohoto krajního smrtelného zápasu. Jestliže jsem Ti až dosud obětoval všechny bolesti svého nejsvětějšího Lidství, abych upokojil Tvou Spravedlnost, která doléhá na všechny, a abych na všechny svolal Tvé vítězné Milosrdenství, nyní Ti představuji toto své Srdce zničené, utištěné a zlomené pod tlakem všech okamžiků Mého smrtelného života, zvláště pro poblouznění duší nám zasvěcených.

Hleď, Můj Otče: Toto je Srdce, které Tě milovalo nekonečnou láskou a které bylo stále vyprahlé láskou

k Mým bratřím, Tvým synům ve Mně. Toto je velkorysé Srdce, kterým jsem dychtil po utrpení, abych Ti podal úplné zadostiučinění za všechny hříchy lidí. Smiluj se nad jeho bezútěšností, neustálou sklíčeností, úzkostmi, únavou a nad jeho smutkem tváří v tvář smrti!

Můj Otče, byl snad jediný tep Mého Srdce, který by za cenu bolestí a Krve nehledal Tvou slávu a spásu Mých bratří? Nevycházely z tohoto Mého stále sklíčováného Srdce vroucí prosby, nářky, vzdechy a volání, s nimiž jsem čtyřiatřicet let před Tvou Tváří plakal a volal o Milosrdenství?

Tys Mne, Otče, vyslyšel pro nekonečné opakování a kvůli duším, za něž Ti vzdávám nekonečné díky. Ale pohleď, Můj Otče, jak se Mé Srdce nemůže utišit ve svých bolestech, kdyby i jediná duše měla uniknout jeho lásce, protože My milujeme jedinou duši tolik jako všechny duše dohromady. A má se říci, že budu muset na tomto bolestném popravčím nástroji vydechnout naposled, protože budu vidět, jak i duše Nám zasvěcené bídně hynou? Já umírám v moři zármutku a bolestí nad ničemností a věčnou záhubou věrolomného Jidáše, tak zatvrzelého a nevděčného, že odmítl všechno Mé láskyplné a něžné jednání, a jak jsem mu prokázal až tolik dobrodiní, že jsem ho učinil knězem a biskupem jako své ostatní apoštoly. Ach Můj Otče, tato ohromná spousta bolestí už stačí! Kolik vidím duší, které byly Nami vyvoleny k dvojímu posvátnému následování a které chtějí napodobovat Jidáše, někdo více, někdo méně!

Pomoz Mi, Otče, pomoz! Nemohu unést všechny tyto bolesti. Podívej se, zda existuje jediné vlákno v mém Srdci, které by nebylo mučeno více než všechny útrapy Mého Božského Těla. Podívej, jestli všechna Krev, kterou prolévám, spíše než z Mých ran neprýští z Mého Srdce, které se rozpouští láskou a bolestí. Smiluj se, Otče Můj, smiluj se! Ne kvůli Mně, který chci trpět až do nekonečna za ubohé duše, ale smiluj se nade všemi dušemi, zvláště nad dušemi mužů a žen volaných do Mé svaté služby a k Mým zásnubám lásky. Vyslyš, Otče, Mé Srdce, z něhož mizí život a které zrychluje svůj žhavý tep a volá: „Pro tolik svých bolestí Tě žádám o účinné milosti pokání a pravého obrácení pro všechny tyto nešťastné duše! Ať Nám žádná z nich neunikne!“

Žízním, Otče, žízním po všech duších, zvláště po těchto [zasvěcených]. Žízním po ještě větším utrpení za každou z těchto duší. Vždy jsem konal Tvou Vůli, Můj Otče. Dej, ať nyní tato Má Vůle, která je Tvou Vůlí, z lásky ke Mně, Tvému milovanému Synu, v němž máš veškeré zalíbení, je dokonale naplněna.“

Můj Ježíši, už neodporuji. Připojuji se k Tvým úpěnlivým prosbám, k Tvému utrpení a k Tvé trpící lásce. Dej mi své Srdce, abych i já pocítovala žízeň, kterou máš Ty sám po duších Tobě zasvěcených, a abych Ti svým tepem vrátila lásku a city všech. Dovol, abych šla ke všem a uložila do nich Tvé Srdce. Kéž se stykem s ním chladní rozehřejí, vyburcují se

vlažní, zbloudilí kéž se cítí znovu povolání a kéž se s nimi vrátí tolik odmítnutých milostí.

Tvé Srdce se zalyká bolestí a hořkostí, když vidíš, jak jsou pro jejich lhostejnost marné toliké záměry, které jsi s nimi měl, a když vidíš, že tolik dalších duší, které měly mít život a spásu prostřednictvím nich, pak pocituje smutné důsledky. Ukážu jim Tvé Srdce, kvůli nim tolik naplněné hořkostí, vyšlu do nich ohnivé šípy z Tvého Srdce, přednesu jim všechny Tvé prosby a všechno Tvé utrpení za ně: Není možné, aby se Ti nepodrobily. Tak se kajícně vrátí k Tvým nohám a obnoví se Tvé láskyplné záměry s nimi. Budou v Tobě a kolem Tebe, už ne aby Tě urážely, ale aby Ti podávaly zadostiučinění, utěšovaly Tě a bránily.

Můj Živote, ukřižovaný Ježíši, vidím, že ještě podstupuješ smrtelný zápas na Kříži, protože ještě není uspokojena Tvá láska, aby dovršila všechno. Ano, také já podstupuji smrtelný zápas spolu s Tebou a volám všechny: Andělé, svatí, pojďte na horu Kalvárii pozorovat výstřelky a bláznovství Boží lásky! Polibme Jeho krvácející rány, klaňme se jim, podpírejme ty rozedrané údy a děkujme Ježíši za dílo vykoupení. Pohledme na probodenou Matku, která ve svém neposkvrněném Srdci cítí tolikero smrtí a bolestí, kolik jich vidí na svém Synu Bohu. Její vlastní šat je potřísněn Krví, celá hora Kalvárie je jí zbrocena.

Proto všichni společně vezměme tuto Krev, prosme bolestnou Matku, aby se k nám připojila, rozdělme se

po celém světě a pojďme na pomoc všem. Pomozme těm, kdo jsou v nebezpečí, aby nezahynuli, padlým, aby znovu povstali, a těm, kdo se chystají padnout, aby nepadli. Dejme tuto Krev tolika ubohým slepým, aby v nich zazářilo světlo pravdy. A zvláštním způsobem se rozdělme mezi ubohé, kteří bojují. Postavme se k nim jako bdělá stráž, a jestliže mají padnout zranění nepřátelskými střelami, přijměme je do svého náručí, abychom je utěšili. A jestliže jsou všemi opuštěni, jestliže si zoufají nad svým smutným údělem, dejme jim tuto Krev, aby se odevzdali svému údělu a zmírnila se prudkost bolestí. A jestliže vidíme, že jsou duše, které začínají padat do pekla, dejme jim tuto božskou Krev, která obsahuje cenu vykoupení, a vytrhněme je satanovi.

A zatímco budu mít Ježíše těsně na svém srdci, abych Ho bránila a podávala Mu zadostiučinění za všechno, přitisknu všechny na toto Srdce, aby všichni obdrželi účinnou milost obrácení, síly a spásy.

Ježíši, vidím, že Krev v potůčcích stéká z Tvých rukou a nohou. Plačící andělé kolem Tebe vytvářejí věnec a žasnou nad divy Tvé nesmírné lásky. Vidím Tvou líbeznou Matičku u paty Kříže, probodenou bolestí, Tvou drahou Magdalénu, milovaného Jana, všechny uchvácené v extázi úžasu, lásky a bolesti.

Ježíši, spojuji se s Tebou a tisknu se k Tvému Kříži. Beru si všechny krůpěje Tvé Krve a vlévám je do svého srdce. Když uvidím Tvou Spravedlnost popuzenu

proti hříšníkům, ukážu Ti tuto Krev, abych Tě upokojila. Když budu chtít obrácení duší zatvrzelých v hříchu, ukážu Ti tuto Krev a její mocí neodmítneš mou modlitbu, protože mám v ruce její závdavek.

A nyní, mé ukřižované Dobro, padám před Tebou na tvář jménem všech pokolení minulých, přítomných i budoucích spolu s Tvou Matičkou a se všemi anděly a říkám Ti: Klaníme se Ti, Kriste, a dobrořečíme Ti, neboť svým svatým Křížem jsi vykoupil svět.

Zamyšlení a zbožná cvičení

Ukřižovaný Ježíš je poslušen katanů a s láskou přijímá všechny urážky a bolesti, které Mu uštědřují. Pro velikou lásku, kterou Ježíš pocítoval k naší ubohé duši, v Kříži našel své lůžko odpočinku. A odpočíváme my ve všech bolestech v Něm? Můžeme říci, že svou trpělivostí a svou láskou připravujeme ve svém srdci lůžko pro Ježíše?

Zatímco je Ježíš křižován, není žádné vnitřní nebo vnější částičky, která by nepocítovala zvláštní utrpení. A jsme my celí ukřižovaní k Němu, alespoň svými hlavními smysly? Když nalézáme zalíbení v nějakém prázdném rozhovoru nebo v jiné podobné zábavě, tedy je zde Ježíš, který zůstává přibitý na Kříži. Ale když právě toto zalíbení z lásky k Němu obětujeme, pak snímáme Ježíše z Kříže a přibíjíme sami sebe.

Máme stále přibitou hřeby Jeho nejsvětější Vůle svou mysl, své srdce a celé své bytí? Ježíš, zatímco je křižován, hledí na katy s láskou. A díváme se my z lásky k Němu s láskou na toho, kdo nás uráží?

8

Můj ukřižovaný Ježíši, kéž jsou Tvé hřeby zapuštěny do mého srdce, aby nebylo tepu, citu ani touhy, které by necítily jejich bodání, a krev, kterou toto prolíje mým srdcem, kéž je balzámem, který zmírní všechny Tvé rány.

Děkovná modlitba, str. 10

DVACÁTÁ HODINA
Od poledne do 1 hodiny

První hodina smrtelného zápasu na Kříži

Přípravná modlitba, str. 9

První slovo na Kříži:

„Otče, odpusť jim, neboť nevědí, co činí.“

Mé ukřižované Dobro, vidím Tě na Kříži jako na vítězném trůnu, jako když jsi právě dobyl všechny a všechna srdce a přitahuješ je k sobě, aby všichni vnímali Tvou nadlidskou moc. Příroda je zhrozena takovým zločinem, padá před Tebou na tvář a v mlčení čeká na Tvé slovo, aby Ti vzdala poctu a nechala uznat Tvou vládu. Plačící slunce zadržuje své světlo, protože nemůže snést příliš bolestný pohled na Tebe. Peklo cítí hrůzu a mlčky čeká. Takže všechno mlčí. Tvá probodená Matička a Tvoji věrní jsou celí oněmělí a zkamenělí příliš bolestným pohledem na Tvé rozedrané a vykloubené Lidství a mlčky čekají na Tvé slovo. Tvé samotné Lidství, které uprostřed krutých útrap dlí v moři bolestí, je pohrouženo v mlčení natolik, že je obava, že z jednoho dechu na druhý zemřeš. Co více? Sami věrolomní židé, sami nemilosrdní katani, kteří Tě před chvílí uráželi, posmívali se Ti a nazývali Tě podvodníkem a zločincem, i samotní lotrové, kteří se Ti rouhali, ti všichni mlčí, oněměli. Zaplavuje je lítost,

a když se pokusí o nějakou urážku, aby Tě zranili, tak jim umírá na rtech.

Ale když pronikám do Tvého nitra, vidím, že láska kypí, zalyká Tě a nemůžeš ji zadržet a přinucen láskou, která Tě mučí více než samotné bolesti, promluvíš silným a dojímavým hlasem. Ty, Bůh, pozvedáš své umírající oči k nebi a zvoláš:

„Otče, odpusť jim, neboť nevědí, co činí!“

A znovu se uzavřeš v mlčení, pohroužen do neslýchaných bolestí.

Ukřižovaný Ježíši, je možná taková láska? Po tolika bolestech a urážkách je Tvým prvním slovem odpuštění a omlouváš nás před Otcem za tolik hříchů. Tomuto slovu dáváš sestoupit do každého srdce po [spáchané] vině a jsi první, abys nabídl odpuštění. Ale kolik jich odmítá a nepřijímá! Tvá láska pak upadá v šílenství, protože dychtivě toužíš dát všem odpuštění a polibek pokoje.

Na toto Tvé slovo se peklo třese a uznává Tě za Boha, příroda a všichni jsou ohromeni a uznávají Tvé Božství a Tvou neuhasitelnou lásku a mlčky čekají, aby viděli, kam to dospěje.

A není to jen Tvůj hlas, ale také Tvá Krev a Tvé rány, které křičí ke každému srdci po [spáchání] hříchu: „Pojď do Mého náručí, neboť ti odpouštím a pečeti odpuštění je cena Mé Krve.“

Můj láskyhodný Ježíši, opakuj ještě toto slovo tolika hříšníkům, kolik jich je na světě. Všem vyprošuj milosrdenství, vůči všem uplatni nekonečné zásluhy své nejdražší Krve, pro všechny, dobrý Ježíši, nadále upokojuj Boží Spravedlnost a uděl milost těm, kdo mají odpustit, aby jim to nebylo zatěžko.

Můj Ježíši, zbožňovaný Ukřižovaný, v těchto třech hodinách přehořkého smrtelného zápasu chceš dovršit všechno. A zatímco jsi mlčky na tomto Kříži, vidím, že ve svém nitru chceš Otcí podat zadostiučinění za všechno. Děkuješ za všechny, podáváš zadostiučinění za všechny, pro všechny žádáš odpuštění a všem vyprošuješ milost, aby Tě už nikdy neuráželi.

A zatímco to na Otcí vyprošuješ, shrnuješ celý svůj život od prvního okamžiku svého početí až do posledního dechu. Můj Ježíši, nezměrná Lásko, dovol, abych i já shrnula celý Tvůj život spolu s Tebou, s neutěšitelnou Matičkou, se svatým Janem a se zbožnými ženami.

Můj líbezný Ježíši, děkuji Ti za tolik trnů, které probodly Tvou klaněníhodnou Hlavu, za krůpěje Krve z ní vylité, za rány, které jsi do Hlavy dostal, za vlasy, které Ti vytrhali. Děkuji Ti za tolik dobra, které jsi všem prokázal a vyprosil, za světlo dobrých vnuknutí, která jsi nám dal, a za to, kolikrát jsi odpustil všechny naše hříchy myšlení, pýchy, nadutosti a sebechvály.

Jménem všech Tě prosím o odpuštění, můj Ježíši, za to, kolikrát jsme Tě korunovali trním, kolik krůpě-

jí Krve jsme Tě nechali prolít z Tvé nejsvětější Hlavy a kolikrát jsme byli lhostejní k Tvým vnuknutím. Pro všechny tyto bolesti, které jsi vytrpěl, Tě prosím, dobrý Ježíši, abys nám vyprosil milost, že už nikdy nebudeme páchat hříchy myšlení. Ještě Ti hodlám obětovat všechno, co jsi vytrpěl ve své nejsvětější Hlavě, abych Ti vzdala všechnu onu slávu, kterou by Ti vzdali tvorové, kdyby dobře užívali svého rozumu.

Klaním se, můj Ježíši, Tvým nejsvětějším očím a děkuji Ti za to, kolik slz a Krve prolily, za krutá probodení trním, za urážky, za potupy a pokořování, které jsi snášel během celého svého utrpení. Prosím Tě za odpuštění pro všechny ty, kdo si slouží zrakem, aby Tě uráželi a tupili, a pro bolesti, které jsi vytrpěl ve svých nejsvětějších očích, Tě prosím, abys nám udělil milost, že Tě už nikdo nebude urážet špatnými pohledy. Ještě Ti hodlám obětovat všechno to, co jsi Ty sám vytrpěl ve svých nejsvětějších očích, abych Ti vzdala všechnu onu slávu, kterou by Ti vzdali tvorové, kdyby jejich pohled byl upřen pouze na nebe, na Božství a na Tebe, můj Ježíši.

Klaním se Tvým nejsvětějším uším. Děkuji Ti za to, kolik jsi vytrpěl, když Ti je ničemové na Kalvárii ohlušovali křikem a posměchem. Jménem všech Tě prosím o odpuštění toho, že se poslouchá tolik špatných řečí, a prosím Tě, aby se uši všech lidí otevřely věčným pravdám a hlasu milosti a aby Tě už nikdo neurážel smyslem sluchu. Ještě Ti hodlám obětovat všechno to, co jsi vytrpěl ve svém nejsvětějším

sluchu, abych Ti vzdala všechnu slávu, kterou by Ti vzdali tvorové, kdyby tohoto orgánu užívali svatě.

Klaním se a líbám, můj Ježíši, Tvou nejsvětější Tvář a děkuji Ti za to, kolik jsi vytrpěl, kolik se Ti dostalo plivanců, políčků a posměchu a kolikrát ses nechal pošlapat svými nepřáteli. Jménem všech Tě žádám o odpuštění toho, kolikrát se člověk opovážil Tě urážet, a pro tyto políčky a pro tyto plivance Tě prosím, abys učinil, že Tvé Božství bude všemi uznáváno, chváleno a oslavováno. Ba, můj Ježíši, hodlám sama projít celým světem od východu na západ a od jihu na sever, spojit všechny hlasy tvorů a zaměnit je za stejně tolik úkonů chvály, lásky a klanění. Ještě Ti hodlám, můj Ježíši, přinést všechna srdce tvorů, abys do všech mohl vrhnout světlo, pravdu, lásku a soucit s Tvou Božskou Osobou. A když všem odpustíš, prosím Tě, kdyby to bylo možné, i za cenu mé krve, abys nedovolil, že by Tě ještě někdo urážel. Nakonec Ti hodlám obětovat všechno, co jsi vytrpěl ve své nejsvětější Tváři, abych Ti vzdala všechnu slávu, kterou by Ti vzdali tvorové, kdyby se nikdo neopovážil Tě urážet.

Klaním se Tvým nejsvětějším ústům a děkuji Ti za Tvé první zavrnutí [novorozeněte], za to, jak jsi sál mléko, kolik slov jsi řekl, kolik vroucích polibků jsi dal své přesvaté Matce, [děkuji Ti] za pokrm, který jsi přijímal, za hořkost žluči a za palčivou žízeň, kterou jsi trpěl na Kříži, a za modlitby, které jsi vznášel k Otci, a prosím Tě o odpuštění tolikerého reptání a špatných a světských rozhovorů, které se vedou, a tolika

rouhání, která tvorové vyslovují. Hodlám Ti obětovat Tvé svaté řeči jako zadostiučinění za jejich řeči nedobré, umrtvování Tvé chuti, abych podala zadostiučinění za jejich mlsnost, a všechny urážky, které Ti způsobili špatným používáním jazyka. Hodlám Ti obětovat všechno, co jsi vytrpěl svými nejsvětějšími ústy, abych Ti vzdala všechnu slávu, kterou by Ti vzdali tvorové, kdyby se žádný neopovážil urážet Tě smyslem chuti a zneužíváním jazyka.

Ježíši, za všechno Ti děkuji a jménem všech k Tobě pozvedám hymnus věčného a nekonečného díkyvzdání. Hodlám Ti, můj Ježíši, obětovat všechno, co jsi vytrpěl ve své nejsvětější Osobě, abych Ti vzdala všechnu slávu, kterou by Ti vzdali všichni tvorové, kdyby byly jejich životy sjednoceny s Tvým.

Děkuji Ti, Ježíši, za to, kolik jsi vytrpěl ve svých nejsvětějších ramenou, kolik úderů jsi obdržel, kolik ran sis nechal otevřít na svém nejsvětějším Těle a kolik krupějí Krve jsi prolil. Jménem všech Tě prosím o odpuštění toho, kolikrát Tě z lásky k pohodlí urazili nedovolenými a nedobrymi potěšeními. Obětuji Ti bolestné bičování, abych podala zadostiučinění za všechny hříchy spáchané všemi smysly a za lásku k vlastním choutkám, ke smyslovým potěšením, ke svému já a ke všem přirozeným uspokojením, a hodlám Ti také obětovat všechno, co jsi vytrpěl ve svých ramenou, abych Ti vzdala všechnu slávu, kterou by Ti vzdali tvorové, kdyby se ve všem snažili líbit se pouze Tobě a utíkali se do stínu Tvé božské ochrany.

Můj Ježíši, líbám Tvou levou nohu. Děkuji Ti za tolik kroků, které jsi vykonal během svého smrtelného života, a za to, kolikrát jsi unavoval své ubohé údy, abys šel hledat duše a přivedl je na své Srdce. Proto Ti obětuji, můj Ježíši, všechny své skutky, kroky a pohyby s úmyslem podat Ti zadostiučinění za všechno a za všechny. Prosím Tě o odpuštění pro ty, kdo nejednají s poctivým úmyslem. Své skutky spojuji s Tvými, abych jim dodala božskou hodnotu, obětuji je spojené se všemi díly, která jsi vykonal svým nejsvětějším Lidstvím, abych Ti vzdala všechnu slávu, kterou by Ti vzdali tvorové, kdyby jednali svatě a za počestným cílem.

Můj Ježíši, líbám Tvou pravou nohu a děkuji Ti za to, kolik jsi pro mne vytrpěl a trpíš zvláště v této hodině, když visíš na Kříži. Děkuji Ti za trvalou trýzeň působenou hřeby ve Tvých ranách, které se stále více trhají pod tíhou Tvého nejsvětějšího Těla. Prosím Tě za odpuštění všech vzpour a neposlušností, kterých se tvorové dopouštějí, a obětuji Ti bolesti Tvých nejsvětějších nohou jako zadostiučinění za tyto urážky, abych Ti vzdala všechnu slávu, kterou by Ti vzdali tvorové, kdyby Ti ve všem byli poddáni.

Můj Ježíši, líbám Tvou nejsvětější levou ruku. Děkuji Ti za to, kolik jsi pro mne vytrpěl a kolikrát jsi upokojoval Boží Spravedlnost, když jsi podával zadostiučinění za všechny. Líbám Tvou pravou ruku a děkuji Ti za tolik dobra, které jsi vykonal a konáš pro všechny. Zvláště Ti děkuji za dílo stvoře-

ní, vykoupení a posvěcení. Jménem všech Tě prosím o odpuštění, kolikrát jsme byli nevděční za Tvá dobrodiní, a [o odpuštění] tolika našich skutků konaných bez počestného úmyslu. Jako zadostiučinění za všechny tyto urážky Ti hodlám obětovat všechnu dokonalost a svatost Tvých skutků, abych Ti vzdala všechnu onu slávu, kterou by Ti vzdali tvorové, kdyby opětovali všechna tato dobrodiní.

Můj Ježíši, líbám Tvé nejsvětější Srdce a děkuji Ti za všechno, co jsi vytrpěl, po čem jsi toužil a oč jsi horlil z lásky ke všem a pro každého zvlášť. Prosím Tě o odpuštění tolika špatných tužeb, citů a nedobrych tíhnutí. Odpusť, Ježíši, tolika [lidem], kteří Tvou lásku odsouvají za lásku tvorů, a abych Ti vzdala všechnu slávu, kterou Ti oni upřeli, obětují Ti všechno, co vykonalo a stále koná Tvé klaněnínejhodnější Srdce.

Zamyšlení a zbožná cvičení

Ježíš vyzdvižen na Kříž visí, aniž by se dotýkal země. A snažíme se my žít odpoutáni od světa, od tvorů a od všeho, co má příchut' pozemskosti? Všechno se musí sbíhat, aby to tvořilo kříž, na nějž se musíme položit a zůstat zavěšeni jako Ježíš, daleko od všeho pozemského, aby se k nám tvorové nepřipoutávali.

Trpící Ježíš nemá jiné lůžko než Kříž, ani jiné občerstvení než rány a urážky. A sahá naše láska k Ježíši tak daleko, že v utrpení nalézáme odpočinek? Všechno, co konáme, modlitby, utrpení a jiné, uzavřeme do

oněch ran a ponořme do Ježíšovy Krve a nebudeme nalézat útěchu jinde než v Jeho bolestech. Takže Ježíšovy bolesti budou našimi [bolestmi] a Jeho Krev v nás bude neustále působit, aby nás obmyla a zkrášlila, a tak dosáhneme jakékoliv milosti pro sebe a pro spásu duší. Když se s pokladem Ježíšovy Krve ve svém srdci dopustíme nějakého prohřešku, poprosíme Ježíše, aby nás nenechával ve své přítomnosti znečištěné, ale aby nás obmyl svou Krví a držel nás u sebe. Když se budeme cítit slabými, poprosíme Ježíše, ať naší duši dá doušek své Krve, aby nám dodala sílu.

Milý Ježíš se modlí za své katany, dokonce je omlouvá. A činíme my Ježíšovu modlitbu svou [modlitbou], abychom před Otcem neustále omlouvali hříšníky a vyprošovali jim milosrdenství, i těm, kteří nás urazili?

Když se modlíme, jednáme, chodíme, nezapomínejme ani na ubohé duše, které se chystají vydechnout naposled. Přinesme jim na pomoc a jako útěchu Ježíšovy modlitby a polibky, aby je Jeho nejdražší Krev očistila a dala jim vzlétnout k nebi.

8

Můj Ježíši, z Tvých ran a z Tvé Krve chci načerpat sílu, abych v sobě mohla opakovat Tvůj vlastní život, a tak budu moci všem vyprošovat dobro, které jsi vykonal Ty sám.

Děkovná modlitba, str. 10

DVACÁTÁ PRVNÍ HODINA
Od 1 do 2 hodin odpoledne

Druhá hodina smrtelného zápasu na Kříži

Přípravná modlitba, str. 9

Druhé slovo na Kříži:
„Dnes budeš se Mnou v ráji“

Má přibitá Lásko, zatímco se s Tebou modlím, uchvacující síla Tvé lásky a Tvých bolestí drží můj pohled upřený na Tebe, ale srdce mi puká, když Tě vidím tolik trpět. Trpíš láskou a bolestí a plameny, které spalují Tvé Srdce, vystupují do takové výše, že Tě proměňují v popel. Tvá zadržovaná láska je silnější než samotná smrt, a protože jí chceš dát volný průchod, podíváš se na lotra po své pravici a ukradneš ho peklu. Svou milostí se dotkneš jeho srdce a onen lotr se celý změní, uzná Tě a vyzná jako Boha a celý zkroušený říká:

„Pane, rozpomeň se na mne, až budeš ve svém království.“

A Ty neváháš a odpovídáš mu:

„Dnes budeš se Mnou v ráji.“

A tak z něho činíš první vítězství své lásky. Ale vidím, že ve své lásce kradeš srdce nejen lotrovi, ale také tolika umírajícím. Dáváš jim k dispozici svou Krev, svou lásku a své zásluhy a používáš všechny božské dovednosti a úskoky, aby ses dotkl jejich srdcí a všechna je ukradl pro sebe. Ale i zde se Tvé lásce odporuje. Kolik odmítání, kolik nedůvěry, kolik zoufání! A je to taková bolest, že Tě znovu uvádí v mlčení.

Hodlám, můj Ježíši, podat zadostiučinění za ty, kdo v okamžiku smrti zoufají nad Božím Milosrdenstvím. Má líbezná Lásko, vdechni všem naději a bezmeznou důvěru v Tebe, zvláště těm, kdo se nacházejí v úzkostech smrtelného zápasu, a mocí tohoto svého slova jim uděl světlo, sílu a pomoc, aby mohli zemřít svatě a z této země zaletět k nebi. Zahrň do svého nejsvětějšího Těla, do své Krve a do svých ran všechny, všechny duše, Ježíši. Pro zásluhy své nejdražší Krve tedy nedovol, aby byt i jediná duše byla zatracena. Nechť Tvá Krev spolu s Tvým hlasem opět volá na všechny: „Dnes budete se Mnou v ráji.“

Třetí slovo na Kříži:

K Marii: „Ženo, hle, Tvůj syn,“

a k Janovi: „Hle, Tvá Matka“

Můj Ježíši, Ukřižovaný zmučený, Tvé bolesti stále vzrůstají. Ach, na tomto Kříži jsi opravdu Králem bolestí! Uprostřed tolika útrap Ti neunikne žádná duše, ba každé dáš svůj vlastní život. Ale Tvá láska vi-

dí, že jí tvorové odporují, pohrdají jí a nedbají na ni, a protože nemůže mít volný průchod, stává se silnější a působí Ti nevýslovná muka. V těchto mukách pátrá, co ještě může člověku dát, aby ho přemohla, a nutí Tě říci:

„Viz, duše, kolik jsem tě miloval! Jestliže nechceš mít slitování sama se sebou, měj alespoň slitování s Mou láskou!“

Zatím vidíš, že už jim nemáš co dát, protože jsi jim dal všechno, a obracíš svůj zemdlený pohled na svou Matičku. Také Ona je kvůli Tvým bolestem více než umírající a láska, která Ji mučí, je tak veliká, že Ji křičuje stejně jako Tebe. Jako Matka a Syn si rozumíte a Ty vydechneš uspokojením a načerpáš útěchu, když vidíš, že můžeš tvorstvu dát svou Matičku. A poněvadž v Janovi bereš v úvahu celé lidstvo, říkáš hlasem tak něžným, že dojíhá všechna srdce:

„Ženo, hle, Tvůj syn,“

a k Janovi:

„Hle, tvá Matka.“

Tvůj hlas sestupuje do Jejího mateřského Srdce a spojen s hlasem Tvé Krve dále říká:

„Moje Matko, svěřuji Ti všechny své děti. Veškerou lásku, kterou máš ke Mně, měj k nim. Pro ně ať je

všechna Tvá mateřská starostlivost a něha, Ty Mi je všechny zachrániš.“

Tvá Matička přijímá. Mezitím jsou bolesti tak silné, že Tě opět uvedou v mlčení.

Můj Ježíši, hodlám podat zadostiučinění za urážky, které se páchají vůči přesvaté Panně, za rouhání a nevděk tolika lidí, kteří nechtějí uznat dobrodiní, jež jsi prokázal všem, když jsi nám Ji dal za Matku.

Jak bychom Ti mohli neděkovat za tak veliké dobrodiní? Utíkáme se, Ježíši, k Tvému vlastnímu zdroji a obětujeme Ti Tvou Krev, Tvé rány a nekonečnou lásku Tvého Srdce. Přesvatá Panno, jaké musí být Tvé dojetí, když slyšíš hlas dobrého Ježíše, který Tě nechává za Matku nám všem!

Děkujeme Ti za to, Panno požehnaná, a abychom Ti děkovali, jak zasluhuješ, podáváme Ti samotné děkování Tvého Ježíše. Líbezná Matičko, buď naší Matkou, starej se o nás a nikdy nedovol, abychom Tě byl v nejmenším urazili. Stále nás drž těsně u Ježíše a svýma rukama nás celičké k Němu připoutej, abychom Mu už nikdy nemohli uniknout. S Tvými vlastními úmysly hodlám za všechny podat zadostiučinění za urážky, které se páchají vůči Tvému Ježíši a vůči Tobě, má líbezná Matičko.

Můj Ježíši, zatímco jsi ponořen do tolika bolestí, ještě více se přimlouváš za spásu duší. Proto k tomu nebudu lhostejná, ale jako holubice chci zaletět na

Tvé rány, zlíbat je, zmírnit a ponořit se do Tvé Krve, abych s Tebou mohla říci: Duše! Duše! Chci podpírat Tvou probodenou a bolestnou Hlavu, abych Ti podávala zadostiučinění a prosila Tě o milosrdenství, lásku a odpuštění pro všechny.

Kraluj v mé mysli, můj Ježíši, a uzdrav ji mocí trnů, které probodávají Tvou Hlavu, a nedovol, aby do mne vstoupil nějaký neklid. Vznešené čelo mého Ježíše, líbám tě: Upoutej všechny mé myšlenky, abych na Tebe hleděla a rozuměla Ti.

Přelíbezné oči mého Dobra, i když jste pokryté Krví, pohleďte na mne: Vizte mou bídu, vizte mou slabost, vizte moje ubohé srdce a učiňte, abych mohla zakoušet podivuhodné účinky vašeho božského pohledu.

Uši mého Ježíše, ačkoliv [jste] ohlušené urážkami a rouháním bezbožníků, ale jste také pozorné, abyste mi naslouchaly, slyšte mé prosby a nepohrdejte mými zadostiučiněními. Ano, Ježíši, slyš křik mého srdce: Utiší se tehdy, až mě naplníš svou láskou.

Překrásná Tváři mého Ježíše, ukaž se a dej, ať tě vidím, abych mohla své ubohé srdce odpoutat ode všech a od všeho. Kéž mě tvá krása neustále okouzluje a stále uchvacuje.

Přesladká ústa mého Ježíše, mluvte ke mně. Kéž se ve mně stále ozývá váš hlas a kéž moc vašich slov zničí všechno, co není Vůle Boží, co není láska.

Ježíši, vztahuji své ruce k Tvému krku, abych Tě objala, a Ty vztáhni své, abys objal mě. Ach, mé Dobro, učiň, ať je toto objetí lásky tak těsné, aby je žádná lidská síla nemohla uvolnit. A v takovém objetí spočinu svou tvář na Tvém Srdci a pak s důvěrou políbím Tvé rty a Ty mi dáš svůj polibek lásky. Tak mi dáš vdechovat svůj přesladký dech, svou lásku, svou Vůli, své bolesti a všechn svůj božský život.

Nejsvětější ramena mého Ježíše, vždy silná a stálá v utrpení z lásky ke mně, dejte mi sílu, stálost a hrdinství v utrpení z lásky k Němu. Ježíši, nedovol, abych byla nestálá v lásce, ba dej mi účast na své neměnnosti.

Plamenná hrudi mého Ježíše, dej mi své plameny. Ty je už nemůžeš zadržet, a mé srdce je přes Krev a rány dychtivě hledá. Jsou to plameny Tvé lásky, Ježíši, které Tě mučí nejvíce. Mé Dobro, dej mi v nich podíl. Nepohne Tě k soucitu jedna duše tak chladná a chudá na Tvou lásku?

Nejsvětější ruce mého Ježíše, vy, které jste stvořily nebe a zemi, jste již omezeny a nemůžete se ani pohnout. Můj Ježíši, pokračuj ve svém díle stvoření, v díle stvoření lásky. Stvoř v celém mém bytí nový život, božský život. Vyslov svá slova nad mým ubohým srdcem a celé je přetvoř ve své.

Nejsvětější nohy mého Ježíše, nenechte mě nikdy samotnou a dovolte, abych vždy běžela s vámi a nečinila ani jediný krok daleko od vás. Ježíši, svou

láskou a svými zadostiučiněními Tě hodlám posílit v bolestech, které trpíš ve svých nejsvětějších nohou.

Můj ukřižovaný Ježíši, uctívám Tvou nejdražší Krev. Líbám Tvé rány jednu po druhé a hodlám do nich pohroužit všechnu svou lásku, svá klanění a nejvroucnější zadostiučinění. Kéž je Tvá Krev pro všechny duše světlem v temnotách, útěchou v bolestech, silou ve slabostech, odpuštěním ve hříchu, pomocí v pokušeních, ochranou v nebezpečích, oporou ve smrti a křídly, aby je přenesla z této země do nebe.

Ježíši, přicházím k Tobě a činím si ve Tvém Srdci své hnízdo a svůj příbytek. Zevnitř Tvého Srdce, má líbezná Lásko, budu všechny volat k Tobě. A když se někdo bude chtít přiblížit, aby Tě urážel, nastavím svou hrud' a nedovolím, aby Tě zranil, ba uzavřu ho do Tvého Srdce, budu mluvit o Tvé lásce a urážky obrátím v lásku.

Ježíši, nedovol, abych kdy vyšla z Tvého Srdce, živ mě svými plameny a dávej mi život svým životem, abych Tě mohla milovat, jak Ty sám toužíš být milován.

Čtvrté slovo na Kříži:

„Bože Můj, Bože Můj, proč jsi Mě opustil?“

Trpící Ježíši, zatímco se tisknu na Tvé Srdce, prožívám opuštěnost, počítám Tvé bolesti a vidím, že Tvé

nejsvětější Lidství zachvacuje křečovitě chvění. Tvé údy se zpěčují, jako by se jeden chtěl oddělit od druhého, a jak se svíjíš v krutých bolestech, hlasitě zvoláš:

„Bože Můj, Bože Můj, proč jsi Mě opustil?“

Na toto volání se všichni zachvějí, temnota ještě více zhoustne a zkamenělá Matička zbledne a omdlévá. Můj Živote, mé Všechno, můj Ježíši, co to vidím? Ach, jsi blízko smrti. Chystají se Tě opustit samotné bolesti, Tobě tolik věrné. A mezitím po tak velikém utrpení s nesmírnou bolestí vidíš duše, které nejsou do Tebe včleněny, dokonce zahlédneš, že jich mnoho půjde do zatracení, a cítíš bolestné odloučení těch, které se oddělují od Tvých údů. A Ty musíš podat zadostiučinění Boží Spravedlnosti i za ně, vnímáš smrt každé z nich a samotné bolesti, které budou snášet v pekle, a silně zvoláš ke všem srdcím:

„Neopouštějte Mě. Jestliže chcete více bolesti, jsem připraven, ale neoddělujte se od Mého Lidství. Toto je bolest [všech] bolestí a smrt [všech] smrtí. Všechno ostatní bych považoval za nic, kdybych nepodstupoval vaše odloučení ode Mne. Smilujte se nad Mou Krví, nad Mými ranami, nad Mou smrtí! K vašim srdcím bude neustále znít toto volání: Ach! Neopouštějte Mě!“

Lásko moje, jak naříkám spolu s Tebou! Zadíchnáš se, Tvá nejsvětější Hlava Ti už padá na prsa a život Tě opouští.

Má Lásko, cítím, že umírám. Také já chci s Tebou volat: Duše! Duše! Neodloučím se od tohoto Kříže, od těchto ran, abych pro Tebe žádala duše, a jestli chceš, sestoupím do srdcí tvorů a obklopím je Tvými bolestmi, aby mi neunikly. A kdyby mi to bylo možné, chtěla bych se postavit k bráně pekla, abych poslala zpátky duše, které tam jsou určeny, a přiváděla je k Tvému Srdci.

Ale Ty jsi ve smrtelném zápasu a mlčíš a já oplakávám Tvou blížící se smrt. Můj Ježíši, soucítím s Tebou, tisknu Tvé Srdce silně ke svému, líbám je a dívám se na ně s veškerou něhou, již jsem schopna. A abych Ti poskytla ještě větší úlevu, činím Boží něžnost svou [něžností] a jí Ti hodlám projevít soucit a proměnit své srdce v řeku sladkosti a vlít ji do Tvého [Srdce], abych zjemnila hořkost, kterou zakoušíš nad záhubou duší. Toto Tvé volání je, žel, bolestné, můj Ježíši. Bolestnější než opuštenost Otcem je záhuba duší, které se od Tebe vzdalují, a ta dává z Tvého Srdce vyjít tomuto bolestnému nářku. Můj Ježíši, rozhojni ve všech milost, aby nikdo nebyl zatracen, a kéž je mé zadostiučinění k užitku oněch duší, které by měly být zatraceny, aby zatraceny nebyly.

Ještě Tě, můj Ježíši, prosím pro tuto krajní opuštěnost, abys poskytl pomoc tolika milujícím duším, které, jak se zdá, zbavuješ své přítomnosti a zanecháváš je v temnotách, abys je měl za společníky ve své opuštěnosti. Kéž jsou, Ježíši, bolesti těchto duší jako prosby, aby volaly duše do Tvé blízkosti a poskytovaly Ti úlevu v Tvé bolesti.

Zamyšlení a zbožná cvičení

Ježíš odpouští dobrému lotrovi a s tak velikou láskou, že ho ihned bere s sebou do ráje. A modlíme se my stále za duše tolika umírajících, které potřebují modlitbu, aby se pro ně zavřelo peklo a otevřely se brány nebe?

Ježíšovy bolesti na Kříži vzrůstají, ale On zapomíná na sebe sama a stále se modlí za nás. Nenechává si nic pro sebe a všechno dává nám, nakonec svou přesvatou Matku a činí z Ní nejdražší dar, který Jeho Srdce má. A dáváme my všechno Ježíši?

Vkládáme stále do všeho, co konáme, do modliteb, skutků a jiného, úmysl vstřebat do sebe novou lásku, abychom ji pak mohli celou dát Jemu? Musíme ji vstřebat, abychom ji dali, aby všechno, co konáme, neslo otisk jednání Ježíšova.

Když nám Pán dává horlivost, světlo a lásku, sloužíme jimi k dobru ostatních? Snažíme se do tohoto světla a horlivosti uzavřít duše, abychom naléhali na Ježíšovo Srdce, aby je obrátil? Nebo máme Jeho milosti sobecky sami pro sebe?

§

Můj Ježíši, kéž se každý nepatrný záblesk lásky, který vnímám ve svém srdci, stane požárem, který stráví všechna srdce tvorů a uzavře je do Tvého Srdce.

Jak využíváme veliký dar, který nám Ježíš dal ve své Matičce? Činíme Ježíšovu lásku svou, Ježíšovy něžnosti svými a všechno, co konal Ježíš, svým, aby Jeho Matička byla spokojená? Můžeme říci, že v nás naše božská Matka nalézá uspokojení, jaké nalézala v Ježíši? Jsme Jí stále nablízku jako věrné děti, posloucháme Ji a napodobujeme Její ctnosti? Snažíme se všemožně neuniknout Jejímu mateřskému pohledu, aby nás stále držela těsně u Ježíše? Voláme do všeho, co konáme, pohled nebeské Matky, aby nás vedla k svatému jednání jako své pravé děti pod svým soucitným pohledem? A abychom Jí mohli poskytnout uspokojení, jaké Jí poskytoval Její Syn, prosíme Ježíše o všechnu lásku, kterou choval ke své přesvaté Matce, o slávu, kterou Jí neustále vzdával, a o něžnost a všechnu jemnost Jeho lásky. To všechno učiňme svým a řekněme nebeské Matičce:

„Máme v sobě Ježíše, a abys byla spokojená a mohla v nás nalézat, co jsi nalézala v Ježíši, dáváme Ti všechno. Kromě toho, krásná Matičko, chceme dát Ježíši všechna uspokojení, která nalézal v Tobě. Proto chceme vstoupit do Tvého Srdce a vzít Tvou lásku, všechna Tvá uspokojení, všechnu Tvou něžnost a mateřskou starostlivost, abychom to všechno dali Jemu.“

§

Matičko naše, kéž jsou Tvé mateřské ruce sladkými řetězy, které at nás poutají k Tobě a k Ježíši.

Ježíš se nešetří v ničem. Protože nás miluje nejvyšší láskou, chtěl by nás všechny spasit, a kdyby to bylo možné, chtěl by vyrvat z pekla všechny duše, i kdyby měl podstoupit všechna jejich soužení. Navzdory tomu vidí, že se duše chtějí násilím vymanit z Jeho náruče, a poněvadž nemůže zadržet svou bolest, zvolá:

„Bože Můj, Bože Můj, proč jsi Mě opustil?“

A můžeme my říci, že naše láska k duším je podobná lásce Ježíšově? Jsou naše modlitby, naše bolesti a všechny naše nejnepatrnější skutky spojeny se skutky a modlitbami Ježíšovými, aby vytrhávaly duše z pekla? Jak soucítíme s Ježíšem v této Jeho nesmírné bolesti? I kdyby se náš život mohl stravovat v nepřetržitém celopalu, nestačilo by to, abychom cítili s touto bolestí. Každý nepatrný skutek, bolest a myšlenka, které konáme ve spojení s Ježíšem, mohou sloužit k vytrhávání duší, aby nepadaly do pekla. Spojení s Ježíšem budeme mít ve svých rukou samotnou Jeho moc. Jestliže naopak nebudeme své skutky konat ve spojení s Ním, neposlouží, aby zabránily jediné duši, aby nešla do pekla.

§

Má Lásko a mé Všechno, drž mě těsně u svého Srdce, abych ihned cítila, kolik Ti působí bolesti hříšník, když se od Tebe odpoutává, a tak abych mohla ihned konat, co přísluší mně.

Můj Ježíši, kéž Tvá láska spoutá mé srdce, aby, sežehnuto Tvým ohněm, mohlo vnímat lásku, kterou jsi měl k duším Ty sám.

Když trpím bolesti, útrapy a hořkosti, pak, Ježíši, dej průchod své Spravedlnosti vůči mně a vezmi si zadostiučinění, jaké chceš, ale, Ježíši, ať je hříšník zachráněn a kéž jsou mé bolesti poutem, které spoutá [spolu] Tebe a hříšníka a nechť má moje duše útěchu v tom, že uvidí Tvou Spravedlnost uspokojenou.

Děkováná modlitba, str. 10

DVACÁTÁ DRUHÁ HODINA
Od 2 do 3 hodin odpoledne

Třetí hodina smrtelného zápasu na Kříži

Přípravná modlitba, str. 9

Páté slovo na Kříži:

„Žízním!“

Můj umírající Ukřižovaný, vinu se ke Kříži a cítím oheň, který spaluje celou Tvou nejsvětější Osobu. Srdce Ti bije tak silně, že Ti nadzvedává žebra a mučí Tě tak trýznivým a strašným způsobem, že celé Tvé nejsvětější Lidství podstupuje proměnu a jsi k nepoznání. Láska, již plane Tvé Srdce, Tě celého vysušuje a spaluje. A Ty ji nemůžeš zadržet a silně pocituješ muka nejen tělesné žízně kvůli prolití veškeré své Krve, ale mnohem více palčivé žízně po spáse našich duší. Chtěl bys nás vypít jako vodu, abys nás uvedl do bezpečí uvnitř sebe. Proto sebereš své ochablé síly a zvoláš:

„Žízním!“

Tento hlas opakuješ ke každému srdci:

„Žízním po tvé vůli, po tvých citech, po tvých tužbách, po tvé lásce. Nemůžeš Mi dát svěžejší a sladší vodu než svou duši. Ach, nespaluj Mne! Mám palči-

vou žízeň, která Mi nejen spaluje jazyk a hrdlo, takže již nemohu ze sebe vypravít slova, ale také Mi vysušuje Srdce a nitro. Smiluj se nad Mou žízni, smiluj se!“ A jako bys blouznil velkou žízni, vydáváš se do Otcovy Vůle.

Ach, mé srdce nemůže dále žít, když vidí necitelnost Tvých nepřátel, kteří Ti místo vody podají žluč a ocet, a Ty je nedmítáš. Rozumím: Chtějí Ti dát žluč tolika hříchů a ocet našich nezkrocených vášní, které Tě neobčerství, ale ještě více spalují.

Můj Ježíši, zde je mé srdce, mé myšlenky, mé city, zde je celé mé bytí, aby uhasily Tvou žízeň a podaly občerstvení Tvým vyprahlým ústům plným hořkosti. Všechno, co mám, všechno, co jsem, to všechno je pro Tebe, můj Ježíši. Kdyby mé bolesti byly nutné k záchraně i jen jediné duše, zde jsem, jsem připravena všechno vytrpět: Zcela se Ti obětuji, učiň se mnou, co se Ti zlíbí.

Hodlám podat zadostiučinění za bolesti, které trpíš kvůli všem duším, které jdou do záhuby, a za bolesti, kterých se Ti dostává od těch, kdo, zatímco Ty dovoluješ smutek a opuštěnost, místo aby Ti je obětovali jako občerstvení Tvé palčivé žízně, která Tě stravuje, odevzdávají se sobě samým a tak Ti působí ještě více utrpení.

Šesté slovo na Kříži: „Dokonáno jest!“

Mé umírající Dobro, nekonečné moře Tvých bolestí, oheň, který Tě stravuje, a především Nejvyšší Vůle Otce, který chce, abys zemřel, nám už nedávají naději, že bys mohl dále žít. A jak já budu moci žít bez Tebe? Již se Ti nedostává sil, oči jsou zastřené, Tvář se mění a pokrývá smrtelnou zsinalostí, ústa jsou napůl otevřená a dech je namáhavý a přerušovaný natolik, že už není naděje, že by Tě mohl znovu oživit. Na místo ohně, který Tě spaluje, nastupuje mráz a studený pot, který Ti skrání čelo. Svaly a nervy se stahují stále více prudkými bolestmi a probodením hřeby a rány se opět trhají. A já se chvěji a cítím, že umírám. Dívám se na Tebe, mé Dobro, a vidím, že Ti z očí kanou poslední slzy, věštící blízkou smrt, zatímco je stěžší slyšet ještě jedno Tvé slovo:

„Dokonáno jest!“

Můj Ježíši, již jsi všechno vyčerpал, nic jiného Ti nezbyvá, láska dospěla ke svému cíli. A jsem já zcela strávena Tvou Láskou? Jak Ti neděkovat, jak k Tobě nechovat vděčnost?

Můj Ježíši, hodlám Ti podat zadostiučinění za všechny, za lhostejnost vůči Tvé lásce a poskytnout Ti útěchu v potupách, jichž se Ti dostává od tvorů, zatímco jsi na Kříži stravován láskou.

Sedmé slovo na Kříži:

„Otče, do Tvých rukou poroučím svého ducha!“

Můj Ukřižovaný vydechující Ježíši, již se chystáš vydat poslední výdechy smrtelného života, Tvé nej-světější Lidství je již strnulé a zdá se, že Ti Srdce už nebije.

S Magdalénou objímám Tvé nohy, a kdyby to bylo možné, chtěla bych dát svůj život, abych vrátila Tvůj.

Mezitím, Ježíši, vidím, že otvíráš své umírající oči a rozhlížíš se kolem Kříže, jako bys chtěl všem dát poslední sbohem. Díváš se na svou zmírající Matičku, která už je bez hnutí a bez hlesu, tak veliké jsou bolesti, které pocituje, a říkáš:

„Sbohem, Matičko, Já odcházím, ale budu Tě mít ve svém Srdci. Postarej se o Mé a Tvé děti.“

Díváš se na plačící Magdalénu a na věrného Jana a svým pohledem jim říkáš: „Sbohem.“

S láskou se díváš na své vlastní nepřátele a svým pohledem jim říkáš:

„Odpouštím vám a dávám vám polibek pokoje.“

Tvému pohledu nic neunikne, se všemi se loučíš a odpouštíš všem. Pak sebereš všechny své síly a silným, hřímajícím hlasem zvoláš:

„Otče, do Tvých rukou poroučím svého ducha!“

A skloníš hlavu a vydechneš...

Ježíšova smrt

Můj Ježíši, na toto zvolání se celá příroda otře-se a oplakává Tvou smrt, smrt svého Stvořitele. Země se silně chvěje a zdá se, že svým chvěním pláče a chce vyburcovat duše, aby Tě uznaly za pravého Boha. Chránová opona se trhá, mrtví vstávají a slunce, které až dosud oplakávalo Tvé bolesti, hrůzou odňalo své světlo. Tvoji nepřátele na toto zvolání pokleknou, bijí se v prsa a říkají:

„Opravdu je to Syn Boží!“

A Tvá Matka, zkamenělá a zmírající, trpí krutější bolesti než smrt.

Můj mrtvý Ježíši, tímto zvoláním vkládáš do Otcových rukou i nás všechny, protože nás neodmítáš. Proto silně voláš nejen hlasem, ale všemi svými bolestmi a hlasem své Krve:

„Otče, do Tvých rukou vkládám svého ducha a všechny duše!“

Můj Ježíši, také já se Ti odevzdávám: Uděl mi milost, abych zemřela celá ve Tvé lásce a ve Tvé Vůli,

a prosím Tě, nedovol nikdy, ani v životě, ani ve smrti, abych vyšla z Tvé nejsvětější Vůle.

Hodlám podat zadostiučinění za všechny ty, kdo se dokonale neodevzdávají do Tvé nejsvětější Vůle a tak ztrácejí nebo oslabují drahocenné ovoce Tvého vykoupení. Jaká je bolest Tvého Srdce, můj Ježíši, když vidíš tolik tvorů, jak unikají Tvému náručí a odevzdávají se sami sobě! Smiluj se nade všemi, můj Ježíši, smiluj se nade mnou!

Líbám Tvou Hlavu korunovanou trním a prosím Tě o odpuštění všech mých pyšných a ctižádostivých myšlenek a myšlenek na sebechválu. Slibuji Ti, že pokaždé, když na mne dolehne myšlenka, která by nebyla celá pro Tebe, Ježíši, a budu se nalézat v příležitosti Tě urazit, ihned zvolám: „Ježíši, Maria, poroučím Vám svou duši.“

Ježíši, líbám Tvé krásné oči, ještě smáčené slzami a pokryté sraženou krví, a prosím Tě o odpuštění, kolikrát jsem Tě urazila špatným a neumírněným pohledem. Slibuji Ti, že pokaždé, když budou mé oči unášeny, aby se dívaly na pozemské věci, ihned zvolám: „Ježíši, Maria, poroučím Vám svou duši.“

Můj Ježíši, líbám Tvé nejsvětější uši, až do posledního okamžiku ohlušované urážkami a strašným rouháním, a prosím Tě o odpuštění, kolikrát jsem poslouchala nebo nechala druhé poslouchat řeči, které nás od Tebe vzdalují, a [o odpuštění] tolika špatných

rozhovorů, které tvorové vedou. Slibuji Ti, že pokaždé, když se budu nalézat v příležitosti slyšet nevhodné řeči, ihned zvolám: „Ježíši, Maria, poroučím Vám svou duši.“

Můj Ježíši, líbám Tvou nejsvětější Tvář, bledou, zsinanou a zkrvavenou, a žádám Tě o odpuštění tolika pohrdání, potup a urážek, kterých se Ti od nás, ničemných tvorů, dostává našimi hříchy. Slibuji Ti, že pokaždé, když na mne dolehne pokušení, abych Ti nevzdala veškerou slávu, lásku a klanění, které Ti náležejí, ihned zvolám: „Ježíši, Maria, poroučím Vám svou duši.“

Můj Ježíši, líbám Tvá nejsvětější ústa, vyprahlá a plná hořkosti. Prosím Tě o odpuštění, kolikrát jsem Tě urážela svými špatnými řeči, kolikrát jsem přispěla k Tvé hořkosti a stupňování Tvé žízně. Slibuji Ti, že pokaždé, když na mě dolehne myšlenka, abych vedla řeči, které by Tě mohly urazit, ihned zvolám: „Ježíši, Maria, poroučím Vám svou duši.“

Můj Ježíši, líbám Tvou nejsvětější šíji a ještě vidím známky po řetězech a provazech, které Tě tlačily. Žádám Tě o odpuštění tolika spoutaností a tolika nákloností tvorů, které rozmnožily provazy a řetězy na Tvé nejsvětější šíji. A slibuji Ti, že pokaždé, když se budu cítit zneklidněna náklonostmi, touhami a city, které nebudou pro Tebe, ihned zvolám: „Ježíši, Maria, poroučím Vám svou duši.“

Můj Ježíši, líbám Tvá nejsvětější ramena a prosím Tě o odpuštění tolika nedovolených uspokojení a o odpuštění tolika hříchů páchaných všemi pěti smysly našeho těla. Slibuji Ti, že pokaždé, když na mě dolehne myšlenka mít nějaké potěšení nebo uspokojení, které by nebylo k Tvé slávě, ihned zvolám: „Ježíši, Maria, poroučím Vám svou duši.“

Můj Ježíši, líbám Tvou nejsvětější hrud' a prosím Tě o odpuštění tolika chladu, lhostejnosti, vlačnosti a hrozného nevděku, kterých se Ti dostává od tvorů. Slibuji Ti, že pokaždé, když pocítím, že chladnu v lásce k Tobě, ihned zvolám: „Ježíši, Maria, poroučím Vám svou duši.“

Můj Ježíši, líbám Tvé nejsvětější ruce. Prosím Tě o odpuštění tolika špatných a lhostejných skutků a tolika zlomyslných činů ze sebelásky a sebechvály. Slibuji Ti, že pokaždé, když na mne dolehne myšlenka nejednat jedině z lásky k Tobě, ihned zvolám: „Ježíši, Maria, poroučím Vám svou duši.“

Můj Ježíši, líbám Tvé nejsvětější nohy a žádám Tě o odpuštění tolika kroků a tolika vyšlapaných cest bez počestného úmyslu a o odpuštění pro tolik [lidí], kteří se od Tebe vzdalují, aby šli hledat pozemská potěšení. Slibuji Ti, že pokaždé, když na mě dolehne myšlenka, abych se od Tebe odchýlila, ihned zvolám: „Ježíši, Maria, poroučím Vám svou duši.“

Ježíši, líbám Tvé nejsvětější Srdce a v něm se svou duší hodlám uzavřít všechny duše Tebou vykoupené,

aby všechny byly spaseny, žádnou nevyjímaje. Ježíši, zamkni mě do svého Srdce a zavři brány, takže nebudu moci vidět nic jiného než Tebe. Slibuji Ti, že pokaždé, když na mě dolehne myšlenka, že bych chtěla z tohoto Srdce odejít, ihned zvolám: „Ježíši, Maria, poroučím Vám svou duši.“

Zamyšlení a zbožná cvičení

Ježíš hoří žízní. A hoříme my láskou k Ježíši? Mají naše myšlenky a naše city vždy za cíl hasit Jeho palčivou žízeň?

Žíznící Ježíš nemůže snést žízeň, která Ho spaluje, a dodává: „Dokonáno jest!“ Ježíš se tedy celý strávil pro nás. A usilujeme my o to, abychom se ve všem neustále stravovali láskou k Ježíši? Každý skutek, slovo a myšlenka Ježíše unášely, aby se stravoval. A pobádá nás každý náš skutek, slovo a myšlenka, abychom se stravovali z lásky k Ježíši?

Ježíši, můj líbezný Živote, kéž Tvůj dokonáný dech stále vane v mém ubohém srdci, abych mohla přjmout otisk Tvého dokonání.

Ježíš na Kříži ve všem naplňuje Otcovu Vůli a vydechne s dokonalým úkonem odevzdanosti do Jeho nejsvětější Vůle. A plníme my ve všem Vůli Boží? Odevzdáváme se dokonale do Jeho Vůle, aniž bychom hleděli na to, zda nám z toho vzejde prospěch nebo

škoda, spokojeni jen s tím, že jsme odevzdáni do Jeho nejsvětějšího náručí? Je naše umírání sobě samým neustálé z lásky k Ježíši? Můžeme říci, že žijíce, přece nežijeme, a že jsme všemu odumřeli, abychom nežili svým životem, ale pouze životem Ježíšovým? To jest, přivolává do nás Ježíšův život to, co konáme, nač myslíme, po čem toužíme a co milujeme, abychom v Ježíši dali zemřít svému slovu, svému kroku, své touze, své myšlence a všemu?

§

Můj Ježíši, kéž je moje smrt neustálou smrtí z lásky k Tobě a kéž každá smrt, kterou podstupuji, je životem, který hodláš dát všem duším.

Děkovaná modlitba, str. 10

DVACÁTÁ TŘETÍ HODINA

Od 3 do 4 hodin odpoledne

Ježíš, mrtev, je proboden kopím a sňat z Kříže

Přípravná modlitba, str. 9

Ježíši, již jsi mrtev. A já, jsouc ve Tvém Srdci, už začínám okoušet hojné ovoce Tvého vykoupení. Ti nejvíce nevěřící se před Tebou uctivě sklánějí a bijí se v prsa, a co nečinili před Tvým žijícím Tělem, to nyní činí před Tvým Tělem bezduchým. Příroda se chvěje, slunce se zatmělo, země se třese a živly se probouzejí a zdá se, že mají účast ve Tvé přebolestné smrti. Andělé, jati obdivem a láskou, v tisících a tisících sestupují z nebe, klanějí se Ti, vzdávají Ti hold uznání a potvrzují Tě za našeho pravého Boha. Můj Ježíši, také já spojuji své klanění s jejich a obětuji Ti svou vděčnost a veškerou lásku svého ubohého srdce.

Vidím, že Tvá láska ještě není uspokojena, a abys nám dal ještě jistější znamení, dovolíš, aby k Tobě přistoupil voják a kopím Ti probodl Srdce a tak Ti dal prolít poslední krůpěje Krve a vody, které tam ještě byly uzavřeny. Můj Ježíši, nedovolíš, aby toto kopí zranilo také mé srdce? Ach, ano! To ať je kopí, které zraní mé touhy, mé myšlenky, můj tep a mou vůli a dá mi Tvou Vůli, Tvé myšlenky a celý Tvůj život lásky a oběti.

Srdce mého Ježíše, probodené tímto kopím, buď koupelí pro všechny duše, útočištěm pro všechna srdce a odpočinkem pro všechny zdrcené. Z této rány vyvádíš Církev, svou milovanou Snoubenku, svátosti a život duší. A já spolu s Tvou přesvatou Matkou, krutě zraněnou v Srdci, hodlám podat zadostiučinění za urážky, svévolná zacházení a znesvěcování, které se páchají proti Tvé Církvi. Mocí této rány a přesvaté Panny Marie, naší přesladké Matky, Tě prosím, abys všechny uzavřel do svého láskynejhodnějšího Srdce a abys chránil, bránil a osvěcoval ty, kdo vedou Tvou Církev.

Můj Ježíši, zdá se, že po Tvé trýznivé a přebolestné smrti bych už neměla mít vlastní život, ale svůj život mám nalézat v tomto zraněném Srdci. Takže když se budu chystat konat jakoukoliv věc, vždycky ji načerpám z tohoto Božského Srdce. Již nepopřeji život svým myšlenkám, ale jestliže život budou chtít, vezmu Tvé [myšlenky]. Již nebude mít život má vůle, ale jestliže život bude chtít, vezmu Tvou nejsvětější Vůli. Již nebude mít život moje láska, ale jestliže život bude chtít, vezmu jako život Tvou lásku. Můj Ježíši, celá Tvá Vůle je má. Toto je Tvá Vůle, toto je má vůle.

Ježíš je sňat z Kříže

Můj Ježíši, podal jsi poslední důkaz své lásky: Tvé Srdce je probodeno. Nezbyvá Ti nic jiného, co bys pro nás ještě vykonal. A hle, již se chystají sejmut Tě

z Kříže. A já poté, co jsem všechno uložila do Tebe, vycházím ven a chci spolu s Tvými drahými učedníky vytáhnout hřeby z Tvých nejsvětějších nohou a rukou, a zatímco Tě já zbavuji hřebů, Ty mě celou přibij do sebe.

Můj Ježíši, Tvá bolestná Matka je první, kdo Tě přijímá na svůj klín, když jsi sňat z Kříže, a v Jejím náručí Tvá probodená Hlava sladce odpočívá. Líbezná Matičko, neodmítej mou společnost, abych spolu s Tebou mohla i já prokázat svému milovanému Ježíši poslední službu.

Má přesladká Matko, je pravda, že mě převyšuješ v lásce a něžnosti, když se dotýkáš mého Ježíše, ale já se budu snažit Tě co možná nejlépe napodobovat, abych ve všem uspokojila klaněníhodného Ježíše.

Proto k Tvým přesvatým rukám přikládám své a vytahuji všechny trny, které obklopují Jeho zbožňovanou Hlavu, a mám úmysl své klanění spojit s Tvým hlubokým klaněním.

Nebeská Matičko, již přikládáš ruce k očím mého Ježíše, které jednoho dne dávaly světlo celému světu, a nyní jsou potemnělé a zhaslé, abys z nich odstranila zaschlou krev. Matičko, spojuji se s Tebou. Spolu je polibme a hluboce se jim pokloňme.

Vidím uši mého Ježíše potřísněné krví, pohmožděné od políček a rozedrané od trnů. Matičko, pokloňme

se hluboce oněm uším, které již neslyší a které přece tolik trpěly, aby tolik hluchých a tvrdošijných duší přivolaly k hlasu milosti.

Líbezná Matičko, vidím Tvou bolestnou a usleznou tvář, když hledíš na Tvář zbožňovaného Ježíše. Spojuji svoji bolest s Tvou. Spolu z ní odstraňme bláto a plivance, které ji tak znetvořily, a pokloňme se této Tváři božské vznešenosti, která uchvacovala nebe i zemi a která teď už nejeví známky života.

Líbezná Matičko, polibme spolu ústa, ona božská ústa, která lahodností Jeho slova přitahovala tolik duší na Jeho Srdce. Matičko, hodlám Tvými vlastními ústy políbit ty bledé rty bez krve a hluboce se jim klaním.

Moje líbezná Matičko, spolu s Tebou chci zulíbat klaněhodné Tělo mého Ježíše, které je jedna velká rána. Kladu své ruce do Tvých, abych zpevnila kousky tkáně, které z něho visí, a hluboce se mu pokloňme.

Matko, polibme ony stvořitelské ruce, které pro nás vykonaly tolik divů, ony proražené a zkroucené ruce, který jsou již posmrtně ztuhlé. Uzavřeme do oněch posvátných ran osud všech duší. Až Ježíš vstane, nalezne je, jak jsi je sem vložila, a žádná nebude ztracena. Matičko, klanějme se spolu těmto hlubokým ranám jménem všech a spolu se všemi.

Nebeská Matičko, vidím, že se skláníš, abys políbila nohy ubohého Ježíše. Jak mučivé jsou tyto rány!

Hřeby odstranily část tkáně a kůže a tíha nejsvětějšího Těla je hrozně rozedrala. Polibme je spolu a hluboce se jim klanějme. Uzavřeme do těchto ran všechny kroky hříšníků, aby při chůzi slyšeli kroky Ježíše, který je zblízka následuje, a neodvážili se Ho urážet.

Vidím, líbezná Matičko, že obracíš svůj pohled k Srdci zbožňovaného Ježíše. Co učiníme v tomto Srdci? Ty mě to naučíš, Matičko. Pohřbíš mě do něho, uzavřeš a zapečetíš mě kamenem, a když sem dovnitř uložím své srdce a svůj život, zůstanu skrytá až navěky. Dej mi svou lásku, Matičko, abych milovala Ježíše, dej mi svou bolest, abych prosila za všechny a abych podávala zadostiučinění za jakoukoliv urážku, která se bude páchat vůči tomuto Srdci.

Rozpomeň se, Matičko, že jako jsi pohřbívala Ježíše, chci také já Tvými vlastními rukama být pohřbená spolu s Ním, abych mohla povstat spolu s Ním a se vším, co je Jeho.

A teď slovíčko k Tobě, moje sladká Matičko. Zcela s Tebou soucítím a úplně přítom vylévám své srdce. Chtěla bych spojit všechn tep, všechny touhy a všechny životy tvorů a prostřít je před Tebe v nejhorlivějším úkonu soucitu a lásky. Soucítím s Tebou v krajní bolesti, kterou jsi trpěla, když jsi viděla Ježíše mrtvého, korunovaného trním a rozdrásaného bičováním a hřeby, když jsi viděla ony oči, které se na Tebe již nedívají, ony uši, které již neslyší Tvůj hlas,

ona ústa, která k Tobě již nemluví, ony ruce, které Tě již neobjímají, ony nohy, které od Tebe někdy odcházely a které i zdáli stále sledovaly Tvé kroky. Chci Ti podat Srdce samotného Ježíše, překypující láskou, abych s Tebou soucítila, jak zasluhuješ, a abych poskytl úlevu Tvým prudkým bolestem.

Zamyšlení a zbožná cvičení

Ježíš chtěl být po smrti z lásky k nám proboden kopím. A dáváme se my z lásky k Ježíši zraňovat ve všem? Nebo se [spíše] necháváme zraňovat láskou tvorů, potěšenými a připoutaností k sobě samým? Také chlad, temnoty a vnitřní i vnější umrtvování jsou zraněními, která Pán působí duši. Jestliže je nepřijímáme z ruky Boží, zraňujeme sebe samy a naše rány rozmnožují vášně, slabosti, sebechválu a – jedním slovem – každé zlo. Jestliže je naopak vezmeme jako zranění působená Ježíšem, On do těchto ran vloží svou lásku, své ctnosti a svou podobnost, které nám dají, že si zasloužíme Jeho polibky, Jeho laskání a všechny úskoky božské lásky. Tato zranění budou nepřetržitými hlasy, které Ho budou volat a nutit, aby s námi neustále přebýval.

§

Můj Ježíši, Tvé kopí ať je mou stráží, která mě ochrání před jakýmkoliv zraněním od tvorů.

Ježíš se dává sejmut z Kříže do náručí Matičky. A ukládáme my do rukou své Matičky všechny svoje obavy, své pochybnosti a své úzkosti?

Ježíš odpočíval na klíně božské Matky. A dáváme my Ježíši odpočívat tím, že zaháníme své obavy a svůj neklid?

§

Moje Matičko, svými mateřskými rukama odstraň z mého srdce všechno, co by mohlo bránit, aby ve mně Ježíš odpočíval.

Děkovná modlitba, str. 10

DVACÁTÁ ČTVRTÁ HODINA

Od 4 do 5 hodin odpoledne

Ježíšův pohřeb

Žal přesvaté Panny Marie

Přípravná modlitba, str. 9

Má bolestná Matičko, vidím, že se připravuješ k poslední oběti, když musíš pohřbít svého mrtvého Syna Ježíše. Naprosto odevzdaná do Vůle Nebe Jej doprovázíš a vlastníma rukama ukládáš do hrobu. Ale zatímco skládáš ony údy a chceš Mu dát poslední sbohem a poslední polibek, cítíš, jak Ti bolest trhá Srdce z hrudi. Láska Tě přibíjí k oněm údům, a silou lásky a bolesti se Tvůj život chystá pohasnout spolu s Tvým zesnulým Synem.

Ubohá Matičko, co si počneš bez Ježíše? Je Tvým Životem, Tvým Vším. Nicméně je to Vůle Věčného, který tak chce. Budeš muset bojovat s dvojitou nepřekonatelnou mocí: s láskou a s Boží Vůlí. Láska Tě přibíjí, že se nemůžeš odloučit. Boží Vůle se prosazuje a chce oběť. Ubohá Matičko, co učiníš? Jak s Tebou soucítím! Nebeští andělé, pojdte Ji pozvednout od Ježíšových ztuhlých údů, jinak zemře.

Ale jaký div! Zatímco se zdálo, že je pohaslá spolu s Ježíšem, slyším Její chvějící se hlas, přerušovaný vzlykáním, jak říká:

„Synu, milovaný Synu, toto byla jediná úleva, která Mi zbývala a zmenšovala Mé bolesti napolovic: Tvé nejsvětější Lidství, že jsem měla úlevu na těchto ranách, klaněla jsem se jim a líbala je. Nyní je Mi i toto odnímáno, protože tak tomu chce Boží Vůle, a Já se poddávám. Ale věz, Synu, že chci, a nemohu. Při pouhém pomyslení na to se Mi nedostává síla a život ze Mne prchá. Abych mohla mít sílu se odloučit, ach, dovol, Synu, abych zůstala celá pohřbena v Tobě a přijala pro sebe Tvůj život, Tvé bolesti, Tvá zadostiučinění a všechno, co Ty jsi. Jedině výměna života mezi Tebou a Mnou Mi může dát sílu, abych splnila oběť, že se od Tebe odloučím.“

Vidím, má zarmoucená Matičko, že takto rozhodnuta znovu přecházíš ony údy a na Ježíšovu Hlavu kladeš svou. Líbáš ji, uzavíráš do ní své myšlenky a bereš si pro sebe Jeho trny, myšlenky, které Ho sklíčovaly a urážely, a všechno, co trpěl ve své nejsvětější Hlavě. Ó, jak bys chtěla Ježíšův rozum oživit svým [rozumem], abys mohla dát život za život! Již cítíš, jak se Ti vrací život tím, že jsi do své mysli převzala Ježíšovy myšlenky a trny.

Bolestná Matičko, vidím, jak líbáš Ježíšovy pohaslé oči, a cítím se probodena, když vidím, že Ježíš se už na Tebe nedívá. Kolikrát Tě ony božské pohledy, když se na Tebe dívaly, naplňovaly rájem a dávaly Ti povstat ze smrti k životu! A nyní, když vidíš, že se na Tebe nedívá, cítíš, že umíráš. Proto na Ježíšovy oči kladeš své oči a pro sebe si bereš Jeho oči, slzy a hoř-

kosti, když viděl urážky tvorů a tolik potup a pokořování.

Ale vidím, má probodená Matičko, že líbáš Jeho nejsvětější uši, opětovně Ho voláš a říkáš:

„Můj Synu, je možné, že Mi již nenasloucháš, Ty, který jsi slyšel i každé Mé nepatrné znamení? A nyní pláču, volám, a Ty Mne neslyšíš? Ach, láska je nejkruťší tyran! Byl jsi pro Mne víc než Můj vlastní život, a nyní budu muset přežít takovou bolest? Proto, Synu, zanechávám svůj sluch ve Tvém a pro sebe si беру to, co jsi vytrpěl ve svém nejsvětějším sluchu, ozvěnu všech urážek, které v něm zaznívaly. Jedině toto Mi může dát život: Tvé útrapy a Tvé bolesti.“

A zatímco to říkáš, bolest a stísněnost Tvého Srdce jsou tak veliké, že ztrácíš hlas a zůstáváš bez pohybu. Moje ubohá Matičko, moje ubohá Matičko, jak s Tebou soucítím! Kolik krutých smrtí podstupuješ!

Bolestná Matičko, Boží Vůle se vkládá a vrací Tě k pohybu. Hledíš na Jeho nejsvětější Tvář, políbíš ji a zvoláš:

„Zbožňovaný Synu, jak jsi znetvořen! Ach, kdyby Mi neřekla láska, že jsi Můj Syn, Můj Život a Mé Všechno, už bych Tě nepoznala, tak jsi k nepoznání! Tvá vrozená krása byla zohyžděna, ruměné líce se změnilo v podlitiny. Světlo a půvab, které vyzařovala Tvoje krásná Tvář, že vidět Tě a být blažená bylo to-

těž, se změnily ve smrtelnou bledost, milovaný Synu. Synu, jak jsi zubožený! Jakou zlou práci odvedl na Tvých nejsvětějších údech hřích! Ach, jak by Ti Tvá nerozlučná Matička chtěla vrátit Tvou původní krásu! Chci vlít svou tvář ve Tvou a pro sebe si vzít Tvou Tvář, políčky, plivance, pohrdání a všechno, co jsi vytrpěl ve své nejsvětější Tváři. Ach Synu, jestliže Mne chceš živou, dej Mi své bolesti, jinak zemřu!“

A Tvá bolest je tak veliká, že Tě zalyká, nenechává Tě domluvit a zůstáváš na Ježíšově Tváři jako bez života. Ubohá Matičko, jak s Tebou soucítím! Moji andělé, pojdte mou Matičku pozvednout. Její bolest je nesmírná, zaplavuje Ji a zalyká a už Jí neponechává život ani sílu. Ale Boží Vůle tyto vlny [bolesti] láme a znovu Jí dává život.

Už jsi u Jeho úst, a když je políbíš, cítíš, jak Ti hořknou rty hořkostí žluči, která Ježíšovým ústům přinesla tolik hořkosti. A vzlykajíc pokračuješ:

„Můj Synu, řekni své Matičce poslední slovo. Je možné, že už nebudu mít slyšet Tvůj hlas? Všechna slova, která jsi Mi za života řekl, Mi jako tolik šípů zraňují srdce bolestí a láskou. A nyní, když Tě vidím němého, v Mém rozdrásaném Srdci se dávají znovu do pohybu a působí Mi bezpočet smrtí. A silou mocí by chtěla vyloudit Tvé poslední slovo, ale nemají je, mučí Mne a říkají Mi:

„Takže Ho již neuslyšíš, už nebudeš slyšet Jeho líbezný přízvuk, ani melodii Jeho stvořitelského slova,

který v Tobě tvořil tolik rájů, kolik slov řekl.“ Ach! Můj ráj skončil a nebudu mít nic než hořkosti. Ach Synu! Chci Ti dát svůj jazyk, abych oživila Tvůj. Dej Mi, co jsi vytrpěl ve svých nejsvětějších ústech: hořkost žluči, palčivou žízeň a svá zadostiučinění a modlitby. Tak, když uprostřed nich uslyším Tvůj hlas, bude Má bolest snesitelnější a Tvá Matička bude prostřednictvím Tvých bolestí moci žít.“

Zmučená Matičko, vidím, že máš naspěch, protože ti, kdo stojí kolem, chtějí hrob zavřít, a téměř v letu bereš Ježíšovy ruce do svých, líbáš je, tiskneš na své Srdce, a ukládajíc své ruce do Jeho, přijímáš pro sebe bolesti a probodení oněch nejsvětějších rukou. Pak přelétneš Ježíšovy nohy a pohlédneš na krutá muka, která v nich způsobily hřeby. A zatímco do nich ukládáš své [nohy], přijímáš pro sebe ony rány a nabízíš se, že poběžíš místo Ježíše k hříšníkům, abys je vytrhla peklu.

Úzkostná Matičko, vidím, jak dáváš poslední sborhem Ježíšovu probodenému Srdci. Zde se zastavíš. Je to poslední nápor na Tvé mateřské Srdce. Cítíš, jak se Ti silou lásky a bolesti dere z hrudi a samo běží, aby se uložilo do Ježíšova nejsvětějšího Srdce. A Ty, když vidíš, že jsi bez Srdce, si pospíšíš, aby sis do svého [Srdce] vzala Jeho nejsvětější Srdce, Jeho lásku odmítanou tolika tvory, tolik Jeho vroucích tužeb, které nejsou kvůli jejich nevděku naplněny, a bolesti a probodení onoho nejsvětějšího Srdce, které Tě zanechají ukřižovanou po celý život. A když hledíš na zející rá-

nu, políbíš ji a jazykem nabíráš Krev, a když v sobě pocítíš Ježíšův život, máš sílu vykonat hořké odloučení. Obejmeš Ho tedy a dovolíš, aby Ho uzavřel náhrobní kámen.

Moje bolestná Matičko, s pláčem Tě prosím, nedovol, aby byl pro tuto chvíli Ježíš odňat našemu pohledu. Počkej, než se nejdříve uzavřu do Ježíše, abych do sebe přijala Jeho život. Jestliže nemůžeš žít bez Ježíše Ty, která jsi Neposkvrněná, celá svatá a plná milosti, tím méně já, která jsem slabost, ubohost a plná hříchů. Jak bych mohla žít bez Ježíše? Bolestná Matičko, ne nechávej mě samotnou, vezmi mě s sebou, ale nejdříve mě celou ulož do Ježíše a zbav mě všeho, abys do mne mohla vložit celého Ježíše, jako jsi Ho vložila do sebe. Začni u mne mateřské poslání, které Ti Ježíš svěřil na Kříži, a když na svém mateřském Srdci prolomíš mou krajní ubohost, svýma vlastníma rukama mě celičkou uzavři do Ježíše.

Uzavři do mé mysli myšlenky Ježíšovy, aby do mne nevstoupila žádná jiná myšlenka. Uzavři Ježíšovy oči do mých, aby nikdy nemohl uniknout mému pohledu. [Uzavři] Jeho sluch do mého, abych Mu stále naslouchala a ve všem plnila Jeho nejsvětější Vůli. Ulož Jeho Tvář do mé, abych hleděla na Něho, tak znetvořeného z lásky ke mně, a abych Ho milovala, soucítila s Ním a podávala zadostiučinění. [Ulož] Jeho jazyk do mého, abych mluvila, modlila se a vyučovala Ježíšovým jazykem. [Ulož] Jeho ruce do mých, aby každý pohyb, který učiním, a každý skutek, který vykonám,

měl život ze skutků a činů Ježíšových. Vlož Jeho nohy do mých, aby každý můj krok byl pro ostatní tvory životem spásy, síly a horlivosti.

A teď mi, moje sklíčená Matičko, dovol, abych políbila Jeho Srdce a jazykem nabrala Jeho nejdražší Krev, a uzavři Jeho Srdce do mého, abych mohla žít z Jeho lásky, z Jeho tužeb a z Jeho bolestí. A nyní uchop Ježíšovu ztuhlou pravici, aby mi dala poslední požehnání.

Teď dovolíš, aby Ho uzavřel kámen. A ztrápená líbáš hrob, plačíc Mu dáš poslední sbohem a odcházíš od hrobu.

Žal přesvaté Panny Marie

Ale Tvá bolest je tak veliká, že hned jsi zkamenělá, hned Ti stydne krev v žilách. Moje probodená Matičko, spolu s Tebou říkám Ježíši sbohem a s pláčem Ti chci projevit soucit a provázet Tě ve Tvém hořkém žalu. Chci se postavit po Tvém boku, abych Ti na každý Tvůj povzdech, sten a bolest poskytla slovo útěchy a soucitný pohled. Budu sbírat Tvé slzy, a když uvidím, že omdléváš, budu Tě podpírat ve svém náručí.

Ale vidím, že jsi nucena se vrátit do Jeruzaléma cestou, kterou jsi přišla. Sotva několik kroků, a již jsi před Křížem, na němž Ježíš tolik trpěl a pak zemřel. Ty běžíš a objímáš jej, a když jej vidíš zbarvený Kr-

ví, jedna po druhé se ve Tvém Srdci obnovují bolesti, které na něm Ježíš vytrpěl. Ale nemůžeš zadržet bolest a vzlykajíc zvoláš:

„Kříži, jakže?! Tak krutý k Mému Synu? Ach, v ničem jsi Ho nešetřil! Co ti učinil zlého? Nedovolil jsi Mně, bolestné Matičce, abych Mu podala jediný doušek vody, když o něj žádal, a k Jeho vyprahlým ústům jsi podal žluč a ocet. Cítila jsem, jak se Mi Mé probodené Srdce roztéká, a chtěla jsem oněm rtům přichystat své tekoucí Srdce, abych uhasila Jeho žízeň, ale zakusila jsem tu bolest, že jsem byla zapuzena. Kříži, jsi krutý, ano, ale svatý, protože jsi zbožštěn a posvěcen dotykem Mého Syna. Onu krutost, se kterou ses zachoval vůči Němu, proměň v soucit s ubohými smrtelníky. A pro bolesti, které na tobě vytrpěl, vyprošuj milost a sílu duším, které trpí, aby žádná nebyla ztracena kvůli soužením a křížům. Duše Mne stojí příliš, stojí Mne život Syna-Boha. A Já jako Spoluvykupitelka a Matka je poutám k tobě, Kříži.“

A opětovně jej líbáš a odcházíš. Ubohá Matičko, jak s Tebou soucítím! Na každém kroku a při každém setkání vyvstávají nové bolesti, které rostou ve své nesmírnosti a stávají se ještě trpčími, zaplavují Tě a zalykají a každým okamžikem cítíš, že umíráš. Ještě několik dalších kroků a již jsi na místě, kde jsi Ho dnes ráno potkala pod nesmírnou tíží Kříže, vyčerpaného, krvácejícího a se spletením trnů na Hlavě, které narážely do Kříže, pronikaly hlouběji a hlouběji a při každém nárazu Ti působily smrtelné bolesti.

Ježíšovy pohledy se křížovaly s Tvými a hledaly slitování, ale vojáci, aby Vám zabránili v této úlevě, Ho poháněli dále a způsobili, že upadl, a tak proléval novou krev. Nyní vidíš nasáklou půdu, vrháš se k zemi, a zatímco líbáš onu Krev, slyším, jak říkáš: „Andělé Moji, pojdte se postavit na stráž k této Krvi, aby žádná kapka nebyla pošlapána a zneuctěna.“

Bolestná Matičko, dovol, abych Ti podala ruku, zdvihla Tě a pozvedla, protože vidím, že nad Ježíšovou Krví upadáš do agonie. Jak kráčíš, nacházíš nové bolesti. Všude vidíš stopy Krve a vzpomínáš na Ježíšovy bolesti, proto zrychluješ krok a zavíráš se do večeřadla. Také já se zavírám do večeřadla, ale mým večeřadlem je nejsvětější Srdce Ježíšovo a odtud chci přicházet k Tobě, abych Ti dělala společnost v této hodině hořkého žalu. Mé srdce neunese, aby Tě nechalo samotnou v tak veliké bolesti.

Žalostná Matičko, pohlédni na tuto svou nepatrnou dceru. Jsem příliš maličká a sama ani nemohu, ani nechci žít. Proto mě vezmi na svá kolena, sevři mě do své náruče a buď mi Matičkou, protože potřebuji vedení, pomoc a podporu. Pohleď na mou ubohost, zaplač nad mými ranami, a když mě uvidíš roztěkanou, přitiskni mě na své mateřské Srdce a přivolej do mne Ježíšův život.

Ale zatímco Tě prosím, jsem nucena se zastavit, abych věnovala pozornost Tvým hořkým bolestem. Jsem probodena, když vidím, že jak pohybuješ hla-

vou, cítíš pronikání trnů, které jsi převzala od Ježíše, a že bodání všech našich hříchů myšlení, které Ti proniká až do očí, působí, že roníš slzy smíšené s krví. Zatímco pláčeš, majíc ve svých očích zrak Ježíšův, před Tvým zrakem přecházejí všechny urážky tvorů. Ach, jakou Ti to působí hořkost! Jak chápeš, co Ježíš vytrpěl, když v sobě máš Jeho vlastní bolesti!

Ale jedna bolest nenechá čekat na druhou. Jak napínáš sluch, slyšíš, že jsi ohlušována ozvěnou hlasů tvorů. Každý druh hlasu tvorstva Ti proniká z uší k Srdci, probodává je a Ty dokola opakuješ: „Synu, jak jsi trpěl!“

Žalostná Matičko, jak s Tebou soucítím! Dovol, abych Ti otřela tvář smáčenou slzami a krví. Ale cítím, že ustupuji, když ji vidím celou pokrytou podlitinami k nepoznání a bledou smrtelnou bledostí. Rozumím: To je Ježíšovo trýznění, jež jsi vzala na sebe a které Ti působí tak veliké utrpení, že jak pohybuješ rty, aby ses modlila nebo vydala povzdech ze své roznícené hrudi, cítíš hořký dech a rty spalované Ježíšovou žízni.

Má ubohá Matičko, jak s Tebou soucítím! Tvé bolesti stále více rostou a zdá se, že si mezi sebou podávají ruce. Beru Tvé ruce do svých a vidím, že jsou probodané hřeby. V těchto samotných rukou cítíš bolesti a vidíš vraždy, zrady, svatokrádeže a všechny zlé skutky, které opakují rány a stále více je zvětšují a jitrí.

Jak s Tebou soucítím! Ty jsi pravá ukřižovaná Matička natolik, že ani nohy nejsou bez hřebů, ba nejen že je cítíš přibíjené, ale jakoby drásané tolika zločinnými kroky a dušemi, které jdou do pekla, a Ty za nimi běžíš, aby nepadaly do pekelných plamenů.

Ale to ještě není všechno, probodená Matičko. Všechny Tvé bolesti se slévají vjedno, nesou se ozvěnou ve Tvém Srdci a probodávají ho ne sedmi, ale tisíci a tisíci meči, mnohem více proto, že v sobě máš Božské Srdce Ježíšovo, které obsahuje všechna srdce a ve svém tepu zahrnuje tep všech, a jak tepe, říká: *Duše! Lásku!* A z tepu *Duše!* proudí do Tvého tepu všechny hříchy a dává se Ti smrt a v tepu *Lásku!* se Ti dává život, takže jsi v neustálém úkonu smrti i života.

Ukřižovaná Matičko, když na Tebe hledím, soucítím s Tvými bolestmi, které jsou nevypověditelné. Chtěla bych své bytí proměnit v jazyk a v hlas, abych Ti vyslovila soucit, ale proti tak veliké bolesti je můj soucit ničím. Proto volám anděly a Nejsvětější Trojici a prosím je, aby kolem Tebe rozložili své harmonie, své radosti a svou krásu a zmírnili Tvé prudké bolesti a projevíli s nimi soucit. Kéž Tě podpírají ve svém náručí a všechny Tvé bolesti oplatí láskou.

A teď Ti, žalostná Matičko, jménem všech děkuji za všechno, co jsi vytrpěla. A pro tento Tvůj hořký žal Tě prosím, abys mi přišla na pomoc v okamžiku mé smrti: Když se moje ubohá duše ocitne sama, opuště-

ná všemi a uprostřed tisíce úzkostí a obav, pak přijď a dělej mi společnost, jako jsem Ti ji tolikrát dělala za svého života. Přijď mi na pomoc, postav se po mém boku a zažeň ode mne nepřítele. Omyj mou duši svými slzami, přikryj mě Ježíšovou Krví, oděj mě Jeho zásluhami, zkrášli a uzdrav mě svými bolestmi a všemi útrapami a skutky Ježíšovými a jejich mocí zahlad všechny mé hříchy a uděl mi úplné odpuštění. A když vydechnu naposled, přijmi mě do svého náručí, zahal mě svým pláštěm, skryj mě před pohledem nepřítele, přenes mě přímo do nebe a vlož mě do Ježíšova náručí. Tak ujednáno, má drahá Matičko!

A nyní Tě prosím, abys dělala společnost všem, kdo jsou ve smrtelném zápase, jako jsem Ti dnes dělala společnost já. Buď Matičkou všem. To jsou poslední okamžiky a je zapotřebí velká pomoc, proto nikomu neodpírej své mateřské poslání.

Ještě poslední slovo, když Tě opouštím: Prosím Tě, abys mě uzavřela do nejsvětějšího Srdce Ježíšova. A Ty se, moje bolestná Matičko, postav na stráž, aby mě Ježíš ze svého Srdce nevykázal a já abych z něho nemohla vyjít, i kdybych chtěla. Líbám Tvou mateřskou ruku a Ty mi požehnej.

Zamyšlení a zbožná cvičení

Ježíš je pohřben, zavře Ho kámen a zabrání Matičce, aby na Syna více nepohlédla. A skrýváme se

my před pohledy tvorů? Jsme neteční k tomu, když na nás všichni zapomínají? Zůstáváme ve svatých věcech netečnými onou svatou netečností, která nám brání, abychom nic nepřestoupili? Přemáháme v Ježíšově naprosté odevzdanosti všechno se svatou netečností, která nás neustále k Němu přivádí? A vytváříme Mu svou stálostí sladký řetěz, abychom Ho k sobě přitahovali? Je náš pohled pohřben v pohledu Ježíšově, abychom se nedívali na nic jiného, než na co chce Ježíš? Je náš hlas pohřben v hlasu Ježíšově, abychom, když chceme mluvit, nemluvili, než jazykem Ježíšovým? Jsou naše kroky pohřbeny v Jeho, aby, jak kráčíme, nezůstávaly stopy kroků našich, ale Ježíšových? A je naše srdce pohřbeno v Jeho, abychom mohli milovat a toužit, jak miluje a touží Jeho Srdce?

8

Matičko moje, když se mi Ježíš pro dobro mé duše skryje, dej mi milost, kterou jsi měla Ty, když jsi byla zbavena Jeho přítomnosti, abych Mu také já mohla vzdát všechnu slávu, jakou jsi Mu vzdala Ty, když byl uložen do hrobu.

Ježíši, chci Tě prosit Tvým hlasem. A jako Tvůj hlas pronikal nebesa a odrážel se v hlasech všech, tak ať můj hlas prokazuje čest samotnému Tvému hlasu a proniká až do nebes, aby Ti vzdával slávu a lásku Tvého vlastního slova.

Můj Ježíši, mé srdce tepe, ale nebudu spokojena, jestliže neučiníš, aby tepalo s Tvým Srdcem, a tak s Tvým tepem budu milovat, jako miluješ Ty. Dám Ti lásku všech tvorů a bude jen jedno volání: Lásku! Lásku!

§

Můj Ježíši, vzdej čest sám sobě a do všeho, co konám, vlož otisk své vlastní moci, své lásky a své slávy.

Nos cum Prole pia, benedicat Virgo Maria. – S Božským Dítěm, Máti, rač nám požehnání dáti.

Děkováná modlitba, str. 10

Obsah

Předmluva	5
Přípravná modlitba.....	9
Děkováná modlitba.....	10
PRVNÍ HODINA • <i>Od 5 do 6 hodin odpoledne</i>	13
Ježíš se loučí se svou přesvatou Matkou	
DRUHÁ HODINA • <i>Od 6 do 7 hodin večer</i>	19
Ježíš se odchází od své přesvaté Matky a ubírá se k večeřadlu	
TŘETÍ HODINA • <i>Od 7 do 8 hodin večer</i>	25
Starozákonní večeře	
ČTVRTÁ HODINA • <i>Od 8 do 9 hodin večer</i>	33
Eucharistická Večeře	
TŘI HODINY SMRTELNÉHO ZÁPASU V GETSEMANSKÉ ZAHRADĚ	51
Přípravná modlitba před každou hodinou smrtného zápasu v Zahradě	51
Děkováná modlitba po každé hodině smrtného zápasu v Zahradě	53
PÁTÁ HODINA • <i>Od 9 do 10 hodin v noci</i>	55
První hodina smrtného zápasu v Getsemanské zahradě	

ŠESTÁ HODINA • <i>Od 10 do 11 hodin v noci</i>	63
Druhá hodina smrtelného zápasu v Getsemanské zahradě	
SEDMÁ HODINA • <i>Od 11 hodin do půlnoci</i>	73
Třetí hodina smrtelného zápasu v Getsemanské zahradě	
OSMÁ HODINA • <i>Od půlnoci do 1 hodiny</i>	91
Ježíšovo zatčení	
DEVÁTÁ HODINA • <i>Od 1 do 2 hodin v noci</i>	97
Ježíš je shozen ze skály a padá do potoka Cedronu	
DESÁTÁ HODINA • <i>Od 2 do 3 hodin v noci</i>	103
Ježíš je předveden před Annáše	
JEDENÁCTÁ HODINA • <i>Od 3 do 4 hodin ráno</i>	107
Ježíš v Kaifášově domě	
DVANÁCTÁ HODINA • <i>Od 4 do 5 hodin ráno</i>	113
Ježíš uprostřed vojáků	
TŘINÁCTÁ HODINA • <i>Od 5 do 6 hodin ráno</i>	117
Ježíšovo věznění	
ČTRNÁCTÁ HODINA • <i>Od 6 do 7 hodin ráno</i>	125
Ježíš znovu před Kaifášem a pak přiveden k Pilátovi	
PATNÁCTÁ HODINA • <i>Od 7 do 8 hodin ráno</i>	129
Ježíš před Pilátem	
Pilát Ho posílá k Herodovi	

ŠESTNÁCTÁ HODINA • <i>Od 8 do 9 hodin ráno</i>	135
Ježíš je přiveden zpět před Piláta a odstrčen za Barabáše	
Ježíš je bičován	
SEDMNÁCTÁ HODINA • <i>Od 9 do 10 hodin dopoledne</i> ...	143
Ježíš je korunován trnín	
Ježíš je představen jako <i>Ecce Homo</i>	
Ježíš je odsouzen k smrti	
OSMNÁCTÁ HODINA • <i>Od 10 do 11 hodin dopoledne</i> ...	157
Ježíš na sebe bere Kříž a ubírá se na Kalvárii, kde je zbaven šatu	
DEVATENÁCTÁ HODINA • <i>Od 11 hodin do poledne</i>	173
Ukřižování	
DVACÁTÁ HODINA • <i>Od poledne do 1 hodiny</i>	203
První hodina smrtelného zápasu na Kříži	
DVACÁTÁ PRVNÍ HODINA • <i>Od 1 do 2 hodin odpoledne</i> ...	213
Druhá hodina smrtelného zápasu na Kříži	
DVACÁTÁ DRUHÁ HODINA • <i>Od 2 do 3 hodin odpoledne</i> ...	227
Třetí hodina smrtelného zápasu na Kříži	
DVACÁTÁ TŘETÍ HODINA • <i>Od 3 do 4 hodin odpoledne</i>	237
Ježíš, mrtev, je proboden kopím a sňat z Kříže	
DVACÁTÁ ČTVRTÁ HODINA • <i>Od 4 do 5 hodin odpoledne</i>	245
Ježíšův pohřeb	
Žal přesvaté Panny Marie	

Luisa Piccarreta

Hodiny utrpení našeho Pána
Ježíše Krista

Z italského originálu

Le Ore della Passione di Nostro Signore Gesù Cristo
přeložil P. ThLic. Filip M. Antonín Stajner

Sazba a grafické zpracování obálky Hana Jandová

Vydala Matice cyrilometodějská s. r. o.
jako svou 727. publikaci
První vydání
Olomouc 2011

www.maticecm.cz

Doporučená cena 197 Kč

ISBN 978-80-7266-358-3